

Giới thiệu Bạn Học Nhỏ

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường, nữ truy, sủng ngọt, HE

Độ dài: 74 chương + 4 ngoại truyện

Editor: Tà Thần

Tình trạng: Đang edit

Không hiểu sao cậu ta cứ thích gọi Dịch Thuần là "bạn học nhỏ"...

- Bạn học nhỏ Dịch Thuần...

- Bạn học nhỏ...

Cứ gọi vậy suốt ba năm. Ngày tốt nghiệp, cuối cùng thì Dịch Thuần cũng không chịu được nữa: "Nhỏ chỗ nào mà nhỏ?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Run tay

"Tiểu Diệp, ba mẹ sẽ ly hôn."

"Không được! Con không đồng ý!"

"Tiểu Diệp! Tiểu Diệp!..."

"Thật là đáng sợ, bọn họ là ai vậy anh Tiểu Quang? Bọn họ muốn mang chúng ta đi đâu? Có phải sẽ bán chúng ta lên núi không?"

"Đừng sợ, chúng ta sẽ cùng trốn thoát ra ngoài, anh sẽ cứu em."

"Được, chúng ta cùng đi!"

"Tri Diệp, mày vẫn nghĩ mày là cô công chúa à? Tao nói cho mày biết, cho dù mày có bỏ nhà đi một nghìn lần nữa thì chú Tri vẫn sẽ kết hôn với mẹ tao! Sau này búp bê, ô tô, phòng của mày đều là của tao hết! Ba của mày cũng sẽ thành của tao!"

"Hu hu, mẹ ơi!"

"Tiểu Diệp, mẹ sẽ kết hôn với chú Mạnh."

"Tại sao vậy mẹ? Không phải mẹ nói sẽ bảo vệ con cả đời này sao? Tại sao..."

"Con phải hiểu chuyện."

Tri Diệp lại gặp ác mộng.

Đã nhiều năm rồi chưa ngủ mơ, thế nhưng con ác mộng này bắt đầu giày vò cô, kể cả sau khi tỉnh dậy vẫn không quên được, làm tâm trạng cô tồi tệ suốt cả ngày.

Trong giấc mơ, mẹ đau lòng la hét muốn ly dị, vẻ mặt đắc ý vụn vỡ của Vệ Chân Chân, chỉ có giọng nói dịu dàng của anh Tiểu Quang, chồng chất lên nhau.

Có lẽ là do chuyển tới nơi ở mới nên gặp ác mộng.

Tri Diệp rời giường rót một cốc nước, nhét sách vở lung tung vào cặp rồi kéo khóa, đeo cặp đi học.

Vào giữa tháng chín, tuy lịch âm đã là mùa thu, nhiệt độ cao ở Hải Thành vẫn không giảm sút, đi trên đường còn nghe thấy tiếng ve gọi hè.

Lớp 10 trường Thập Tứ đã khai giảng được hơn nửa tháng, các bạn học đã trải qua hết cảm giác mới mẻ, dần quen nhau hơn.

Lúc tan học, các học sinh lười biếng, ngồi túm năm tụm ba trong lớp tán gẫu.

Tri Diệp rất sợ trời nóng, phòng lớp 1 lại không có điều hòa, thời tiết này rất mệt mỏi, cô bèn lấy chai coca cola đá mua buổi sáng đắp lên má để hạ nhiệt.

Một lúc sau, hơi đá cũng không còn lạnh nữa.

Tri Diệp ném chai coca hết mắt lên bàn, chống cổ, giọng nói lơ đãng, "...Cậu vừa nói gì cơ? Nói lại đi."

Cô có chút không tập trung bởi vì giấc mơ ban sáng.

Lê Vi ngồi trước mặt cô, hơi tức giận lặp lại lời nói: "Tớ bảo cái tên Hứa Kỳ kia thật là quá đáng, sáng nay Phuong Gia Di đi học với đôi mắt đỏ hoe..."

"Ai khóc cơ? Nữ anh hùng khóc á?"

Lê Vi nghe thấy Lục Phóng bạn cùng bàn của Tri Diệp nói chen vào thì đẩy cậu ta, "Đi ra chỗ khác để con gái nói chuyện, hóng hớt cái gì!"

Lục Phóng nhún vai một cái, chẳng tức giận, cầm quả cầu xanh, bá vai nam sinh lớp bên cạnh đi xuống tầng.

Tri Diệp ngẩng đầu nhìn bên phải bảng đen, thời khóa biểu viết tiết sau là tiết thể dục.

Vào muộn một lúc cũng không sao.

Vừa vào học hơn hai tuần nhưng danh tiếng của Tri Diệp đã lừng lẫy khắp trường.

Trường Thập Tự ở bên cạnh một trường nghề, mấy ngày sau khi khai giảng, học sinh trường nghề sang trường cô chơi bóng rổ. Trong đó có một tên lưu manh háo sắc, thấy một cô gái xinh đẹp đi qua mà không xin được số điện thoại thì ép cô gái ấy phải đi ăn cơm cùng.

Cô gái kia bị dọa phát sợ, la hét cầu cứu ở dưới sân trường.

Vừa vặn hôm đó Tri Diệp phải ở lại trực nhật, tan học thấy tình huống này, không nói hai lời xông lên đập tên nam sinh cao lớn kia lùi lại mấy mét, cứu lấy cô gái.

Từ chuyện này, cô dù ở trong lớp hay ở trong trường đều trở thành người nổi tiếng. Dù sao trường Thập Tự toàn là học sinh gương mẫu, rất ít người dám đi qua trường nghề bên cạnh, chứ đừng nói đến học sinh mới, tan học đều phải đi đường vòng.

Mọi người đều sợ trên đường đi bị trả thù, chỉ có Tri Diệp có quyền cước phòng thân, lá gan lớn, không sợ trời không sợ đất.

Vì vậy cô được gọi là "Nữ anh hùng".

Tuy nhiên, cái biệt danh này cũng không phải là lời khen, thành tích nhập học của cô rối tung rối mù, gần như đội sổ lớp. Mỗi khi giáo viên gọi phát biểu bài đều cãi lại, lập tức bị coi là học sinh cá biệt, trở thành đối tượng bị giáo viên đặc biệt chú ý.

Thật ra Tri Diệp cũng chẳng thích cái danh xưng này tí nào.

Tuy cô có sức mạnh thể lực tương đối cao, nhưng ở trong lòng vẫn là một công chúa nhỏ, hành nghiệp trọng nghĩa (làm việc tốt giúp người) cũng không ngăn được tâm tình thiếu nữ.

Quan trọng hơn hết, cái tên "Nữ anh hùng" này quá là khó nghe, dễ làm người ta liên tưởng đến kẻ siêu nhân mặc đồ lót ở bên ngoài quần áo.

So sánh với cái tên này, cô vẫn cảm thấy cái tên "Tri ca" (anh Tri, kiểu chị đại nhưng mình để nguyên cho hay nhé) khá là lạnh lùng, có chút mùi vị phóng túng.

Nhưng mà cũng không có gì to tát.

Lê Vi lôi kéo Tri Diệp từ từ đi xuống tầng, vừa đi vừa phi nhỏ Hứa Kỳ học lớp bên.

"Diệp Tử này, Phuong Gia Di kẻ ra cũng đáng thương, cậu nói xem chúng ta có nên giúp một chút không."

Phuong Gia Di là bạn cùng bàn Lê Vi, mỗi ngày Tri Diệp đều phải nghe Lê Vi kể lể cô ta tội nghiệp này nọ.

Tri Diệp lười biếng gật đầu, "Nhưng cậu bảo Hứa Kỳ là anh kế của Phuong Gia Di còn gì, chuyện nhà người ta, dây vào không hay. Lỡ như vô tình bị người ta ghi hận, Phuong Gia Di còn thảm hại hơn đây?"

Lê Vi suy nghĩ một chút, cảm thấy cô nói rất có lý, oán hận cắn răng, "Bọn con trai thật là đáng ghét!"

Tri Diệp hơi buồn cười, xoa xoa tóc cô ấy, động tác rất ra vẻ đàn anh, "Biết rồi, vì ngồi cùng bàn của cậu nên Tri ca tớ đây cũng sẽ bảo vệ cô ấy."

***

Vừa kết thúc giờ tự học ngày thứ hai, Lê Vi liền chạy qua tìm Tri Diệp.

Cô ấy vỗ bàn rầm một cái, làm các bạn học xung quanh giật mình.

Dù hôm qua Tri Diệp không gặp ác mộng, nhưng tâm trạng cô không tốt, ngủ không ngon, có lẽ do âm thanh của điều hòa hơi ồn nên giấc ngủ chập chờn.

Lê Vi đột nhiên xuất hiện, cô cố lăm mồm ngẩng được cái đầu nặng trĩu lên khỏi bàn.

"Làm sao thế?"

Lê Vi tức giận đỏ cả viền mắt, "Hôm qua Hứa Kỳ giấu sách vở của Phương Gia Di, làm buổi tối cậu ấy bị mẹ mắng một trận thì bỏ qua. Nhưng sáng nay Hứa Kỳ đứng ở cổng trường đưa quyền sách bài tập trống trơn cho Phương Gia Di, giáo viên nhìn thấy nên gọi cậu ấy ra mắng. Tri Diệp ơi, cái tên Hứa Kỳ..."

Cô ấy nghĩ lúc trước bản thân mình nhất gan thế nào, nên càng thêm tức giận.

Tri Diệp dựng thẳng cổ lên nhìn. Quả nhiên bạn cùng bàn của Lê Vi cúi đầu, đáng vẻ bị ức hiếp cực kỳ đáng thương.

Nhiệt huyết trong lòng cô bị Lê Vi nhóm lên, xoa mái tóc rối mới ngủ dậy, vỗ bàn một cái, "Đi thôi!"

Lục Phóng vẫn ngồi cạnh cô nghe hai người nói chuyện, thấy vẻ mặt Tri Diệp thay đổi, lập tức nắm vạt áo đồng phục của cô can ngăn, "Định làm gì đấy nữ anh hùng?"

Tri Diệp nhú mày, "Đi cảnh cáo tên kia không được bắt nạt con gái."

"Đừng làm thế, Thái lão đầu bảo tớ phải trông chừng cậu đấy."

Thái lão đầu là chủ nhiệm của lớp Tri Diệp, tên đầy đủ Thái Vệ Quốc.

Ngày đầu tiên đến trường, đáng vẻ ông ta vàng vọt xanh xao như lá rau nhũn, nên bọn họ đều gọi ông ta là Thái lão đầu.

Lục Phóng là cán bộ lớp được Thái lão đầu chỉ định, Thái lão đầu xếp cậu ta ngồi cạnh Tri Diệp là để Lục Phóng kèm cặp Tri Diệp học hành cho tốt, thuận tiện coi chừng không để cô gây gổ.

"Tớ có làm gì đâu." Tri Diệp nhìn cậu ta một chút, có vẻ rất thoải mái, "Trao đổi chút cảm tình với bạn khác lớp thôi, Thái lão đầu không có gì phải lo."

Lục Phóng hơi cạn lời nhìn cô: "Này..."

Tri Diệp nở nụ cười động viên với cậu ta, đi cùng Lê Vi ra ngoài bằng cửa sau.

Kết thúc buổi tự học sáng sẽ phải xuống sân tập thể dục, cả hành lang nhao nhao náo loạn, còn ngửi thấy các loại mùi thơm của bữa sáng.

Lớp 3 và lớp 2 chỉ cách nhau vền vền một bức tường, đi ra khỏi cửa sau của lớp 3 là đến cửa trước của lớp 2.

Tri Diệp đi vào lớp 2, quay đầu nhìn Lê Vi một chút, "Hứa Kỳ là ai?"

"Đâu nhĩ..."

Cô gái ngồi bàn đầu cạnh cửa lớp đang chép bài tập, nghe thấy giọng Tri Diệp cũng không quay đầu lại mà hô to một tiếng: "Hứa Kỳ! Có em gái tìm!"

Toàn bộ phòng học yên tĩnh lại một chút.

Ánh mắt của mọi người đều dồn hết lên Tri Diệp và Lê Vi.

Lê Vi phản xạ có điều kiện núp sau Tri Diệp, còn Tri Diệp lại thân nhiên để kệ bọn họ soi mói, không buồn đỏ mặt.

"Hứa Kỳ đâu?"

Ngay sau đó, một nam sinh ngồi hàng hai từ cuối đếm lên trả lời, "Ai tìm tôi thế?"

Tri Diệp nhú mày, "Là cậu à?"

Cô ngênh ngang, không coi ai ra gì đi đến trước bàn Hứa Kỳ.

Hứa Kỳ trông gầy gò, đeo mắt kính vuông, ngẩng đầu nhìn Tri Diệp mông lung.

"Chúng ta có quen nhau không?"

Sau khi phát sinh chuyện kia, gần như mọi người đều biết cô, nhưng Hứa Kỳ không nhớ rõ bản thân đã từng tiếp xúc với cô, càng không biết tại sao cô đột nhiên sang đây tìm mình.

Tri Diệp cười.

Vóc người của cô ở trong đám con gái không bị tính là lùn, chân tay thon nhỏ, mái tóc cắt ngắn, gò má hơi bầu bĩnh, đôi mắt to tròn lấp lánh, nhìn cả người đều vô cùng đáng yêu, một sự kết hợp hoàn hảo.

Không ai ngờ cô đột nhiên đạp một chân lên trên bàn học của Hứa Kỳ.

Lực đạp rất mạnh, cả người Hứa Kỳ và bàn đều bị cô đẩy ra sau rồi bật lại, âm thanh ma sát rất chói tai.

Toàn bộ bạn học đều bị một tiếng vang lớn này dọa sợ yên lặng hết.

"Cô làm gì thế!"

Bản năng của con trai bị khiêu khích, cậu ta vỗ mạnh xuống bàn, trừng mắt nhìn cô gái đối diện.

Khí thế của Tri Diệp rất lớn, chân vẫn đặt trên bàn, vẻ mặt thản nhiên, "Bạn học, nghe nói cậu trộm sách vở của bạn cùng lớp tôi."

Các học sinh xung quanh nghe thấy chữ "trộm" vừa phát ra liền dựng đứng lỗ tai.

Hứa Kỳ sững sờ, mặt nhất thời đỏ bừng, giờ quả đắm về phía cô, "***! Nói vớ vẩn cái gì đấy! Muốn ăn đòn à!"

Tri Diệp nở nụ cười, chỉ quyền sách bài tập trên bàn Hứa Kỳ.

Hai lớp đều học chung giáo viên, cùng tiến độ học tập, nên bài tập cũng giống nhau.

"Quen Phương Gia Di không?"

Hứa Kỳ không nói lời nào, hung tợn nhìn cô.

Bởi vì nghe cô chỉ đạp một cái mà tên lưu manh to lớn còn lùi lại vài mét, Hứa Kỳ thì gầy còm, còn bị nhiều bạn học nhìn như vậy, không dám bật lại cô.

"Chuyện trong nhà chúng tôi liên quan gì đến cô? Lắm chuyện!"

Tri Diệp cười một tiếng.

Mấy năm qua không có ai quan tâm nên tính tình cô ngày càng ương bướng nóng nảy, đụng tới loại con trai này, không muốn nói một lời nào vô ích, chỉ muốn cho một bài học.

Đánh nhau trong trường mua vui cho người khác xem cũng không hay, ánh mắt Tri Diệp quét qua mặt bàn, nhanh tay cầm cốc trà sữa trên bàn Hứa Kỳ, rút ống hút ra, mạnh mẽ vung về phía mặt cậu ta...

Bởi vì mới làm chuyện này lần đầu, sức Tri Diệp dùng quá lớn, không ước tính được cự ly thân thể Hứa Kỳ hoặc do phản xạ động tác của cô bị hơi chệch về phía bên cạnh...

Hơn nửa cốc trà sữa của Hứa Kỳ đều bị giội lên tóc của bạn học ở phía sau Hứa Kỳ.

Chỉ có một ít bắn lên người Hứa Kỳ.

Tri Diệp sững sốt.

Bạn học ở đằng sau đang nằm sấp, ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tuấn tú.

Giọng nói hơi khàn, có chút thiếu kiên nhẫn.

"...Ai làm?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cậu tên là gì?

Trì Diệp phản xạ theo điều kiện đặt cốc trà sữa trông không xuống.

Về mặt Hứa Kỳ có chút cười trên nỗi đau của người khác, "Anh, cái con điên này làm đây."

Nam sinh ngồi phía sau đã đứng dậy.

Bây giờ Trì Diệp mới nhìn thấy cậu trông thế nào ra sao, trà sữa từ trên tóc lăn dài xuống gò má, rơi tí tách trên áo khoác đồng phục.

Dạy dỗ nhưng nhắm đối tượng là một rắc rối lớn.

"Xin lỗi, mình lỡ tay."

Dung mạo nam sinh kia cực kỳ đẹp trai, thế nhưng nghe Trì Diệp nói xong, vẻ mặt hơi khó chịu, "Vậy cậu nói xem giải quyết thế nào."

Lê Vi đứng sau Trì Diệp đưa túi giấy ăn ra, sau khi mở túi đưa cho cậu vài tờ để lau qua trước đã.

Nhưng Hứa Kỳ và một nam sinh khác bên cạnh cậu cũng đã cầm túi giấy ăn, cậu cầm hơn nửa gói giấy ăn lên lau qua loa mái tóc.

Trì Diệp chẹp một tiếng.

Không biết đây là vị đại gia nào.

Nam sinh lau tóc, lau qua áo đồng phục, sau đó mới lười biếng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Trì Diệp.

"Này."

"Sao thế? Cậu muốn gì? Là lỗi của mình, cậu nói đi, tôi sẽ cố gắng đáp lại."

Nam sinh nhìn cô hơi ngẩn cảm, mái tóc ngắn, đôi mắt đen, có cảm giác khó mà trách móc.

Cậu đột nhiên nảy lòng muốn trêu chọc.

"Vậy cậu đổi quần áo đồng phục cho tôi."

"..."

Trì Diệp sững sốt một chút.

Yêu cầu này không phải quá đáng, dù sao cũng không để người ta mặc đồng phục dính bẩn đi học được, ngày hè nóng nực, quần áo dính vào người càng khó chịu.

"Không muốn?"

Trì Diệp không nói có đồng ý không, liếc mắt nhìn Hứa Kỳ đang đứng phía trước xem kịch vui.

Hứa Kỳ theo phản xạ rụt lại: "...Cô muốn gì?"

Trì Diệp suy nghĩ một chút, chỉ tay vào người Hứa Kỳ, mắt sáng quắc nhìn nam sinh: "Mặc quần áo của cậu ta được không?"

Động tác này, vẻ mặt này, giống như chỉ cần cậu gật đầu một cái, cô sẽ lột sạch Hứa Kỳ ra bằng được.

Nhạc tập thể dục buổi sáng vang lên.

Học sinh xung quanh đứng hóng hớt một lúc vẫn chưa thấy diễn biến tiếp theo, bắt đầu đi thành từng nhóm một ra ngoài.

Trì Diệp không vội, cũng không cho Hứa Kỳ đi, ngăn cậu ta đứng im.

Hứa Kỳ tức đến nổi phở, "Con mẹ m..."

Mắt Trì Diệp tối lại, "Bạn học Hứa Kỳ, cậu nói lại đi, tôi cho mẹ cậu đến bệnh viện thăm cậu ngay hôm nay luôn nhé. Tin không?"

Chân tay Hứa Kỳ gầy guộc, khẽ gấp lại mà nhìn như sắp gãy, Trì Diệp phán đoán qua rồi, cho dù là con trai nhưng cũng không đỡ lại được nắm đòn của cô.

Sự uy hiếp của cô đơn giản mà thô bạo, có cả khẩu khí không coi ai ra gì.

Nam sinh kia cong môi.

"Đùa thôi."

"..."

Thù này coi như không kết.

Nam sinh không nói gì nữa, mặc đồng phục ướt nhẹp, xoay người đi ra ngoài bằng cửa sau.

Hứa Kỳ cũng nhanh chóng chạy mất dạng.

Sắc mặt Trì Diệp không tốt lắm, nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh.

Nam sinh bị vạ lây này, lớn lên thật đẹp.

Đáng tiếc lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ đã thể hiện ra thuộc tính "không muốn phí lời" rồi.

Do thời gian chậm trễ quá lâu, đội ngũ của lớp Trì Diệp đã đi mất rồi.

Thái lão đầu đứng dưới sân trường chặn học sinh, thấy Trì Diệp và Lê Vi tách khỏi lớp đi xuống, tức giận nhăn nhó cả mặt mày, "Đứng lại!"

"..."

"Đi đâu mà vào muộn?"

Trì Diệp có chút ở trên mây, Lê Vi chỉ sợ Thái lão đầu tức giận, vội vàng giải thích: "Xin lỗi thầy, lần này bọn em đi vệ sinh hơi lâu, lần sau sẽ nhanh hơn ạ!"

Lời nói mặt dày làm người khác không đỡ nổi.

Thái lão đầu run giống như lá rau rụng rình, chỉ tiếc mài sắt không thành kim, nhìn qua Trì Diệp, "Vào hàng ngũ nhanh lên!"

Trì Diệp tập thể dục buổi sáng không tập trung, kéo Lê Vi vào lớp thật nhanh dưới ánh mắt như muốn giết người của Thái lão đầu.

Lê Vi bị cô kéo chạy nước rút, kêu "A" vài lần liên tiếp, "Diệp Tử! Cậu gấp cái gì? Còn lúc nữa mới vào học cơ mà."

Trì Diệp kéo cô vào phòng âm nhạc ở tầng 1.

Trường Thập Tứ chỉ có một lớp âm nhạc, căn bản cũng chưa vào giờ lên lớp, bình thường ở đây không có ai. Trì Diệp mở cửa, bật đèn lên, tùy tiện ngồi trên băng ghế piano.

"Vi Vi, hỏi cậu chuyện này."

Lê Vi kéo băng ghế ngồi trước mặt cô, gật đầu, "Cậu nói đi."

Hiếm lắm mới thấy Trì Diệp ngại ngùng, có lẽ hơn nửa là do nội tâm công chúa nhỏ trong lòng cô.

"Cái tên thần kinh vừa nãy, không phải Hứa Kỳ, cái cậu đẹp trai ý, cậu biết tên cậu ta không?"

Lê Vi sững sốt một chút.

Từ lúc học cấp 2, hai người đã là bạn cùng lớp, Lê Vi trở thành tùy tùng của đại vương Trì Diệp đã lâu, như hình với bóng, trước giờ chưa thấy cô có hứng thú với nam sinh nào.

Đây là lần đầu tiên.

Trì Diệp thấy ánh mắt của Lê Vi, thờ dãi một hơi, "Cậu ta bắt mình phải đổi quần áo, phải dạy dỗ lại cậu ra chứ? Biết người biết ta, thế mới thắng được."

Lê Vi "À" một tiếng, cảm thấy lý do này hết sức bình thường, hợp với Trì Diệp mà cô ta biết.

Cô ta gật đầu, nhỏ giọng nói: "Đề tứ đi hỏi thăm."

Trì Diệp xoa mái tóc ngắn, sáng khoái nói, "Cậu không biết thì mình tự đi hỏi cậu ta cũng được."

Cô nghĩ là với diện mạo của cậu ấy sẽ phải là một nhân vật nổi tiếng trong trường nữa cơ.

Bản thân cô không để ý đến các bạn học, nhưng hai năm qua Lê Vi ngày càng hướng ngoại, quan hệ bạn bè rộng, có thể sẽ biết.

Trì Diệp là tiêu chuẩn của phái hành động, lúc ăn cơm trưa, cô chặn nam sinh lớp bên ngay ở cửa phòng ăn.

Nam sinh đã thay quần áo bẩn, không biết là cậu tìm đồng phục mới ở đâu, chẳng lẽ là về nhà thay?

Suy đoán xẹt qua đầu Trì Diệp, chỉ trong nháy mắt, cô nở nụ cười, "Chào bạn."

Một tay nam sinh cầm đồ ăn, một tay đút trong túi quần, dáng vẻ thực sự phong lưu phóng khoáng, bị cô cản lại cũng không bày tỏ thái độ, lạnh lùng nói, "Có chuyện gì?"

Hai tay Trì Diệp đưa lên một cốc trà sữa, "Sáng nay có lỗi quá, xin lỗi cậu lần nữa."

Trường Thập Tứ mới có quy định, buổi trưa học sinh không được ra khỏi trường, vì sợ học sinh không ăn đồ ăn canteen mà trốn ăn ngoài, rất dễ đau bụng. Vì vậy ngày nào cũng có một giáo viên tuần tra, canh chừng học sinh.

Trì Diệp cả gan làm loạn, ý vào mình có chút năng lực, vượt tường sân sau ra ngoài, mua trà sữa cạnh trường rồi trôi về.

Nam sinh không nhận, chỉ nhú mày, "Không cần đâu."

Trì Diệp không muốn bị từ chối, nhanh như chớp kéo tay nam sinh đút trong túi quần ra, dúm trà sữa vào tay cậu.

Sau đó, Trì Diệp lùi lại hai bước, chớp đôi mắt to tròn, "Mình cũng xin lỗi rồi, có phải cậu cũng nên đáp lễ không?"

"...Là sao?"

"Mình không thích bị người khác đùa cợt."

Cô nói hươu nói vượn, nhưng thật ra người ta cũng không làm gì có lỗi với cô, chỉ là tính khí cô không tốt thôi.

Dù sao cũng là lần đầu tiên bị người khác trêu đùa.

Nhưng nói thẳng ra như thế thì lại mất mặt quá.

Nam sinh im lặng.

Trước mặt nhiều người nên không tiện ném trà sữa đi, chỉ có thể cầm theo.

"...Cậu muốn thế nào?"

Trì Diệp giả vờ ngẫm nghĩ, "Trên giang hồ có luật lệ, trước khi tỷ thí phải xưng danh, mình là Trì Diệp, cậu tên gì? Chỉ cần nói tên cậu, chúng ta xí xóa."

Nam sinh vui vẻ cười một tiếng, "Xí xóa cái gì?"

"Xí xóa chuyện cậu trêu mình."

Nam sinh ung dung nhìn cô, không nói.

Trì Diệp chưa thấy cậu trả lời thì đằng sau đã vang lên tiếng nói.

"Dịch Thuần! Dịch đại ca! Cậu nói chuyện với mỹ nữ nào thế? Đi thôi!"

"..."

Trì Diệp ngẩng đầu nhìn nam sinh ở phía sau, "Cậu tên là Dịch Thuần?"

Dịch Thuần thu lại nụ cười, cầm trà sữa đi vòng qua Trì Diệp đang chặn đường, không quay đầu lại nhìn một lần.

Trì Diệp nhìn chăm chăm bóng lưng cậu thật lâu.

Huấn luyện viên của cô từng nói, người tập võ, cho dù học môn võ nào, nam dáng người đều cao thẳng, nữ thì thanh mảnh, nhìn rất đẹp. Vì vậy có nhiều phụ huynh muốn rèn luyện thân thể cho con em mình đều đưa đi học võ.

Trì Diệp học ở võ quán năm năm, nhưng chưa từng thấy nam sinh nào luyện võ có dáng dấp đẹp hơn bạn học này.

Dù khí chất của cậu hơi lười biếng nhưng dung nhan nhanh và dáng đi thật hoàn mỹ, vóc người cũng đẹp, rất xứng với gương mặt.

Nhìn mà rung rinh.

Cô thừa nhận, ngọn lửa thiếu nữ tiềm tàng đã lâu trong lòng cô cuối cùng cũng bắt đầu cháy bùng hực!

***

Dịch Thuần và bạn đi khỏi, Trì Diệp và Lê Vi đi ăn cơm rồi trở về lớp học.

Vào buổi trưa, bên trong lớp học các nhóm túm năm tụm ba trò chuyện vô cùng ồn ào.

Trì Diệp lên tầng 2, trên Lê Vi một chút rồi đi vào nhà vệ sinh.

Vừa vào phòng vệ sinh riêng đóng cửa một lúc thì bên ngoài có tiếng cười nói huyên náo bay vào.

Sau đó là tiếng mở vòi nước, mấy cô gái lười nhác tắm chuyện.

Trì Diệp vốn không chú ý, nhưng kết quả nội dung trò chuyện lại đột nhiên xuất hiện tên cô.

"Nghe nói vừa nãy ở canteen, nhò đàn ông kia mua trà Dịch Thuần một cốc trà sữa."

"Cậu ấy nhận à? Ôi vãi..."

Trì Diệp đứng hình hồi lâu, mới ý thức được "nhò đàn ông" trong miệng họ hình như là chỉ cô.

Đưa trà sữa à, thế thì chắc chắn là cô rồi.

Cô dựa lưng vào vách cửa ngăn, chuẩn bị căng tai lên nghe đám nữ sinh này nói gì.

"Nhận thật á? Trời ạ, không phải là xưa nay Dịch Thuần đều không nhận đồ à? Trước có bà chị lớp 12 mang bữa sáng cho cậu ấy, còn bị vứt ngay tại chỗ!"

"Có lẽ là do sợ con nhò đàn ông đó, trước giờ đàn em này không nể mặt con gái, không thể là thật sự... Ha ha ha..."

Mấy cô gái buôn chuyện hi hi ha ha, Trì Diệp ở sau vách cửa nghe lén cũng không nhịn được nở nụ cười.

Cô mở cửa ra, đi ra ngoài một cách tự nhiên

"Xin hỏi, mấy chị gái xinh đẹp ơi, cái con nhò đàn ông trong miệng các chị... Là tôi hả?"

Trì Diệp làm bộ nũng nịu, vén tóc mai ra sau, để lộ ra vành tai tình xảo

Đánh con gái cũng không hay, làm bọn họ tức chết thì tốt hơn, cô không phải là loại người thích chịu thiệt thòi.

Trì Diệp nâng cằm, ôm cánh tay, đôi mắt ngạo nghễ đánh giá mấy bà chị lớp 11 thích chém gió, "Sao các chị còn xấu hơn cả một con đàn ông thế này?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đọc bản kiểm điểm của cô

Mấy nữ sinh kia tức giận đến mức muốn cãi nhau, Trì Diệp cũng chẳng sợ, cười gằn một tiếng, tuy không rành rồi nhưng vẫn ung dung chờ bọn họ

Lúc này Lê Vi đi vào, thấy tình cảnh hai phe đối đầu, sững sốt mất một lúc.

"Mấy người... Tranh nhau đi vệ sinh đấy à?"

"..."

Lúc hai người đã đi xa, Trì Diệp mới nói chuyện này cho Lê Vi nghe.

Lê Vi tức giận phát run, "Diệp Tử, sao cậu không nói sớm?"

Tri Diệp vui vẻ, "Định làm gì nào, cãi nhau với bọn họ hay gì?"

"..."

"Chẳng lẽ lại đánh nhau, đến lúc đó lại phiền, kệ họ nói gì thì nói." Cô cười một tiếng, "Với cả cậu không thấy bọn họ bị mình chọc giận đỏ mặt à!"

Giọng điệu này, có vẻ đều là người thâm mến Dịch Thuần.

Ban đầu Tri Diệp cũng hơi bức mình, nhưng ra ngoài gió mát thổi, cảm thấy chẳng đáng.

Hơn nữa chiến tranh giữa phái nữ đều do tình yêu mà ra.

Ôi, sao mà khổ thế này.

Mấy bà chị này, thật là đáng thương...

***

Cuối cùng thì chuyện Tri Diệp treo tường ra ngoài vẫn bị Thái lão đầu phát hiện ra.

Tiết 2 buổi chiều mới bắt đầu khám sức khỏe, Thái lão đầu kéo cô ra khỏi phòng học ra ngoài hành lang nói chuyện.

"Thầy hiệu trưởng còn hỏi tôi học sinh nữ nào mà nhanh nhẹn thế, Tri Diệp, em xem có giống em không?"

Hôm nay tình cờ lại là ngày thầy hiệu trưởng đi tuần tra buổi trưa, đứng ở phía bên kia sân trường nhìn thấy một bóng người mặc đồng phục học sinh nhảy từ bờ tường xuống. Ông ta không kịp ngăn cản, liền đi hỏi các giám thị tìm chủ nhiệm các lớp, tìm ra Tri Diệp cho bằng được.

Cô đứng là đứng trước hòng súng, nếu đổi là giáo viên khác tuần tra, ít ra còn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Tri Diệp "A" một tiếng, "Em cảm ơn thầy hiệu trưởng đã khen ngợi ạ, cũng thường thôi ạ. Nếu ở thời cổ đại, đi trên tường cũng có thể xem như là một loại nghệ thuật đấy ạ."

Thái lão đầu bị câu nói của cô chọc giận muốn học máu, "Tri Diệp!"

Tri Diệp lập tức nghiêm túc, "Thầy ơi em biết lỗi rồi ạ!"

Thái lão đầu nhìn cô một cái.

Ông đã đi dạy học nhiều năm, dẫn dắt nhiều lớp, gặp muôn hình vạn trạng học sinh khác nhau, lớp học sinh càng về sau càng nghịch ngợm học kém, nếu không để ý sẽ sinh hư.

Vì thế nên cho dù thành tích học của Tri Diệp đội sổ, bài tập về nhà làm có lệ, có khi còn không làm, đủ loại thói hư tật xấu, nhưng Thái lão đầu cũng không có ý định mặc kệ cô.

Mất thấy vẻ mặt Tri Diệp vẫn vừa mát, ông nhìn con tức giận xuống, "Tri Diệp, không phải là thầy nhắm vào em, em biết mình được trường cấp 2 chuyên thể dục đề cử vào học, có khoảng cách nhất định với các bạn học khác thi đỗ vào trường nhờ thành tích, nhưng em không nên bỏ cuộc! Em thấy bạn cùng bàn học giỏi như vậy, sao không nhờ bạn kèm cặp mình cho tốt? Dồn hết tâm tư vào việc học, thầy tin em có thể làm được..."

Tri Diệp nghe ông nói cảm thấy hơi buồn ngủ, nhin một lúc mới nén được cái ngáp.

Thái lão đầu càng nói càng du dương trầm bổng, cô đi vào còi tiền nửa ngày, đột nhiên thấy có bóng người ở phía bên kia hành lang đi tới, ánh mắt chợt định thần lại.

Người tới là Dịch Thuần.

Hình như cậu vừa đi ra từ văn phòng giáo viên, trên tay còn ôm một tờ đề thi, vai rộng chân dài, chỉ đi dọc hành lang mà mang lại hiệu ứng như đang sải bước trên bục sân khấu chữ T.

Tri Diệp không tự chủ được bị vẻ ngoài của anh hấp dẫn.

Mất thấy hai người sắp chạm mặt thì Thái lão đầu cũng kết thúc bài phát biểu, "...Ngày mai mang bản kiểm điểm 1000 chữ nộp cho thầy, không được tái phạm treo tường nữa, đã rõ chưa?"

Giọng nói Thái lão đầu mười phần âm vang, lại đúng lúc vừa kết thúc khám sức khỏe, Dịch Thuần đi qua bên cạnh cũng nghe thấy câu nói này.

Tri Diệp thấy có vẻ cậu bị chọc cười, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cười lên cũng cực kỳ dễ nhìn, đẹp trai hơn các minh tinh idol nam trên TV gấp mấy lần.

Vào thời điểm bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt Dịch Thuận lấp lánh như ánh sao.

Trái tim Trì Diệp không khống chế được, kịch liệt rung động.

"...Trì Diệp! Em nghe thấy không?"

Trì Diệp không để ý, lớn tiếng trả lời, "Em biết rồi ạ!"

Ánh mắt vẫn dõi theo dáng người vững chắc kia.

Tim đập nhanh quá.

Thích, thích, thích.

Cứ như vừa chạy bộ mấy vòng, trái tim muốn nhảy ra khỏi cả lồng ngực.

Trì Diệp không nhận được che ngực vị trí trái tim.

Thái lão đầu thấy cô không bình thường, nhíu mày, "Em làm sao thế Trì Diệp?"

Trong chớp mắt, cô đột nhiên ra một quyết định rất vô trách nhiệm.

Dịch Thuận đi gần bên cô, chỉ cách có hai, ba bước.

Trì Diệp không trả lời Thái lão đầu.

Cô xoay người, chạy tới trước mặt Dịch Thuận chặn đường cậu, một loạt động tác vô cùng trơn tru.

Dịch Thuận dừng chân, "Có việc gì?"

Trì Diệp nhìn cậu chằm chằm.

"Bạn học Dịch Thuận, mình muốn theo đuổi cậu."

"..."

"Không phải đùa cậu đâu!"

Giọng nói của cô không bé nhưng tiếng loa trong phòng khám sức khỏe quá to, Thái lão đầu đứng vài bước cách xa nhưng chẳng nghe thấy.

Chỉ có Dịch Thuận nghe thấy thôi.

Cậu cong môi, "A" một tiếng.

"Tôi biết rồi."

Dừng lại một chút, lách qua người Trì Diệp, đi vào cửa lớp 2, không còn thấy bóng nữa.

***

Bản kiểm điểm 1000 chữ, đối với Trì Diệp bình thường không viết văn thì độ khó có chút cao.

Cũng chỉ trách vận may của cô quá kém, vốn muốn để cho chuyện này bị quên đi êm đẹp, thì ngay rạng sáng hôm sau cô đi học nhân lúc chuông vào lớp còn chưa vang lên mà đã bị Thái lão đầu đứng ở cửa túm lấy.

Thân thể Thái lão đầu run lên như lá rau rung rinh, "Đã viết kiểm điểm chưa?"

Trì Diệp "A" một tiếng, làm bộ bây giờ mới nhớ, một giây sau đó cẩn thận nói dưới ánh mắt muốn giết người của Thái lão đầu: "Thầy ơi em quên mất..."

"Trì Diệp! Em vừa phải thôi!" Thái lão đầu vung tay, "Không phải vào lớp tự học nữa, đến văn phòng tôi viết, tôi nhìn em viết."

"Thầy ơi, không hay đâu, sẽ ảnh hưởng đến công việc của thầy mất!"

Thái lão đầu nhìn cô một cái, "Tỉ nữa thầy hiệu trưởng muốn đích thân kiểm tra bản kiểm điểm của em."

"..."

Trì Diệp không nhận được chữ bậy trong lòng.

Xui xẻo chết mất thôi.

Một tiết tự học không thể đủ để cô viết 1000 chữ, Thái lão đầu vẫn kiên trì, không cho cô vào học mà phải ở lại văn phòng tiếp tục viết đến khi xong mới thôi.

Chuông báo kết thúc thể dục buổi sáng vang lên, cô mới để bút xuống nhìn qua tờ kiểm điểm dày đặc chữ, hài lòng đặt trên bàn của Thái lão đầu.

Lúc cô vào lớp thì các bạn học cũng đã trở về.

Lục Phóng nhìn thấy Trì Diệp, cười với cô, "Xong việc rồi hả?"

Trì Diệp hơi buồn ngủ, gục xuống đáp một tiếng.

Lục Phóng nâng mắt kính lên, lục lại cặp lấy ra một cái túi MacDonald, đặt trên bàn cô.

Trì Diệp nhú mày, "Mua cho mình à? Lớp phó có tâm vậy?"

"Ai bảo mặt cậu béo tròn như vậy?"

"..." Trì Diệp khua tay về phía cậu ta ra vẻ muốn đánh người, lườm cậu ta uy hiếp.

"Phương Gia Di mua cho cậu, nhưng không tiện tự đưa, phải lén lút nhờ tôi."

Trì Diệp ngẩng đầu nhìn ghế trống của Lê Vi, nhưng Phương Gia Di ở bên cạnh thì có mặt, nhìn qua đây chăm chú như đã để ý từ lâu.

Chống lại ánh mắt Trì Diệp, nữ sinh hoảng hốt như con thỏ, luống cuống tay chân xoay người đi.

Khóe môi Trì Diệp cong lên, ở đằng xa nói: "Cảm ơn nhé!"

Đầu nữ sinh kia càng cúi thấp hơn.

Trì Diệp nở nụ cười, tâm tình tốt lên.

Cô vừa ăn MacDonald vừa ngâm nga một bài hát.

Lục Phóng gạt khóe miệng, lời ít ý nhiều hạ kết luận, "Đồ ngốc!"

***

Vốn nghĩ là chuyện treo tường đã kết thúc, không ngờ thầy hiệu trưởng quyết tâm rèn luyện học sinh mới bằng cách ra một quy định mới.

Buổi trưa thứ năm hàng tuần là giờ phát thanh cố định của trường Thập Tứ, đài phát thanh này do học sinh tổ chức, coi như là một nội dung bổ sung chất lượng giáo dục của trường Thập Tứ. Đài phát thanh hoạt động 30 phút từ mười hai giờ đến mười hai giờ rưỡi, giờ tự học buổi chiều. Bình thường sẽ bắt đầu bằng vài bài hát, người phát thanh kể một số câu chuyện cười, thỉnh thoảng đọc mấy bức thư nặc danh được gửi đến.

Nhưng giáo viên không cho phép yêu sớm, gửi thư nặc danh cũng nguy hiểm, nên các thiếu nam thiếu nữ này lòng xuân sẽ dùng cách ẩn ý để bày tỏ tình cảm của họ.

Nghe nói năm ngoái có một người sáng tác thơ ẩn dụ, không ai phát hiện ra manh mối, cuối cùng người đó sau khi tốt nghiệp phải tự mình nói ra.

Lúc bắt đầu phát thanh, Trì Diệp đang ở trong canteen.

Cô hơi lơ đãng, kể cả món ăn thích nhất là bánh gạo nấu sùan ướp mật ong cũng không ăn, ánh mắt thi thoảng đảo bốn phía.

Nhưng lại không tìm thấy người cần tìm.

Lê Vi ngồi đối diện cô, tất nhiên có thể phát hiện ra sự khác lạ này.

"Diệp Tử, cậu tìm cái cậu đẹp trai lớp bên à?"

Trì Diệp bị vạch trần tâm tư nhưng không đỏ mặt, gật đầu thừa nhận, "Ừ."

"Cậu..."

"Mình muốn hỏi cậu ấy trà sữa hôm qua uống có ngon không, làm hại mình phải viết bản kiểm điểm, nếu vị không ngon thì thiệt quá."

Thuận tiện thương lượng với cậu ấy làm thế nào thì sẽ theo đuổi thành công.

Tri Diệp âm thầm thêm một câu trong lòng.

Lê Vi dở khóc dở cười.

Nhưng tìm cả nửa ngày cũng không thấy xuất hiện.

Nếu không tìm được thì Tri Diệp cũng không ép buộc, chuyển chủ đề.

Lê Vi nghĩ tới điều gì đó, ngừng đùa, lo lắng hỏi: "Diệp Tử, lần gần nhất đi cậu tới thăm là lúc nào? Lần đầu tiên cậu dọn ra ngoài ở, bà ấy không tới thăm cậu một chút nào à?"

Tri Diệp cười một tiếng, "Lần đầu đầu mà lần đầu, trước đó mình cũng ở một mình chỗ võ quán đó thôi."

"Không giống nhau mà..."

Cô không muốn tán gẫu chuyện trong nhà với Lê Vi nên nhanh chóng gấp vài miếng bánh gạo nhét vào miệng nhai, nhai được hai cái liền giục: "Ăn mau lên, nóng chết mất, chúng ta nhanh nhanh về lớp nào."

Phòng học cũng nóng, nhưng chỗ ngồi của Tri Diệp ngay quạt, bật quạt trần cỡ to nhất cũng đỡ nóng hơn canteen nhiều rồi.

Lúc Tri Diệp và Lê Vi ăn xong ra khỏi canteen thì thời gian phát thanh một tuần một lần cũng đã đến.

Tiếng nhạc từ cái loa rè phát ra khắp sân trường, nghe có chút chói tai.

Không biết là tài năng mới nào chọn bài "Trời mưa" giữa buổi trưa nắng chói chang, cứ như nghe bài hát này nhiệt độ có thể tự hạ xuống.

Bài "Trời mưa": <https://www.youtube.com/watch?v=nXCm67L4qAU>

Bài hát kết thúc, loa phát thanh truyền tới một giọng nam trầm thấp, có chút lạnh lùng.

"Tiếp theo đây..."

Bước chân Tri Diệp dừng lại.

Lê Vi cũng dừng lại theo, "Sao vậy?"

"Giọng nói này..."

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy tám chín phần mười là giọng Dịch Thuần, rất êm tai. Dù là loa trường rè đến mấy vẫn khiến người nghe cảm động. Trước giờ cô chưa từng nghe thấy giọng nói của nam sinh nào cuốn hút như thế, mỗi thanh trầm bổng du dương như cái móc câu, nhẹ nhàng cào vào trái tim người ta, làm nhịp tim cô tăng lên không ít.

Cậu ấy ở ban phát thanh?

Tại sao trước đây cô không để ý nhỉ?

Tri Diệp mím môi, vừa định nói gì lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Dịch Thuần từ từ nói tiếp.

"Một bản kiểm điểm sẽ được đọc lên. Buổi trưa ngày hôm qua..."

Mí mắt cô giật lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Có người buồn bán như vậy sao?

"Một học sinh lớp 3 khối 10 đã vi phạm nội quy nên phải viết kiểm điểm: Kính gửi thầy đáng kính, bây giờ em đang cảm thấy vô cùng hối hận..."

Chẳng phải đây là bản kiểm điểm sáng nay cô viết hay sao?

Thế mà lại công bố hình phạt trên đài phát thanh!

Tri Diệp nắm chặt nắm đấm, nổi giận: "Hiệu trưởng bị bệnh đấy à?"

Hành vi chất lượng thấp như thế mà cũng có thể nghĩ ra được cũng tài!

Cô không phải cô gái dễ xấu hổ, cũng không phải lần đầu tiên bị phê bình, là học sinh cá biệt trong mắt giáo viên yêu cầu phần lớn phải có một vẻ mặt đao thương bất nhập. Nếu lúc khác đài phát thanh đọc bản kiểm điểm Tri Diệp cũng không cảm thấy có gì ghê gớm.

Nhưng bây giờ Dịch Thuần đang là người đọc nó.

Vừa mới ở trước mặt người ta khoe khoang khoác lác muốn theo đuổi mà chớp mắt đã phát sinh chuyện mất mặt như thế, sao cô có thể ngẩng đầu mà sống được nữa!

Tri Diệp xoay người, chạy như bay lên tầng.

"Chờ tớ với Diệp Từ!"

Thể lực của Lê Vi kém, không hay vận động, không thể nào đuổi kịp Tri Diệp học karate đã nhiều năm.

Chỉ là cô có chạy trốn nhanh hơn nữa thì Dịch Thuần cũng không biết. Cậu vẫn bình tĩnh đọc xong bản kiểm điểm trước toàn trường.

"...Ký tên, lớp 10.3, Tri Diệp."

Vừa đúng lúc Tri Diệp chạy đến cửa phòng phát thanh.

Cô không vội vàng, đứng ở ngoài cửa chờ Dịch Thuần bật một bài hát lên, đứng dậy.

Điều hòa trong phòng phát thanh rất xịn, dù trời đang nắng gắt gao nhưng Dịch Thuần không đổ chỉ một giọt mồ hôi, còn Tri Diệp đứng ngoài cửa lại rất chật vật.

Cậu cũng đã thấy Tri Diệp, "Có chuyện gì sao?"

Dừng một chút, Dịch Thuần cong môi, "Đến theo đuổi tôi à?"

Tri Diệp không quan tâm câu nói trêu chọc của cậu, sửa lại mái tóc ngắn vì chạy mà bay loạn, khẳng khẳng giữ vững kịch bản đã chuẩn bị kỹ càng từ trước.

Cô cười xinh đẹp hỏi: "Cậu uống trà sữa chưa?"

"Cái gì?"

"Hôm qua cậu có uống trà sữa mình đưa không? Cậu xem, vì mua trà sữa cho cậu mà mình bị thầy bắt quả tang thật mất mặt, cậu còn đọc bản kiểm điểm của mình nữa. Haiz, ôi ôi, nếu uống không ngon thì mình tức chết mất."

Trước kia Dịch Thuần không nhận đồ của con gái, Trương Đại Thác ở bên cạnh có cơ trên đầu, cậu suy nghĩ một lúc liền kín đáo đưa trà sữa cho Trương Đại Thác để bịt miệng cậu ta.

Trà sữa Tri Diệp khổ cực mua được đều được cái bụng của người anh em cậu hấp thụ rồi.

Dịch Thuần không muốn lừa dối cô, "Tôi đã bảo không cần xin lỗi rồi mà."

Tri Diệp gật đầu, "Đột nhiên nhớ ra có thể cậu vẫn chưa nhớ tên mình."

"Đừng nhớ cái tên ghi trên bảng kiểm điểm nhé." Đầu lười cô khẽ chạm vào răng đọc từng chữ một, "Tri, Diệp, giới thiệu lại lần nữa, đây là tên mình. Bạn học Dịch Thuần, rất vui làm quen với cậu. Mình nói muốn theo đuổi cậu, không phải là nói đùa đâu."

Dịch Thuần nhìn chằm chằm cô một lúc, gật đầu không nói gì, chuẩn bị lách qua người cô đi ra ngoài.

Từ nhỏ đến lớn người nói muốn theo đuổi cậu có cả tá, nhưng có thể kiên trì để thành công hay không, vẫn là con số 0.

Nếu không phải hôm nay Trương Đại Thác xin nghỉ nhờ anh trực bạn, thì đã không phát sinh chuyện rắc rối này.

Dịch Thuần chưa ra khỏi cửa phòng phát thanh thì Lê Vi cuối cùng cũng chậm rãi tới.

Cô ta thở hồng hộc, tay chống tường, giọng run rẩy, "Diệp Từ..."

Dịch Thuần dừng chân một chút.

Tri Diệp nghiêng đầu qua chỗ khác đáp lời: "Ừm."

Bước hai bước đi rồi dừng lại, ngẩng đầu nhìn Dịch Thuần, nở nụ cười: "Hôm khác gặp lại, không làm phiền cậu làm việc nữa."

"Chờ đã."

Lúc hai người sắp lướt qua nhau, Dịch Thuần gọi cô lại, xoay người nhìn cô.

Dáng người cậu rất cao, lúc nhìn cô từ trên cao, trong đôi mắt dường như có một nỗi buồn nhấn chìm người khác.

"Tri, Diệp." Dịch Thuần nói giọng người địa phương, âm cuối cân bằng, nghe có chút mùi vị lưu luyến, "Tiểu Diệp Từ?"

Tri Diệp "A" một tiếng, "Sao thế?"

Động tác này... Chẳng lẽ đột nhiên cậu lại thích cô? Bị cô quyến rũ, tình yêu sét đánh??

Cô vui vẻ, không nhận được đưa tay lên xoa thái dương.

"Cậu là người Hải Thành?"

Tri Diệp sững sờ một lúc, bỗng nở nụ cười không đứng đắn, "Có chuyện gì? Đột nhiên hỏi vậy mình phải nói thế nào cho phải?"

Cô suy nghĩ, cẩn thận dò xét nói: "Mình cảm thấy tiến độ này quá nhanh, chúng ta vẫn nên tìm hiểu nhau trước rồi mới đến tìm hiểu gia đình thì hay hơn..."

"..."

Trên gương mặt Dịch Thuần đủ mọi màu sắc, nhưng không hề kỳ quái mà vẫn đẹp như cũ.

Cậu từ chối giải thích cho cô, cũng không hỏi thêm nữa.

Bài hát phát trên đài đã ngừng lại, Dịch Thuần quay lại trước micro, cầm một tờ giấy, háng giọng. Cậu bật micro, mở miệng lạnh nhạt nói: "Tiếp theo là bức thư của một bạn học."

***

Tri Diệp đứng đó ngập ngừng một lúc, cũng biết không nên quấy rầy cậu nữa nên rời đi cùng Lê Vi.

Cô mở cửa thật khẽ, không chú ý ánh mắt Dịch Thuần đang nhìn mình.

Trên đường trở về lớp học, Lê Vi suy nghĩ, tò mò hỏi: "Tại sao cậu ta lại hỏi cậu là người ở đâu nhỉ?"

Cô ta đứng xem từ đầu tới cuối, cảm thấy Dịch Thuần vốn thiếu kiên nhẫn đột nhiên lại có vẻ như nảy lòng hiếu kỳ, tóm lại có chút kỳ quái.

Tri Diệp nháy mắt một cái, "Chịu thôi. Nhờ đâu cậu ấy đột nhiên rung động? Hoặc phát hiện bọn mình là đồng hương?"

Cô thờ dãi, "Haiz, Vi Vi, mình thực sự muốn theo đuổi cậu ấy."

Lê Vi tròn tròn mắt, "Diệp Từ, cậu nói thật hả?"

"Ai mà đùa với cậu?" Tri Diệp nắm chặt nắm đấm, "Chỉ có nam sinh đẹp trai như cậu ấy mới xứng đôi với mình!"

"..."

Nhưng chuyện này rất nhanh bị quên đi.

Bởi vì trong lớp không có điều hòa nên giờ học rất mệt mỏi, nhưng kỳ thi hàng tháng lần thứ nhất đã tới gần. Thái lão đầu tận tâm dạy học mấy ngày, tất cả học sinh không dám coi thường, đều cẩn thận nghe giảng.

Chỉ có Tri Diệp không chú ý, thoải mái gác mặt xuống bàn ngủ gật.

Khó khăn lắm mới đến giờ tan học, cô nhét loạn sách vở vào cặp, đeo lên định rời đi.

Lục Phóng đang ngồi bên cạnh chép bài, thấy cô sắp đi, vội kêu lên một tiếng, "Nữ anh hùng đợi đã!"

Tri Diệp nghiêng đầu qua chỗ khác, "Lớp phó, phiền cậu đừng gọi mình là nữ anh hùng được không? Chúng ta đâu có đóng phim, cậu gọi thế này mình không biết phải đáp lại sao nữa."

Lục Phóng nâng kính mắt lên, cười, "Ồ, Tiểu Diệp Tử hôm nay đã chép bài chưa?"

"..."

Lục Phóng không cần nhận câu trả lời của cô, lôi quai cặp cô lại, kéo khóa xuống, nhét một quyển vở dày vào trong.

"Bạn làm gì thế?"

"Thái lão đầu bảo tớ kiểm tra vở cậu, nhưng tớ nghĩ cậu không ghi bài nên đã chép giúp cậu. Lớp phó vì dân vì nước, không cần cảm ơn."

Lục Phóng đưa ngón trỏ và ngón cái lên đỡ trán, ngón tay hướng về phía cô, có lẽ muốn thể hiện đáng vẻ bất lực nhưng lại đem lại hiệu ứng hài hước hơn.

Trì Diệp cười, "Vị huynh đài này thật cao cả, ta vô cùng cảm kích, đi nhé."

Lục Phóng nhìn cô cười, giật mình, chưa kịp nghĩ đã tự thốt lên: "Tiểu Diệp Tử, sau khi thi xong có muốn đi đánh cầu lông với bọn tớ không?"

Trì Diệp đi tới cửa phòng học nghe Lục Phóng gọi mình, dừng bước, hơi nhú mày, "Được!"

Đã lâu rồi cô không vận động, mỗi ngày đều ở trong lớp học, xương cốt đều cứng ngắc hết cả.

"Ok, vậy cậu ôn bài cẩn thận, tuần tới thi rồi."

Lục Phóng hí hóp mắt cười, phát tay với cô ở phía xa.

***

Cuối tháng chín, bài kiểm tra hàng tháng của trường Thập Tứ đã đến.

Ở trường Thập Tứ, học hết nửa học kỳ đầu lớp 11 mới bắt đầu phân khoa chia lớp. Lớp 10 phân ra năm ban, Văn, Toán, Lý, Hóa, Ngoại Ngữ, lớp 11 phân thêm một ban Sinh Học, dù không chọn vào ban nào thì cũng coi như chuẩn bị cho kỳ thi đại học toàn quốc.

Trì Diệp ngơ ngác trải qua ba ngày thi, mệt mỏi ra khỏi phòng học.

Thái độ học tập của cô không đúng đắn, hồi học cấp 2 thì còn lười biếng được. Năng khiếu môn thể dục đã giúp cô thi đỗ vào cánh cửa danh giá trường Thập Tứ, nhưng lên cấp 3 thì hoàn toàn lộ ra nguyên hình.

Nội dung cuộc thi này là toàn bộ những gì vừa học một tháng qua, đối với cô mà nói cứ như là sách trời, suýt chút nữa ngủ trong phòng thi.

Nhưng Trì Diệp cũng không ngại kết quả, thông dong xuống tầng, đứng đợi trước cửa phòng thi của Lê Vi.

Lê Vi đeo cặp đi ra cùng dòng người, khoác tay Trì Diệp, "Đi nhé?"

"Đi thôi."

Lê Vi nở nụ cười kéo Trì Diệp mau chóng ra khỏi trường.

"Này Diệp Tử, cậu có biết đánh cầu lông không đấy?"

Trì Diệp kiêu căng hếch cằm, "Chắc luôn."

Không có môn thể dục thể thao nào cô không làm được ngoại trừ bơi lội, hầu hết đều học từ rất sớm. Dù sao có nền tảng cơ sở mấy năm học karate, dây thần kinh vận động phát triển hơn các cô gái khác nhiều.

Tuy Lê Vi quen biết Trì Diệp nhiều năm nhưng cô ta lại không giỏi vận động, thi chạy cự ly dài cũng nhờ có Trì Diệp kéo chạy mới gắng gượng đạt tiêu chuẩn, trước nay chưa từng đánh cầu lông.

Nhưng Trì Diệp muốn chơi thì Lê Vi ở một mình cũng chán, cô ta liền kéo Trì Diệp đi mua cầu lông, sẵn sàng tâm lý học chơi.

Trì Diệp không biết đường khu này, hơn nửa thời gian học cấp 2 đều ở lại võ quán, một nửa còn lại ở nhà mới của mẹ. Lên cấp 3 cô mới tự dọn ra ngoài ở để đỡ bị chúm mắt, nên cũng không biết cửa hàng dụng cụ thể thao nào ở gần trường Thập Tứ.

Thật ra Lê Vi cũng không biết, nhưng lại có mắt quan sát tốt, thấy một cửa hàng trên đường đi học về, bên ngoài cửa hàng treo quần áo bóng rổ, bên trong bán dụng cụ thể thao.

"Siêu thị cũng có bán đó, hay là vào thẳng Walmart..."

"Không được!" Lê Vi cắt lời, "Tớ đọc Hoàng tử Tennis, bọn họ phải chọn lựa kỹ lưỡng loại vợt, sao có thể mua bừa trong siêu thị được. Người chơi

muốn giỏi thì phải dùng cây vợt tốt!"

Tri Diệp cốc đầu cô ta, "Cậu đúng là kén chọn!"

Lê Vi ôm đầu nở nụ cười, kéo cô làm nũng, "Tiểu Diệp Tử, tớ muốn đi dạo cùng cậu mà..."

Hai người vừa đi vừa cười nói khoảng 20 phút mới tới cửa hàng Lê Vi bảo.

Vị trí cửa hàng này mở không tính là quá tốt, xung quanh đều là các nhà dân cũ, bên kia đường là vài con ngõ hẻm Hải Thành cũ còn sót lại, khói lửa dày đặc, mở một quán ăn chưa chắc đã đắt khách, đây lại còn là một cửa hàng dụng cụ thể thao...

Tri Diệp đứng từ xa nhìn, cửa hàng còn không có tên.

Lê Vi phấn khởi lôi cô đi vào bên trong.

Cửa hàng không lớn lắm, bên trong nhét đầy đồ, ở lối vào là một kệ bóng rổ, bên trong có vài tủ kính đựng bóng rổ và bóng đá có chữ ký, thậm chí cả bóng tennis.

Có vẻ chủ cửa hàng là người thích thể thao, mở quán cũng không thiết tha chuyện mua bán.

Hai cô gái đi vào, chủ tiệm nằm thư giãn trên sô pha bên trong không nhúc nhích, quyển sách đặt bên trên che kín mặt, hình như đang ngủ, vậy mà không sợ bị trộm.

Lê Vi hô một tiếng: "Chủ tiệm!"

"..."

"Chủ tiệm! Chủ tiệm! Chủ tiệm ơi bọn cháu muốn mua đồ!"

Người nằm trên sô pha cuối cùng cũng nhúc nhích một chút, đáp lại không kiên nhẫn: "Không điếc! Thích gì thì tự chọn!"

Giọng nói của ông chủ có vẻ còn rất trẻ.

"Cậu lông ở đâu ạ?"

Anh ta chỉ tay về một hướng nhưng không nói gì.

Tri Diệp tức quá hóa cười, muốn giơ chân qua đập nhưng nhịn được xuống.

"Chủ tiệm, anh không cần bán hàng à!"

Người chủ kia nghe giọng nói lạnh lùng của cô vẫn bất động như núi, sờ soạng không biết lôi đâu ra một cái gương, cầu kỳ sửa lại mái tóc.

"Em gái, em xem anh đẹp trai thế này, có chút nào giống người làm ăn đầy mùi tiền đâu? Trải nghiệm cuộc sống thôi mà!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tim đập thành thịch

Lê Vi không nhịn được phì cười thành tiếng.

Tri Diệp cũng lười đấu khẩu với anh ta, kéo Lê Vi vào chọn vợt.

Thật ra bọn họ không phải Hoàng tử Tennis, cũng chẳng biết lựa chọn gì, chọn bừa một cái vợt trông đẹp đẹp có thể dùng được, lưới vợt không trùng là được.

Diện tích cửa hàng khá nhỏ, Tri Diệp cũng không định giảm âm lượng, tiếng nói truyền vào tai người đang ngồi trên ghế sô pha vô cùng rõ.

"Hay chúng ta vào cửa hàng lớn mà mua, vào chỗ bé tẹo này thái độ phục vụ kém lại còn không hướng dẫn tận tình!"

Lê Vi nín cười, "Tớ thấy cũng được mà."

"Được cái gì mà được, không được!"

Chủ tiệm nghe không lọt nữa, vút sách che mặt qua một bên, chuẩn bị đi ra "phục vụ" hai em gái thích mua đồ hiệu.

Chuông gió ở cửa kêu leng keng.

"Xin chào... Cậu đến rồi à."

"Ừm."

Chủ tiệm ra tiếp đón, vỗ vai nam sinh vừa vào, "Dịch nhi, mau ra giúp anh "phục vụ" hai con bé kia đi, bọn họ chê thái độ phục vụ của anh không niềm nở."

Tri Diệp không nhìn được nữa, quay người lại, "Này, anh..."

Cô chưa dứt lời đã thấy bóng người cao gầy đứng không xa, mấy lời định buông ra lập tức nuốt trở lại.

Dịch Thuần nhú mày, không ngờ lại gặp cô ở đây.

Chủ tiệm cũng nhận ra sự kỳ lạ, "Quen nhau à? Bầu không khí hơi quái lạ... Người yêu cũ chăng?"

"..."

"..."

Ánh mắt Dịch Thuần không thân thiện, "Biến đi."

Chủ tiệm vui vẻ, "Ôi chao bảo sao ánh mắt của em gái này lại nhìn trừng trừng như thế. Ban nãy nhìn thấy trai đẹp là anh đây còn không mở to như vậy..."

Dịch Thuần mặc kệ anh ta, bỏ cặp sách vào gian phòng bên trong.

Tri Diệp cũng không có tâm tư chọn vớ, nằm bò trên tủ kính, nháy mắt ra dấu cho chủ tiệm.

Lúc này cô mới phát hiện chủ tiệm cũng còn trẻ, có lẽ hơn bọn họ mấy tuổi, da rất trắng, môi hơi hồng, tóc hơi rối, cũng là một soái ca môi hồng răng trắng.

Tri Diệp có việc cần nhờ vả, khẩu khí khác hẳn ban nãy một trời một vực, dường như hoàn toàn không nhớ ban nãy mình còn muốn đập bay anh ta vào tủ kính.

"Chủ tiệm! Em là bạn học của Dịch Thuần, tên là Tri Diệp, vừa rồi ngại quá."

Soái ca nheo mắt nhìn cô, "Em gái thức thời thật đấy."

"Vâng, vâng." Tri Diệp gật đầu liên tục, hoàn toàn không cảm thấy mất mặt, "Anh có quan hệ gì với Dịch Thuần thế?"

Soái ca sững sờ, sau đó cười phá lên, "Ha ha, em thẳng thắn quá đấy, không hề quanh co loằng ngoằng!"

Tri Diệp "A" một tiếng, "Vòng vo có gì tốt?"

"Đúng thế, vòng vo không theo đuổi được Dịch Thuần, tôi chấm em rồi đó!"

Dịch Thuần đã quay ra, vỗ vào gáy soái ca.

"Đừng chém gió nữa Thẩm Lăng, hôm nay tôi đưa anh về."

"..."

Tri Diệp luôn cảm thấy, ý nghĩa sâu xa câu nói này của Dịch Thuần có nghĩa đưa về nhà cậu ấy... Cánh tay cô run lên, không nhìn được giờ ngón tay cái like cho Dịch Thuần.

Đúng là kiểu bá đạo cô thích!

Dịch Thuần mặc kệ cô, nhìn quanh phát hiện ra Lê Vi là khách hàng tiềm năng đang đứng một bên xem kịch vui.

Cậu ưỡn oải hỏi Lê Vi: "Mua hay không mua thì nhanh lên nào."

Thái độ của cả đôi nhân viên trong cửa hàng này đều kém như nhau.

Lê Vi nhận được ánh mắt của Trì Diệp, ra sức đáp trả: "Không mua!"

Trì Diệp cười để lộ hàm răng trắng đều đặn.

Cô tiếp tục dựa vào tủ kính, nháy mắt với Dịch Thuần, "Cậu quen chủ tiệm à?"

Dịch Thuần ngồi xuống ghế sofa lúc này Thẩm Lăng vừa ngủ gật.

Thẩm Lăng rất biết điều, vò tóc rối như ổ gà, "Vậy anh đi vào ngủ một chút, lát nữa ăn cơm gọi anh nhé."

Trì Diệp rất hài lòng với độ biết điều của anh gà, đứng ở xa vẫy tay, "Cảm ơn chủ tiệm! Hôm khác em mời anh uống trà sữa nhé!"

Cô biểu đạt sự chân thành và mừng rỡ, suýt nữa thì nắm cả người lên tủ kính.

Dáng vẻ Dịch Thuần không hề bị lay động, mặt lạnh nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng nhưng lại có ý thăm dò.

Trì Diệp cũng không tức giận, nếu chỉ chút lạnh nhạt này mà dọa cô từ bỏ thì làm sao hái được bông hoa này?

Mấy hôm trước cô lên diễn đàn trường phát hiện, Dịch Thuần nhập học chưa đầy một tháng đã nhanh chóng đăng quang thành hoa mỹ nam.

Không trách được nhiều người thích cậu như vậy, chỉ nói chuyện với cậu một câu thôi cũng đã được nhớ tên.

Trì Diệp càng thêm tự tin.

So với mấy cô gái lấm lem chỉ dám ở sau lưng, rõ ràng là cô vừa xinh đẹp vừa dũng cảm hơn.

Đột nhiên cô suy nghĩ đến một điểm quan trọng.

"Bạn học Dịch Thuần, nếu chúng ta đã có duyên gặp mặt, ngày mai cậu có muốn đi đánh cầu lông cùng bọn mình không?"

"Không đi."

Trì Diệp nháy mắt, "Cậu không thích chơi cầu lông à? Thế thì chơi cái khác cũng được, bóng rổ, bóng đá, hay bóng bàn thì sao?"

"..."

Dịch Thuần không nói gì, lặng lẽ lấy một quyển sách từ dưới đáy tủ ra.

Trì Diệp liếc nhìn tên quyển sách, "Điểm và đường".

Cô không đọc sách nhưng lại muốn bắt chuyện với Dịch Thuần, phải vắt óc nghĩ ra đề tài, "Cậu thích học toán hả?"

Dịch Thuần cong môi, lộ ra một nụ cười.

Trì Diệp luôn cảm thấy nụ cười này của cậu có ý nghĩa cười nhạo, cô hơi tức giận lùi về sau hai bước, lấy điện thoại ra tra "Điểm và đường" trên Baidu.

Một lát sau, cô đỏ mặt lại gần, "Cậu thích đọc tiểu thuyết hư cấu à?"

Dịch Thuần bỏ sách xuống, không rảnh nhưng vẫn thư thả nhìn cô, "Trì Diệp, cậu đến đây tẩu hỏa à?"

Giọng nói của cậu không diễn cảm nhưng âm thanh lại dễ nghe, như là tiếng đàn violin tao nhã, khiến nhịp tim của người nghe đập chậm nửa nhịp.

Chỉ là ý nghĩa câu nói này biểu đạt vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Trì Diệp lắc đầu, cây ngay không sợ chết đứng, "Không đâu, mình mua đồ mà. Cậu chọn cho bọn mình một bộ vợt cầu lông đi?"

"..."

Dịch Thuần không quan tâm đến cô, chậm rãi đứng lên ra phía sau cái kệ.

Lê Vi núp ở phía sau để giành sân khấu cho Trì Diệp, thấy Dịch Thuần đến gần, cô ta mặt không dày bằng Trì Diệp nên hơi lúng túng khi bị cậu nhìn.

Dịch Thuần hỏi lại: "Chọn được chưa?"

Trên tay Lê Vi cầm một cái vợt, không dám nói bậy dưới mắt cậu: "Chọn, chọn được rồi..."

"Thế thì ra đây thanh toán."

Tri Diệp bước vài bước qua, "Nhưng mình chưa chọn nữa mà."

"..."

"Bạn học Dịch Thuần, chọn giúp mình một bộ vọt nhé?"

Dịch Thuần nhìn lướt qua, thuận tay chỉ một cái vọt màu hồng nhạt, "Cái kia kia."

Tri Diệp đắc ý cầm lấy, "Được, vậy thì lấy cái này. Bao nhiêu tiền? Có bảo hành không? Bảo hành thế nào? Cho mình xin cách thức liên lạc để tiện bảo hành nhá?"

"190. Không bảo hành, không mua thì để lại chỗ cũ."

Tri Diệp thoải mái trả tiền, "Minh mua."

***

Hai người đi ra xa, Lê Vi nhìn Tri Diệp ôm vọt cầu lông trong tay như ôm bảo bối, cẩn thận hỏi: "Diệp Tử, cậu không thích màu hồng sao không lấy cái màu xanh?"

Khí trời bên ngoài hạ nhiệt đã mát mẻ hơn, thi thoảng có vài con gió mát thoảng qua vô tương đối thoải mái, chỉ là đi đường vẫn đồ mồ hôi.

Tri Diệp ôm cái vọt thật chặt, trên trán đồ mồ hôi, ánh mắt lấp lánh, "Màu gì không quan trọng."

"Diệp Tử..."

"Vi Vi, cậu không biết vừa nãy tìm mình đập nhanh thế nào đâu. Nhanh hơn cả lần đầu tiên lên võ đài thi đấu ấy."

Tri Diệp sờ vị trí trái tim, cười nói.

"Mình thích vì Dịch Thuần chọn nó."

***

Ngày thứ hai là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Quốc khánh, sáng sớm Lê Vi đã đến nhà Tri Diệp, hai người thu xếp xong liền đến cung thể thao gặp bọn Lục Phóng.

Hoạt động thể thao của Lục Phóng lần này khá đông, đếm qua cũng đến mười mấy người, một nửa nam sinh mượn sân bóng rổ bên cạnh chơi bóng rổ, những người khác đều cầm vọt cầu lông tới chơi cầu lông.

Mấy nam sinh thấy Tri Diệp từ xa đi tới liền bắt chuyện, "Nữ anh hùng đến rồi đây à!"

"Tri ca nể mặt lắm mới tới đây!"

"Hôm nay tôi muốn đấu với nữ anh hùng một trận, đừng cản tôi!"

Tri Diệp cười, "Được thôi, tôi nhường cậu năm chiêu, có đánh không?"

Nam sinh kia cười một tiếng, "Ý tôi nói là đánh cầu lông mà! Võ công của cậu đánh tôi liệt nửa người mất!"

Lục chân đập bay nam sinh mấy mét không phải người bình thường nào cũng làm được.

Tri Diệp lườm cậu ta một cái, không quan tâm, vẫy tay với Lục Phóng, "Hello!"

Bởi vì Lê Vi mới chơi lần đầu tiên nên Tri Diệp không vội bắt đầu, trước tiên dạy cô ta thử phát đỡ cầu ở một phía bãi sân trống.

Thần kinh vận động của Lê Vi không nhạy, tập một hồi lâu mới phát cầu được.

Tri Diệp thở phào nhẹ nhõm, thả vọt xuống, hướng vọt về phía cô ta vỗ tay, "Phát cầu ra là tốt rồi."

Lê Vi tập lại vài lần, đột nhiên ngừng tay, nhú mồm: "Sao Hứa Kỳ cũng ở đây?"

Tri Diệp nhìn theo tầm mắt của cô ta, Hứa Kỳ đang chơi bóng rổ cách bọn họ nửa sân bóng.

Cung thể thao này mới xây rất gần trường Thập Tứ, giao thông tiện lợi, nhiều hàng cơm, nên nhiều học sinh trường Thập Tứ hay sang đây chơi, gặp nhau

cũng không có gì ngạc nhiên.

"Hôm qua Tiểu Phương kể mẹ cậu ấy bắt cậu ấy ở nhà làm bài tập, không được ra ngoài, còn Hứa Kỳ lại được ra đây chơi bóng rổ, ôi tức chết mất."

Lê Vi không nhịn được dậm chân.

Cô ta ngồi cùng bàn Phương Gia Di một tháng, thật lòng quý mến cô gái hiền lành ngoan ngoãn này.

Trì Diệp cũng không có tâm tư chơi nữa, ánh mắt quét tới quét lui trên người bọn Hứa Kỳ.

Không tìm được người, cô hơi sốt ruột.

Haiz, sớm biết có ngày hôm nay thì hôm qua đã xin phương thức liên lạc của cậu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mình muốn hôn cậu

Edit: Tà dễ chươn 9.9.?

Trong khoảng thời gian ngắn, Trì Diệp suy nghĩ rất nhiều.

Tại sao cậu ấy không đến?

Không thích chơi bóng rổ ư?

Đáng người cao như thế, không chơi bóng rổ thật đáng tiếc.

...

Lục Phóng chia người làm hai đội thi đấu, đội nào thua ở tỉ số cuối cùng phải mời đội kia ăn tối.

Vì Trì Diệp không tập trung nên chơi không tốt lắm, một lúc sau liền ra sân.

Trì Diệp không có tâm tư ăn cơm tối, gầy gầy mấy cái, kéo Lê Vi qua một bên, "Tình yêu, cậu trả giúp mình châu này nhé, tối mình trả sau."

Lê Vi gật đầu, hỏi: "Cậu phải đi có việc à?"

Trì Diệp cười, "Mình qua cửa hàng ngày hôm qua mua chút đồ."

Đầu tiên Lê Vi "Ồ" một tiếng, sau đó tròn to hai mắt, "Diệp Tử, cậu..."

Trì Diệp tự nhiên khoác cặp lên lưng, vẫy tay, "Mình không tin."

Cô không tin, cho dù có phải đánh người mình thích, cô cũng phải theo đuổi đến cùng.

...

Buổi tối, Thẩm Lăng ngồi xem TV trong căn phòng nhỏ.

Cửa không đóng, anh chỉ cần quay đầu lại là nhìn thấy Dịch Thuần đang ngồi ghé đọc sách.

"Người anh em, đã muộn rồi còn chưa về à?"

Dịch Thuần lười biếng đáp lời, "Có việc gì mà gấp."

"Thì sợ cô trong nhà cậu lo, lại gọi điện thoại cho bố mẹ cậu chứ sao."

Dịch Thuần dường như cảm thấy phiền vì anh nói nhiều quá, xoay cổ, không tiếp lời.

Thẩm Lăng không tự giác, cười, "Năm ngoái bố mẹ cậu vẫn nhắc chuyện cậu bị gãy chân hồi nhỏ. Cậu đã 16 tuổi mà họ vẫn chưa quên chuyện lúc 10 tuổi."

"Im đi."

Thẩm Lăng hỏi Dịch Thuần, "Đã tìm được cô bé sáu năm trước chưa?"

"Hôm nay anh nói nhiều quá đấy Thẩm Lăng."

Có vẻ Dịch Thuần sắp tức giận, Thẩm Lăng cuối cùng cũng im lặng, "Thôi thôi, anh không nói nữa."

Gấp sách lại, cậu đứng dậy cầm cặp sách, "Tôi về đây."

"Muộn rồi, để anh lái xe đưa cậu về..."

Leng keng...

Chuông gió kêu lên.

Khách nào mà tới muộn như vậy?

Thẩm Lăng đứng dậy ngo đầu ngoài, nhìn thấy một cô gái gầy bé tóc ngắn, chớp đôi mắt to, vẫy tay với anh, "Chủ tiệm ạ."

Lại cười với Dịch Thuần, "Chào bạn học Dịch Thuần."

"Em là người hôm qua..."

Dịch Thuần cau mày ngắt lời Thẩm Lăng, "Cậu đến làm gì?"

Tri Diệp không sợ hãi, nghiêng đầu, "Mình đến mua đồ mà, không bán hàng à?"

"...Mua cái gì?"

"Mua đồng phục, ở đây có bán không? Huấn luyện viên chỉ cho mình mặc đồng phục karate thôi."

Dịch Thuần cười nhạt một tiếng, "Không có."

Đến cửa hàng nhỏ này mà mua đồng phục tập võ, nghĩ gì chứ.

Nhưng Tri Diệp không phải thực sự cần mua, sau khi học cấp 2 cô không tập võ nữa, chỉ là tìm có đến đây thôi.

Cô nghĩ ra cái có này trên đường đến đây, cần phải mua những gì ở cửa hàng này không bán.

Cô nhìn ánh mắt đắc ý của cậu, hơi thở dài đáng tiếc, "Không có à... Thôi chết rồi."

Giọng nói hơi thay đổi, "Này..."

Dịch Thuần chưa phản ứng lại, Tri Diệp đã bước đến đứng đối diện cậu rất gần.

Chiều cao hai người hơi chênh lệch, từ góc nhìn của Dịch Thuần có thể thấy rõ bờ mi cong của Tri Diệp, một lọn tóc nhỏ nghịch ngợm vén sau tai, còn có lúm đồng tiền nhỏ ở má phải khi cười lên.

Thật yếu đuối.

Chẳng giống cái dáng vẻ hôm đó xông vào lớp cậu uy hiếp Hứa Kỳ một chút nào.

Tri Diệp đột nhiên đưa tay kéo dây mũ áo khoác của Dịch Thuần xuống khiến họ mặt đối mặt.

Giọng nói của cô tha thiết, "Vậy lần sau mình lại tới được không?"

Dịch Thuần không động đậy, một lúc sau mới nở nụ cười.

Nụ cười này làm trái tim Tri Diệp mềm nhũn.

"Đương nhiên không được."

Dịch Thuần nắm cổ tay cô, kéo mũ mình ra, "Đừng đến nữa, cậu không cura tôi đồ được đâu."

Một chút hứng thú nảy sinh chỉ vì cô được gọi là Tiểu Diệp Tử, rốt cuộc cô có phải người kia mà Dịch Thuần đang tìm kiếm hay không, cậu sẽ tự mình điều tra.

Nghe cậu từ chối thẳng thừng, Trì Diệp nhướn mày, "Tốt thôi, mình thích những người có nguyên tắc, nếu không sẽ không có cảm giác thành tựu."

Cô tự nhiên vỗ tay một cái, khuôn mặt trong sáng đáng yêu, "Nhưng không được rồi, Dịch Thuần. Mình rất ghét bị từ chối. Mỗi tình đầu của mình chỉ được phép thành công, thất bại không có cửa."

"..."

Trì Diệp đối mặt với Dịch Thuần giằng co một lúc lâu.

Cuối cùng Thẩm Lăng đứng bên cạnh không chịu nổi nữa, xô dếp đi ra, tách hai người ra.

"Nam thanh nữ tú oi, cửa hàng đóng cửa rồi nhé! Về nhanh lên anh còn đi ngủ, nhanh nhanh nhanh! Hai cái đũa học sinh cấp 3 buổi tối không về nhà còn làm cái gì đấy..."

Cửa hàng đã đóng cửa.

Thẩm Lăng tắt đèn bên trong, ánh đèn đường chiếu và chiếc áo Kobe số 24 trong tủ kính.

Trì Diệp không bức bối, cô cầm cặp, đứng cách Dịch Thuần một sai tay, "Cậu đừng tức giận nhé."

Dịch Thuần bị cô chọc cười.

Cậu lười nói gì thêm, xoay người rời đi.

Trì Diệp kéo tay cậu lại, chớp đôi mắt to, "Mình đưa cậu về nhà được không? Muộn rồi đi một mình không an toàn..."

Đã hơn tám giờ, không phải quá muộn nhưng ánh đèn trong hẻm nhỏ tối thui, nhờ có kẻ xấu nào nhìn trúng khuôn mặt khôi ngô lạnh lùng của Dịch Thuần thì không hay.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, cô cảm thấy hơi đau lòng.

Hơn nữa trên phim ảnh đều cho thấy cảnh anh hùng cứu mỹ nhân rất dễ làm người ta động lòng.

Trì Diệp nháy mắt một cái, xác định mình đóng vai anh hùng, lập tức kích động, như thể là một giây sau sẽ gặp phải kẻ xấu để cô có đất diễn.

Đây là lần đầu tiên có cô gái nói muốn đưa cậu về nhà, Dịch Thuần dờ khóc dờ cười.

Cô gái này... Thịnh thoảng cũng thật ngộ nghĩnh.

"...Được không?"

Đôi mắt Dịch Thuần như chấm đen trong đêm tối, môi mông mềm mại lạnh lùng.

"Không được, cậu về nhà nhanh đi."

Trì Diệp hơi suy nghĩ, mắt không nhìn đi chỗ khác.

Một lúc sau, cô mới ảo não xoa mái tóc ngắn của mình.

"...Mình muốn hôn cậu một cái."

Sắc mặt Dịch Thuần vừa bình thường lại, lập tức cứng ngắt.

Cậu cứ tưởng mình đã quen với sự thẳng thắn của Trì Diệp, không ngờ cô còn có thể hơn cả thế nữa...

Cậu cười gằn một tiếng, "Cậu nghĩ hay ghê."

***

Chuyến này Trì Diệp không hẳn là không có thu hoạch gì, ít ra mỹ nam cũng đồng ý nói chuyện nhiều hơn vài câu với cô.

Cô vẫn nên đi quét mặt thi hơn. (Đoạn này có nghĩa kiểu scan mặt danh tính trên máy móc ý, mình cũng chưa hiểu ý nghĩa bóng?)

Nhưng kế hoạch mua sắm kỳ nghỉ Quốc khánh của Trì Diệp chưa kịp bắt đầu đã kết thúc bất ngờ.

Sáng sớm hôm sau, La Huệ đến căn phòng Trì Diệp thuê.

Tối qua Trì Diệp quá phấn khích, ngủ không yên, bây giờ hơi buồn ngủ, cô căng mắt, "Sao mẹ lại đến đây ạ?"

Giọng nói La Huệ nhỏ nhẹ, mang theo nét thanh tú già dặn, "Sao con không về nhà?"

Trì Diệp dụi mắt, "Con phải làm bài tập."

La Huệ đỏ mắt, "Tiểu Diệp, mẹ đối xử với con không tốt..."

Trì Diệp không chịu được tính cách của La Huệ vừa nói hai câu đã bắt đầu khóc lóc sụt sùi, cô đưa cốc nước cho mẹ, "Mẹ! Đừng nói thế chứ!"

"Sau khi mẹ tái hôn, con không thân thiết với mẹ nữa... Làm gì có đứa trẻ nào mới mười sáu tuổi đã tự dọn ra ngoài ở riêng đâu..."

Tính cách Trì Diệp không đủ nhẫn nại, nếu là người ngoài, cô đã sớm phát cáu.

Nhưng đây là mẹ cô, người mà từ năm chín tuổi cô đã thề sẽ bảo vệ cả đời, cho dù có bức tức hơn nữa cũng không bao giờ thể hiện ra.

Cô ngồi cạnh La Huệ, "Mẹ, con chỉ không muốn ở trong ký túc xá thôi mà. Mẹ cũng biết ký túc xá trường Thập Tứ sập xệ, dọn ra ngoài ở cũng tiện đi học chứ."

Nhà mới của La Huệ cách trường Thập Tứ mười trạm tàu điện ngầm, mỗi sáng bà phải xoay như chong chóng chuẩn bị bữa sáng cho Trì Diệp, chăm sóc con trai, Trì Diệp không thể ở lại nữa.

Hơn nữa cô từng sống trong đạo quán, quen với cảm giác ở một mình, ngủ nướng muộn không bị ai nói, rất sáng khoái.

La Huệ thở dài, xoa khóe mắt, tiếp tục lải nhải cần nài: "Năm con 9 tuổi cũng là lỗi của mẹ, nếu con xảy ra chuyện gì nữa thì mẹ biết sống sao?"

Lúc nói chuyện, La Huệ vẫn giữ dáng vẻ hiền dịu, không nhanh không chậm, lúc nào mở miệng cũng nhắc chuyện hồi Trì Diệp 9 tuổi, khiến người nghe không biết phải làm sao.

Trì Diệp nói mãi mới an ủi được La Huệ, khiến bà cười.

"Không nhắc lại nữa, thu dọn chút rồi về nhà nha con?"

"Mẹ..."

"Nghỉ lễ phải về nhà chứ. Con không thích ở nhà à Tiểu Diệp?"

Trì Diệp hết cách, thu dọn vài bộ quần áo, nhét bữa mấy quyển sách vào túi, đi về nhà cùng La Huệ.

Lần này về nhà, muốn ra ngoài cũng khó khăn.

La Huệ thực sự quá yếu đuối, liên tục nói muốn Trì Diệp ở cùng bà, Trì Diệp không thể nào từ chối, không thể làm gì khác hơn là gượng gạo ở lại nhà bố dượng.

Khó khăn lắm mới tới ngày nghỉ cuối, cuối cùng Trì Diệp cũng coi như có thể trở về thế giới nhỏ của mình.

Hơn bốn giờ chiều, Trì Diệp xuống khỏi tàu điện ngầm, do dự một chút, chuyển hướng đi tới cửa hàng của Dịch Thuần.

Trong hẻm nhỏ đang là giờ nấu cơm, dọc theo đường toàn tiếng cãi nhau, khoảng cách càng ngắn lại thì trái tim Trì Diệp càng nhảy lên cao.

Đây là người con trai đầu tiên cô theo đuổi, Dịch Thuần có thích cô như vậy không?

Nếu là đàn anh đàn em trong võ quán Trì Diệp có thể một đập đập hết họ xuống đất, ấn cổ cảnh cáo, "Ăn nói cho cẩn thận."

Nhưng Dịch Thuần thì khác, lần đầu tiên cô không có cảm giác tự tin, chỉ sợ khiến đối phương giận thì cậu sẽ càng bài xích mình.

Cậu thích một người con gái như thế nào?

Thùy mị? Đáng yêu? Tóc dài tung bay? Học giỏi?

...

Trì Diệp đi trên đường, không tìm được nụ cười.

Dù sao cũng đều phải là cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Da trắng mặt xinh ngực khủng

Edit: Tà ní hảo (・ω・)ノ

Bên trong cửa hàng, một mình Thẩm Lăng ngồi trên ghế sofa cầm hộp thức ăn xem TV.

Tri Diệp mở cửa đi vào, Thẩm Lăng ngẩng đầu nhìn lập tức cười tươi, "Nhóc con đến nữa rồi hả." Giọng nói của anh có ý trêu chọc, Tri Diệp không tức giận, đi tới cạnh Thẩm Lăng, mắt lướt qua căn phòng nhỏ đóng kín cửa, không thấy được có người không.

"Chủ tiệm, Dịch Thuần có ở đây không?"

Thẩm Lăng bỏ đồ ăn xuống, nhíu mày, "Gọi nhầm người rồi."

"...Hả?"

"Dịch Thuần mới là chủ tiệm, anh làm việc cho cậu ấy."

Tri Diệp kinh ngạc.

Cô có mắt mà không thấy thái son, không nhìn ra được Dịch Thuần còn trẻ mà lại là cậu chủ nhỏ, thực sự là khiến người ta cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Nghĩ lại lần đầu tiên cô đến đây còn nói, cửa tiệm này không biết chọn địa điểm, chắc chắn buôn bán chả ra đầu vào đầu, Tri Diệp nghĩ mà muốn tát mình một cái thật mạnh.

Chắc chắn đây là phong cách của mỹ nam Dịch Thuần!

Đại ẩn triều thị (1). Có lẽ đây chính là cao thủ.

(1): Người ở ẩn chân chính, dù ở tại triều đình hay nơi chợ búa cũng không thay đổi chí hướng. ◇ Vương Khang Cừ 王康璩: "Tiểu ẩn ẩn lẳng tẩu, đại ẩn ẩn triều thị" 小隱隱陵藪, 大隱隱朝市 (Phản chiếu ẩn 反招隱) Người ở ẩn bình thường ẩn nơi khâu gò hương dã, bậc đại ẩn ở ẩn ngay tại triều đình hoặc nơi chợ búa.

Tri Diệp tự khiển trách bản thân một phen, "Này..."

Thẩm Lăng cười vô cùng gọi tròn, "Anh tên là Thẩm Lăng, lớn hơn mấy đứa khoảng ba tuổi, em có thể gọi anh là anh Lăng."

"..."

Thẩm Lăng thấy vẻ mặt của cô, chỉ cảm thấy vui vẻ, cười đến thay đổi giọng nói, "Dịch Thuần không có ở đây, mai các em đi học đúng không? Chắc cậu ấy đang làm bài tập rồi."

Tri Diệp "A" một tiếng, hơi thất vọng, nhưng rất nhanh khôi phục lại, "Vây em đi về trước, em là Tri Diệp, hẹn gặp lại anh Lăng nhé."

Mãi đến khi đi ra ngoài, cô vẫn nghe thấy tiếng cười muốn ngắt đi của Thẩm Lăng.

Cô đã quyết định, muốn tấn công vào thế giới của Dịch Thuần.

Trước tiên tạo mối quan hệ với Thẩm Lăng cũng được.

***

Sau ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Quốc khánh, tâm trạng của mọi người đều uể oải.

Sáng sớm Thái lão đầu đã nói buổi chiều sẽ công bố kết quả và xếp hạng kỳ thi hàng tháng để mọi người chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Tri Diệp chưa quen với tháng ngày dậy sớm khi trời vừa sáng, cô gục mặt xuống bàn ngủ bù, mãi đến tiết học thứ 3 mới khôi phục được một phần nguyên khí.

Lục Phóng nhìn cô ngẩng đầu uống nước, đặt bút xuống, hỏi: "Tiểu Diệp Từ, vở tờ đưa có dùng được không?"

Tri Diệp yên lặng lắc đầu, "Chán lắm."

"Chán mức nào?"

"Chẹp... Nếu trong trường này không có học sinh thứ hai nào có năng khiếu thể dục ngoài mình, thì mình có thể đứng vững vị trí thứ nhất." Cô gợn ngón tay chỉ xuống, "Thứ nhất từ dưới lên."

Lục Phóng cười bò, "Cậu còn lạc quan thể cơ mà."

"Không thì thế nào? Cậu thấy có người nào có năng khiếu thể dục nữa hả?"

Tuy thành tích Trì Diệp không tốt, nhưng vào lúc tâm tình tốt thì miệng lưỡi rất trơn tru.

Giữa trưa, tiếng chuông tự học reo lên, Thái lão đầu cầm sổ điểm danh vào lớp.

Bầu không khí trở nên nghiêm túc.

"Tôi đến để thông báo kết quả thi và thứ hạng vừa rồi."

Trì Diệp ngồi ngay ngắn người lại trong ánh mắt giết người của Thái lão đầu.

"Lần này trung bình lớp ta đứng thứ ba toàn khối, không phải quá kém, nhưng trong top 20 đứng bét, có 4 bạn ở lớp mình." Râu mép Thái lão đầu run lên đọc tên ba học sinh nam, sau đó hét lớn một tiếng, "Trì Diệp!"

Trì Diệp "Dạ" một câu.

"Tôi có thể chấp nhận thành tích học tập của các bạn kém một chút, nhưng không thể chấp nhận thái độ học hành chểnh mảng... Trì Diệp, em nghĩ cho thật kỹ, sau khi tan học đến văn phòng tôi giải thích tại sao bài văn 800 chữ lại chỉ viết 300 chữ? Giáo viên văn của các em sáng sớm đã đến tố cáo với tôi rồi!"

Thái lão đầu thổi râu trừng mắt, vô cùng đau lòng nói: "Thái độ học tập của em quá kém!"

Trì Diệp mím môi không nói gì.

Lục Phóng gợn ngón tay cái với cô, "Trâu bò thật."

"Không dám làm không dám nhận." Trì Diệp dùng khẩu hình trả lời.

"Đương nhiên ngoại trừ các bạn thành tích đội sổ thì lớp phó học tập Lục Phóng của chúng ta có tổng điểm đạt hạng nhì toàn khối..."

Lần này đổi lại là Trì Diệp cảm thán, "Người anh em thật lợi hại."

"Không dám không dám."

...

Giờ tự học trưa kết thúc, bảng thông báo cuối hành lang đã dán năm mươi vị trí quang vinh đầu bảng.

Thành tích của Lê Vi không tệ lắm, vừa vặn chen vào năm mươi vị trí đầu nên Trì Diệp lôi kéo cô ta đến xem bảng vàng.

Cô vừa bị Thái lão đầu phê bình, Lê Vi lo lắng tâm trạng cô không tốt nên ban đầu không muốn đi. Nhưng đáng về Trì Diệp hoàn toàn không thèm để ý, "Đi đi, xem ai lợi hại hơn cậu, cấp 2 bọn mình không có cái này, đây là lần đầu tiên mình được thấy bảng vàng vinh quang đây."

Lê Vi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trì Diệp vừa nhìn như thể phát hiện ra thế giới mới.

Cô ngẩng đầu, duỗi tay chỉ vào cái tên hạng đầu bảng, "Chị em, để mình nhìn xem cái người đầu tiên lợi hại hơn cả lớp phó học tập của bọn mình là ai..."

Lê Vi cũng rất kinh ngạc, "Dịch Thuần..."

Hai người nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

"Chúng ta có biết người nào nữa tên Dịch Thuần không nhỉ?"

"Hình như... là không..."

Chỉ trong nháy mắt, Trì Diệp đưa ra quyết định.

"Mình quyết định phải cố gắng học tập thật tốt!"

"Tiểu Diệp Từ..."

Tri Diệp nắm nắm đầm, ánh mắt rạo rực, "Mình muốn trở thành Hoa Mộc Lan(2) đầu tiên đọc sách! Sau đó mình sẽ đi hỏi thăm vị học bá(3) top 1 này!"

(2) Hoa Mộc Lan (tiếng Trung: 花木兰; bính âm: Huā Mùlán; Wade–Giles: Hua1 Mu4-lan2) là một nhân vật nữ anh hùng trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc, xuất hiện lần đầu trong một truyện thơ (木蘭詩) mô tả bà sống vào khoảng đầu thời kỳ Bắc Ngụy (386-534)

Thời Bắc Ngụy có một cô gái tên Hoa Mộc Lan, mồ côi mẹ, sống cùng cha là Hoa Hồ. Từ nhỏ, cô đã thích tập võ, chơi đánh trận. Năm Hoa Mộc Lan 18 tuổi, dân tộc du mục Nhu Nhiên xâm phạm biên cảnh, quân tình khẩn cấp, toàn dân Bắc Ngụy lên đường ra trận. Hoa Mộc Lan không muốn cha già cực khổ, lén chuốc rượu cha, âm thầm lên đường tòng quân. Lúc mới vào quân doanh, Hoa Mộc Lan tinh thông võ nghệ khiến phó doanh Văn Thái chú ý. Lần nọ, Hoa Mộc Lan vô tình tắm suối nước nóng của doanh trưởng, gặp phải Văn Thái, cô đã thương Văn Thái, nhưng nguy cơ dần dần uy hiếp Hoa Mộc Lan... (Nguồn wikipedia)

(3) 学霸: học bá // chỉ người học rất giỏi.

"Bạn học, cậu nói học bá top 1 này là đang nói Tiểu Dịch Thuần đáng yêu của bọn tôi đúng không?"

Tiếng cười khoa trương truyền đến từ phía sau.

Tri Diệp quay đầu nhìn về hướng đó, Dịch Thuần đứng cạnh một cậu con trai, cậu ta cười xiêu vẹo cả người, sắp ngã lên Dịch Thuần.

Chỉ cần có mặt là có thể thấy Dịch Thuần khó chịu.

Giọng nói Dịch Thuần lạnh lẽo, "Cậu muốn chết à Dếp?"

Là nam sinh chất phác dễ gần trước kia ăn cơm cùng cậu. Tri Diệp sờ cằm.

Trương Đại Thác không sợ Dịch Thuần, hai người bọn họ gần như là cùng nhau lớn lên từ bé, Dịch Thuần sao có thể dọa cậu ta được? Cùng lắm là bị ném ra ngoài, Trương Đại Thác da dày thịt béo, hoàn toàn không để ý sự đe dọa nhỏ này.

"Ày da, anh Dịch Thuần, anh thật hung dữ nha ~"

Trương Đại Thác đánh lên vai Dịch Thuần một cái.

Toàn bộ sắc mặt Dịch Thuần đều thay đổi, "..."

Tri Diệp ở bên cạnh mạnh mẽ nín cười, hắng giọng một cái, kéo Lê Vi đi tới gần Dịch Thuần, ngẩng đầu nhìn cậu.

"Anh Dịch Thuần, cậu kèm mình đi, chúng mình cùng tiến bộ? Sau đó chúng mình sẽ là hai cái tên top 1, top 2, không phân cao thấp, tranh đua bên trong trường Thập Tứ?"

Dịch Thuần phẩy tay áo bỏ đi.

Trương Đại Thác bị Dịch Thuần bỏ qua nhưng không tức giận, tò mò đánh giá Tri Diệp, cười với cô, "Nữ anh hùng, cậu không biết tôi nhĩ, tôi là bạn cùng bàn kiêm thanh mai trúc mã của Dịch Thuần, ngồi phía sau Hứa Kỳ. Hôm đó cậu đến lớp bọn tôi..."

Cậu ta làm động tác đập bàn, "Tôi ở ngay bên cạnh cậu đấy!"

Tri Diệp nhú mày một cái, nghĩ đến với này Dịch Thuần gọi tên cậu ta, "Chào Dếp."

"..." Trương Đại Thác gãi ngón tay cái, "Vinh hạnh quá nữ anh hùng."

Nói hai ba câu, hai người liền ăn nhịp với nhau, trực tiếp hẹn hành trình một lúc nữa cùng tới văn phòng giáo viên chịu phê bình.

Trương Đại Thác cũng là một nhân vật quan trọng trong bảng xếp hạng đội sổ, nhưng cậu ta vẫn tốt hơn Tri Diệp một chút. Dù sao người ta cũng tự mình chân thật thi đỗ vào Thập Tứ, không giống loại người may mắn ngồi tàu hỏa như Tri Diệp.

Ba người không khách khí đi cùng nhau.

Trương Đại Thác nhìn Tri Diệp lại nhìn Lê Vi bên cạnh cô đang chăm chú quan sát, hỏi: "Nữ anh hùng, hai người các cậu ai là người thích Dịch Thuần vậy? Tôi chỉ hỏi thôi."

Thực ra lần trước cậu ta nhìn thấy Tri Diệp ở canteen đã xác nhận qua, dù sao suy nghĩ của con gái cấp 3 kỳ quái, nhiều người không dám tự mình nói ra, phải nhờ bạn thân giúp mình theo đuổi.

Nếu như là Lê Vi này, không chắc là có hy vọng... Lấy sự hiểu biết của cậu ta về Dịch Thuần, cậu thích con gái tóc dài thướt tha, nhìn rất đẹp.

Thật ra Trì nữ anh hùng trưởng thành xinh hơn Lê Vi, ngũ quan cả người đều xinh xắn, có vẻ rất đáng yêu, chỉ là tính cách...

Trương Đại Thác xuất phát từ suy nghĩ của mình, đoán là Dịch Thuần hẳn là sẽ không thích Hoa Mộc Lan.

Trì Diệp không có chút nào ngượng ngùng, chỉ vào mặt mình, "Là mình nè."

Trương Đại Thác "Ồ" một tiếng, "Nữ anh hùng xông lên!"

Trì Diệp vỗ vai cậu ta, "Ông anh, cậu tiết lộ chân tướng chút đi, Dịch Thuần thích kiểu như nào?"

Trương Đại Thác như chém đinh chặt sắt: "Thích gái đẹp!" Dừng một chút, "Không phải đàn ông con trai nào cũng đều thích con gái da trắng mặt xinh ngực nở à?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trì ca xinh đẹp nhất

Edit: Tà kánh kút (•••)≡

Thứ sáu vừa tan học, Trì Diệp kéo Lê Vi tới trung tâm thương mại bên cạnh.

Lê Vi cho rằng Lê Vi kéo mình đi xem phim, "Diệp Tử, xem Avengers hay Conan?"

Về mặt Trì Diệp nghiêm túc, "Không xem phim."

"Ồ?"

"Vi Vi, đi chọn váy cho mình nhé?"

"..."

Từ lúc 10 tuổi học karate, Trì Diệp đã không mặc váy rồi.

Bình thường, cô phải tập đá chân, phải huấn luyện vận động, ở trường thì mặc đồng phục học sinh, căn bản không có cơ hội mặc váy. Hơn nữa tóc ngắn của cô không quấn được, thường xuyên bay tứ tung, mặc váy cũng hơi kỳ quái.

Ngược lại từ lúc Lê Vi quen Trì Diệp chưa từng thấy cô mặc.

Đột nhiên đưa ra yêu cầu quái lạ này, Lê Vi rất ngạc nhiên, "Cậu bị làm sao vậy Diệp Tử?"

Trì Diệp sờ cằm, "Đùa ai chứ! Thích gái đẹp à? Em xem tư chất của chị Trì có được không?"

Lê Vi im lặng một lúc, nhin cười phát ngộp.

"Chị Trì của em xinh đẹp nhất quả đất, không được là không được thế nào?"

Dường như để chứng minh cho lời nói của mình, Lê Vi đột nhiên tăng vọt hứng thú, có vẻ là quyết chí muốn biến Trì Diệp thành tiên nữ mới được.

Trì Diệp quẹt thè ba lần không hề đau lòng, mua đủ loại váy liền váy rời. Sau đó đi ép thẳng mái tóc ngắn bù xù, cắt mái trước trán, mềm mại vén sau tai, nhìn qua thủy mị ngọt ngào hơn nhiều, làm ngũ quan của cô càng rõ hơn.

Sáng sớm thứ bảy, Trì Diệp mặc đồ hôm qua vừa mua, chiếc váy trắng và đi giày oxford, khoác lên người áo khoác denim màu xanh sẫm, đi xe đến cửa hàng Dịch Thuần.

(Nôm na đây là các item Trì Diệp mặc)

Thời gian còn sớm nên chưa mở cửa, Trì Diệp đến quầy hàng đối diện mua một bát mì vằn thắn, vừa ngồi ăn vừa chờ người đến.

Hơn chín giờ, bóng dáng Dịch Thuần không nhanh không chậm xuất hiện trong tầm mắt Trì Diệp.

Dịch Thuần mặc hoodie màu trắng, quần jeans, đi giày thể thao, cặp sách lưới biếng khoác trên vai.

Trì Diệp ngẩng mặt nhìn cậu mò chìa khóa mở cửa, đôi mắt toát ra ý cười.

Thật là đẹp trai.

Là người con trai có thể xứng đôi với Trì ca.

Sau khi Dịch Thuần đi vào, Trì Diệp ăn mì thật nhanh, cầm áo khoác trên tay, xỏ giày không tự nhiên, đi ra ngoài.

Giữa tháng mười, con gió bên ngoài đã có cảm giác mát mẻ, cô mặc chiếc váy mỏng, vừa ra khỏi cửa đã lạnh đến run cầm cập.

Cũng may Dịch Thuần ở ngay đây, Trì Diệp cắn răng chạy qua.

Đứng trước cửa kính hít sâu một hơi, cô hắng giọng một cái, chậm chậm đẩy cửa vào.

Dịch Thuần đang đọc sách, nghe tiếng chuông gió, ngẩng đầu lên.

Lúc này Trì Diệp mới cảm thấy thẹn thùng,

Cô rũ mắt, ngượng ngừng sửa lại tóc.

Dịch Thuần đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, suýt chút nữa bật cười.

Lần đầu tiên thấy Trì Diệp mặc trang phục này, cậu chỉ có thể nghĩ đến đứa bé mặc quần áo người lớn.

Có chút buồn cười, nhưng cũng có chút đáng yêu.

Khó khăn lắm mới nhìn cười xuống, cậu mở miệng nói: "Ở đây không bán váy, cậu vào nhầm rồi."

"..."

Trì Diệp nghe ra cậu đang trêu chọc mình.

Nếu là bình thường, cô có thể dùng kỹ năng trêu đùa của mình, chọc lại cậu vài câu.

Hôm nay cô lại mặc thành kiểu người cậu thích mà xuất hiện, tuy không thực sự hy vọng cậu có thể khen một câu đẹp lắm, nhưng cũng không phải câu trêu chọc như vậy.

Da trắng mặt xinh ngực nở, ngoại trừ phần ngực nở cần đàm phán, hai cái kia chắc là cô đạt được tiêu chuẩn chứ?

Sao vẫn là phản ứng này?

Trì Diệp mím môi, mấy lần mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng lại im lặng.

Cô buồn buồn "Ồ" một tiếng.

"Minh vào nhầm rồi."

Cô quay người, chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài.

Dịch Thuần nhú mày.

Cậu đột nhiên có loại cảm giác hối hận kỳ lạ vào lúc nhìn Trì Diệp mím môi, lúm đồng tiền trên má biến mất.

Hối hận gì chứ.

Dịch Thuần cười trong lòng, nhưng lời nói lại bật thốt ra.

"Chờ chút."

Trì Diệp ngừng lại, nghiêng đầu qua chỗ khác, "Hả?"

Ngón tay Dịch Thuần siết chặt cuốn sách đang cầm, đốt ngón tay trắng bệch.

Ánh mắt cậu dính chặt vào trang sách, giọng nói rất nhẹ, nghe có chút lúng túng, "...Bên ngoài hơi lạnh."

Trì Diệp cúi đầu nhìn váy mình mặc, ném cái túi nhỏ xuống đất, mặc áo khoác vào, bọc mình thật kín.

"Cảm ơn."

Dịch Thuần không nói gì nữa.

Chờ sau khi Trì Diệp rời đi, Dịch Thuần mới chậm rãi đứng lên, do dự một chút, đi tới trước cửa kính.

Tốc độ đi của Trì Diệp không nhanh, nhưng cũng không giống con gái bình thường.

Chân cô dài, mỗi bước đều sải bước lớn, toát ra khí thế quân lâm thiên hạ(1).

Dịch Thuần có chút buồn cười.

Cô gái nhỏ này từ đầu tới chân đều muốn nói "Tôi là người xấu chó đây vào", nhưng thực tế nhìn kiểu gì cũng yếu đuối, mềm mại, trái tim cũng mềm mại, yếu đuối.

Rất thú vị.

Thực sự rất giống Tiểu Diệp Tử của cậu.

***

Vì bị Dịch Thuần làm khó, Trì Diệp sa sút mất mấy ngày.

Kế hoạch theo đuổi người bị tạm dừng, chờ đợi thời cơ mới để bắt đầu lại.

Lục Phóng thấy Trì Diệp suy sụp tinh thần, đẩy kính mắt, vui vẻ lấy chai coca cola lạnh ra khỏi cặp.

Coca lạnh áp vào mặt, làm cô lập tức nhảy dựng, "Kẻ nào ám sát ta?"

Lục Phóng bị cô chọc cười, "Đồ hâm."

Trì Diệp vỗ lên lưng cậu ta, sờ chai coca lạnh, "Ở đâu đây?"

"Cô gái kia mang cho cậu." Lục Phóng nháy mắt ra hiệu Phuong Gia Di.

Trì Diệp "À" một tiếng, gật đầu, tự nhiên mở nắp, uống một ngụm lớn.

Lục Phóng nghiêng người nhìn cô, chờ cô khôi phục nguyên khí, lúc này mới híp mắt cười, hỏi: "Bị mắng à?"

"Cái gì?"

"Hình như Trì ca đang buồn."

Mấy ngày Lục Phóng gọi "Tiểu Diệp Tử" cảm giác mình như một bà mẹ, nên theo cái tên "Trì ca" Trì Diệp tự xưng mà gọi, nghe vào có cảm giác hơi đặc biệt.

"Không sao, cậu cho mình chép bài, mình sẽ không buồn nữa..."

Lục Phóng liếc cô một cái, "Tiền đồ chỉ đến thế."

Hai người thuận miệng nói chuyện một lúc, một bạn học lớp bên đến cửa gọi, "Lục Phóng, thầy Thái gọi bạn!"

Lục Phóng đáp một tiếng, đứng dậy.

Trì Diệp lại nằm nhoài ra bàn, "Đi đi, chắc lại là bài thi."

Đến trường thật là phiền.

Cô híp mắt thờ dài một tiếng.

Ngược lại lần này không phải bài thi, Thái lão đầu cần Lục Phóng giúp sắp xếp thông tin đăng ký học bạ của học sinh.

Lục Phóng cầm một tờ tài liệu, ngồi vào vị trí trống trong phòng giáo viên.

Đang trong thời gian nghỉ trưa, bên ngoài hành lang ồn ào, trong văn phòng cũng có học sinh đi ra đi vào.

Dịch Thuần cũng bị chủ nhiệm lớp cậu gọi vào văn phòng.

"Dịch Thuần, em có thành tích cao nhất khối, đã suy nghĩ qua muốn chọn ban nào chưa?"

Thi đại học Hải Thành là hình thức 3 thêm 1, các môn bắt buộc của ban và môn Tiếng Anh.

Khoa tốt nhất trường Thập Tứ là Vật lý, có cả đội thi tuyển Vật lý, hàng năm đều đoạt giải toàn quốc. Tỷ lệ trúng tuyển 985(2) cực kỳ cao, gần như năm mươi vị trí đầu bảng đều hướng tới ban Vật lý.

Dịch Thuần đang học năm nhất, thầy giáo ban Vật lý đã ưng cậu, muốn chủ nhiệm tham khảo ý kiến của cậu.

"Em chưa nghĩ ạ."

"Vậy em cứ nghĩ đi, có thể bàn bạc qua với phụ huynh nhé. Ban Vật lý trường ta rất tốt, đội tuyển thi đấu cũng nổi tiếng, nếu em có hứng thú, có thể tham tuyển... Lớp 11 có thể đi thi..."

Dịch Thuần "Vâng" một tiếng, gật đầu.

Chủ nhiệm lớp còn nói thêm một lúc lâu mới cho cậu đi.

Hai tay Dịch Thuần dứt túi, chậm rãi đi ra ngoài. Đi ngang qua bàn Lục Phóng, cậu đột nhiên dừng bước.

Học bạ trước mặt Lục Phóng đã dày đặc.

Mắt Dịch Thuần rất tinh, chỉ nhìn lướt qua cũng thấy dòng chữ hàng đầu tiên.

Thông tin học sinh năm nhất lớp 3.

Ngón tay Dịch Thuần giật giật.

Cậu muốn nhìn một chút... Để xem rốt cuộc Trì Diệp có phải là Tiểu Diệp Từ kia không.

Dịch Thuần đứng tại chỗ do dự hồi lâu, lâu đến mức Lục Phóng cảm thấy ánh sáng trên đỉnh đầu bị che mất, ngẩng đầu lên.

Top 1 và top 2 toàn khối đối mặt nhau, một đứng một ngồi, bầu không khí đột nhiên phát triển theo hướng quỷ dị.

Lục Phóng nâng mắt kính, "Có chuyện gì à?"

Tuy cậu ta không quen Dịch Thuần nhưng Dịch Thuần vừa vào học đã nổi tiếng nhờ nhan sắc, Lục Phóng tất nhiên biết cậu là ai. Hơn nữa điểm thi đầu vào của cậu vừa vọt cao hơn Lục Phóng một điểm, mạnh mẽ đè Lục Phóng xuống vị trí thứ 2.

...Nghĩ vậy thì, đúng là cuộc đời định mệnh rồi.

Dịch Thuần không nghĩ nhiều như vậy, toàn bộ sự chú ý của cậu đều đặt vào cuốn học bạ kia.

Một lúc lâu cậu mới rầu rĩ mở miệng: "Không có chuyện gì."

Dịch Thuần xoay người đi ra ngoài.

Lục Phóng nhìn chằm chằm bóng lưng của cậu, cảm giác khó hiểu.

Mấy tuần nay, trong lớp rộ lên tin đồn của Dịch Thuần và Trì Diệp, tuy không có bằng chứng nhưng Trì Diệp không có ý muốn giấu diếm, càng muốn rêu rao theo đuổi Dịch Thuần.

Thái lão đầu cũng nghe được phong phanh, tuần trước vừa gọi cậu ta lên hỏi chuyện.

Trước Lục Phóng không biết Trì Diệp phải viết kiểm điểm vì đi mua trà sữa cho ai, lần này rốt cuộc cũng biết là cho Dịch Thuần.

...

Trì Diệp uống hết coca, tiện tay ném vào thùng rác, xò giày chậm rãi đi đến chỗ Lê Vi.

Sáng nay Thái lão đầu vừa nói tan học sẽ đổi chỗ, chỗ ngồi xếp theo điểm thi giữa kỳ và hàng tháng, năm người đội sổ ngồi hàng đầu, hàng thứ hai xếp theo thứ tự lần lượt.

Đây là ngày cuối cùng Lê Vi và Phương Gia Di ngồi cùng bàn. Thành tích của Phương Gia Di rất tốt, so ra Lê Vi kém một chút, hai người có lẽ sẽ ngồi hai hàng khác nhau.

Lê Vi thấy cô đi đến, lập tức kéo tay cô, "Đi vệ sinh à?"

Tri Diệp lắc đầu, lại đi tiếp, gập ngón tay gõ lên bàn Phương Gia Di.

Phương Gia Di cúi đầu làm bài tập, nghe tiếng gõ, ngón tay run lên theo phản xạ, run rẩy ngừng đầu lên.

Tri Diệp thở dài trong lòng.

Đúng là đứa nhỏ đáng thương! Nhìn đáng vẻ kia, thật giống Lê Vi hồi cấp 2.

Vì MacDonald và coca của cô ta, Tri Diệp quyết định làm gì đó để cảm ơn. Cô vốn là một người vô cùng nghĩa khí.

Cô hắng giọng một cái, chớp mắt, "Phương Gia Di."

"A... A, bạn gọi mình à..."

"Bạn có muốn đi mua đồ uống với bọn tôi không?"

"..."

Tình bạn của con gái thời nay rất đơn giản, nắm tay nhau đi vệ sinh, cùng tan học, nói cho nhau vài bí mật nhỏ hoặc là tám chuyện bát quái là có thể xây dựng lên một tình bạn thật nhanh, trực tiếp phát triển lên cùng sống chết, hẹn ước tương lai, đơn giản tới mức nghĩ lại mà muốn khóc.

Vì Tri Diệp mời, vành mắt Phương Gia Di đỏ lên.

Lê Vi ở bên cạnh sợ luống cuống chân tay, "Bạn khóc cái gì vậy Tiểu Phương..."

Tri Diệp kéo tay cô ta xách cả người lên, "Đừng khóc, đi thôi."

Phương Gia Di nở nụ cười, ra sức gạt đầu, "Được!"

(1) Quân: Vua. Lâm: Ở trên nhìn xuống -> Người đứng đầu cai quản thiên hạ.

(2) "Dự án 985" hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" là dự án xây dựng các trường Đại học trọng điểm trong những trường trọng điểm của Trung Quốc và mang tầm cỡ quốc tế.

☐ Các trường thuộc "dự án 985" có thể coi là những trường đứng đầu trong những trường thuộc "dự án 211", bằng tốt nghiệp của các trường trong "dự án 985" được coi là danh giá của danh giá chính vì vậy đề thi đỗ và tốt nghiệp tại các trường này đều rất vất vả.

Trên trang mạng Trung Quốc từng có một video một chàng trai mang theo giấy nhập học của Đại học Thanh Hoa, lúc trên tàu hỏa, sau khi người bảo vệ tàu nhìn thấy đã hỏi mượn để xem, cười và xúc động nói rằng "Cuối cùng cũng được nhìn thấy giấy báo nhập học của Đại học Thanh Hoa, coi như mãn nguyện."

☐ Dưới đây là danh sách 38 ngôi trường nằm trong "dự án 985" (hiện nay có một số thông tin đã thêm 1 trường nâng con số lên 39 trường) gồm có:

1. Đại học Thanh Hoa - 清华大学
2. Đại học Bắc Kinh - 北京大学
3. Đại học khoa học kỹ thuật Trung Quốc - 中国科学技术大学
4. Đại học Phúc Đán - 复旦大学
5. Đại học quốc dân Trung Quốc - 中国人民大学
6. Đại học giao thông Thượng Hải - 上海交通大学
7. Đại học Nam Kinh - 南京大学
8. Đại học Đồng Tế - 同济大学
9. Đại học Chiết Giang - 浙江大学
10. Đại học Nam Khai - 南开大学
11. Đại học hàng không vũ trụ Bắc Kinh - 北京航空航天大学
12. Đại học sư phạm Bắc Kinh - 北京师范大学

13. Đại học Vũ Hán - 武汉大学
14. Đại học giao thông Tây An - 西安交通大学
15. Đại học Thiên Tân - 天津大学
16. Đại học khoa kỹ Hoa Trung - 华中科技大学
17. Đại học bách khoa Bắc Kinh - 北京理工大学
18. Đại học Đông Nam - 东南大学
19. Đại học Trung Sơn - 中山大学
20. Đại học sư phạm Hoa đông - 华东师范大学
21. Đại học công nghiệp Cáp Nhĩ Tân - 哈尔滨工业大学
22. Đại học Hạ Môn - 厦门大学
23. Đại học công nghiệp Tây Bắc - 西北工业大学
24. Đại học Trung Nam - 中南大学
25. Đại học bách khoa Đại Liên - 大连理工大学
26. Đại học Tứ Xuyên - 四川大学
27. Đại học khoa kỹ điện tử - 电子科技大学
28. Đại học bách khoa Hoa Nam - 华南理工大学
29. Đại học Cát Lâm - 吉林大学
30. Đại học Hồ Nam - 湖南大学
31. Đại học Trùng Khánh - 重庆大学
32. Đại học Sơn Đông - 山东大学
33. Đại học nông nghiệp Trung Quốc - 中国农业大学
34. Đại học hải dương Trung Quốc - 中国海洋大学
35. Đại học dân tộc trung ương - 中央民族大学
36. Đại học Đông Bắc - 东北大学
37. Đại học Lan Châu - 兰州大学
38. Đại học khoa kỹ nông lâm Tây Bắc - 西北农林科技大学

(Nguồn FB Tiếng Trung Cầm Xu)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Yêu sớm?

Edit: Tà buông xuôi 丿 (^ ^) 丿

Hai người đã biến thành nhóm ba người, Tri ca có thêm một tùy tùng nhỏ.

Đổi chỗ ngồi, Lê Vi và Phương Gia Di biến thành khoảng cách trước sau nhưng vẫn gần nhau. Trì Diệp ngồi ở "ngai vàng" bàn giữa hàng đầu, Lục Phóng ngồi ngay phía sau cô.

Cũng là khoảng cách rất thích hợp để chép bài.

Mới qua kỳ thi hàng tháng mấy ngày, đã sắp đến thi học kỳ.

Thái lão đầu thăm dò Trì Diệp, hai tuần trước gọi cô ra nói chuyện.

"Trì Diệp này, bài thi hàng tháng của em không tốt lắm, sau này em đã cố gắng hơn chưa?"

Trì Diệp cúi thấp đầu, không nói lời nào.

Tính khí Thái lão đầu rất nóng nảy nhưng không phải là loại giáo viên xấu xa coi thường những học sinh có thành tích kém. Ông càng sốt ruột thay học sinh, chỉ hận không thể đi học đi thi giúp chúng.

Vì vậy gặp phải loại học sinh như Trì Diệp, ông muốn mắng cho cô tỉnh ngộ, cô mau chóng coi trọng chuyện học hành.

Trì Diệp nhất quyết không nhảy vào bầy, vì vậy ngược lại Thái lão đầu phải dùng biện pháp dụ dỗ.

"Thầy thấy dạo này em có thái độ học tập không tồi, chắc là bài thi tiếp theo sẽ có tiến bộ nhỉ? Thầy hỏi Lục Phóng rồi, bạn ấy nói gần đây em rất tích cực học bài."

Trì Diệp suốt nửa thì cười ra tiếng.

Hứng thú thì cô có, nhưng không phải giành cho học tập, là cho Dịch Thuần cơ.

Để đến gần hơn vị trí top 1, cô dùng sự kiên trì năm xưa học võ, cẩn thận làm rỗng rã tám bài toán.

Kết quả mấy lần đi tìm Dịch Thuần đều không được.

Cuối cùng vẫn là Lục Phóng cầm vò cô lên, nhìn cô thương hại.

"Tám bài đúng hai, lại còn không phải bài trắc nghiệm, Trì ca vất vả rồi."

Trì Diệp rầu rĩ "Ừ" một tiếng, nhắc nhở cậu ta một câu, "Đừng chờa cho mình, mãi mới làm xong được, còn phải đi hỏi nữa."

Về mặt Lục Phóng có vẻ tổn thương, "Hỏi tớ không được à?"

Trì Diệp liếc mắt nhìn cậu ta ghét bỏ, "Không thích, huấn luyện viên cũ của mình nói, nếu không học thì thôi, một khi đã học thì hãy học với người giỏi nhất."

Trái tim Lục Phóng bị bắn trúng, che mặt đau đớn chạy đi.

Trì Diệp nhắc nhở một câu vọng lại: "Đến đoạn rẽ rồi kia! Coi chừng ngã nhá!"

...

Không ngờ Lục Phóng còn nói tốt giúp cô trước mặt Thái lão đầu, Trì Diệp cảm thấy rất buồn cười, không lật đở ý tốt của Lục Phóng.

Dù sao cứ bị gọi ra nói chuyện mãi cũng phiền.

Thái lão đầu thấy hôm nay cô ngoan ngoãn không cãi lại, hết sức hài lòng vỗ vai cô, "Sau thi học kỳ là hạp phụ huynh, lần này phải chú ý! Tuy em là học sinh có năng khiếu thể dục được chọn vào trường Thập Tứ nhưng thi đại học không được ưu ái như vậy, phải cố gắng hết mình..."

Trì Diệp gật đầu qua quýt.

Cô đột nhiên quét mắt nhìn thấy bóng người ở cửa văn phòng.

Dịch Thuần ôm sách đứng ở cửa, không biết tới làm gì.

Trì Diệp không có tâm tư tiếp tục tâm sự với Thái lão đầu nữa, lập tức lên tiếng nói: "Thầy yên tâm ạ! Lần thi này em sẽ cố gắng được ngồi hàng cuối!"

"..."

Cô chào Thái lão đầu, xoay người chạy ra ngoài.

Dịch Thuần vẫn đứng ở cửa, Trì Diệp vọt ra ngoài dừng trước mặt Dịch Thuần.

"Cậu đến đây làm gì thế?"

Mặt Dịch Thuần hơi cứng lại, ánh mắt nhìn qua, ngữ khí bình tĩnh, "Chờ người."

Tri Diệp "À" một tiếng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Dịch Thuần một lúc, đột nhiên cười, "Dịch Thuần, cậu đẹp trai như thế sao không cười nhiều lên."

"..."

"Minh đến cửa hàng tìm cậu nhưng không gặp, anh Lăng nói dạo này cậu bận rộn, cậu bận gì thế?"

Dịch Thuần mím môi, "Không phải chuyện liên quan đến cậu."

Tri Diệp không nhụt chí, cô là người càng khó khăn càng dừng cảm, "Nhưng cậu có thể tiết lộ cho mình mà"

"Không được"

"Được thôi." Cô gạt đầu, tìm trong túi áo khoác đồng phục kẹo hoa quả sáng nay v cho mình thì lấy ra đặt vào tay Dịch Thuần, "Thế thì lần sau nói nhá. Đã nhận đồ hối lộ của mình thì không được từ chối."

Không đợi Dịch Thuần kịp từ chối cô đã chạy đi rồi.

Ở phía xa, cô vẫy tay với Dịch Thuần, "Buổi chiều mình tới tìm cậu đó!"

"..."

Dịch Thuần im lặng nửa ngày không lên tiếng.

Cậu nhớ tới cách đây không lâu, cô gái xinh đẹp mặc váy trắng đứng trước mặt mình, có lẽ đó là lần đầu tiên cậu thấy Tri Diệp then thùng.

Bây giờ thì không có nữa rồi.

Thật ra Tri Diệp cũng rất để ý chuyện này.

Cô trang điểm ăn diện thật đẹp, chân thành đi tìm người mình thích, nhưng lại bị trêu chọc, nghĩ lại khó mà chấp nhận được. Cho nên cô chỉ có thể làm bộ như đã quên mọi chuyện, tiếp tục kẻ hoạch theo đuổi người.

Mặc kệ thế nào thì phải cưa được đồ đã, sau đó tính sổ cũng chưa muộn.

Dịch Thuần đứng trước cửa văn phòng nửa ngày mới đợi được giáo viên Toán.

Giáo viên Toán đưa cậu vào văn phòng, nói chuyện thẳng sau là thi Toán năm nhất, "Đoạt giải thưởng sẽ dễ được chọn vào đại học hơn. Dịch Thuần, em chuẩn bị đi thi nhé, cô sẽ gửi mấy cuốn sách tham khảo cho em..."

Dịch Thuần không để ý mấy chuyện này, nếu giáo viên bảo đi thi thì đi thi thôi.

Giáo viên Toán xoay người tìm sách trong ngăn kéo, cậu đứng ở bên cạnh bàn làm việc.

"Đây là của năm ngoái... hay năm trước nữa nhỉ?..."

Dịch Thuần buồn bực ngán ngẩm đợi một lúc, ánh mắt không tự chủ bị quyến rũ trên bàn làm việc thu hút.

Cậu đột nhiên nghĩ đây là bàn của Thái lão đầu, ông vừa nói chuyện xong với Tri Diệp thì cầm sách ra ngoài nghỉ ngơi rồi.

Cuốn vở trên bàn chính là học bạ.

Ngón tay Dịch Thuần chuyển động, quay đầu lại nhìn giáo viên Toán còn đang tập trung tìm tài liệu, đầu ngón tay khẽ vẩy một cái mở học bạ ra.

Tri Diệp... Tri Diệp...

Tên Tri Diệp ở cuối cùng, cô là học sinh năng khiếu cuối cùng được trường Thập Tứ tuyển vào nên tên cũng ở cuối.

Dịch Thuần nhìn ngày tháng năm sinh của cô.

Ngày 12 tháng 2.

"Anh Tiểu Quang, tuần trước vừa qua sinh nhật em."

"Chúng ta nhất định có thể thoát ra ngoài!"

"..."

Cả người Dịch Thuần cứng ngắc.

Bóng dáng trong tuổi thơ và nụ cười của Trì Diệp chồng lên nhau, dường như đang cười nhạo duyên phận kỳ diệu.

Giáo viên Toán cuối cùng cũng lục lọi ra được mấy quyển sách, xoay người, "Em xem..."

Phía sau đã không còn ai.

"Ồ, đâu mất rồi? Sao chưa nói gì đã đi mất rồi..."

***

Dịch Thuần mau chóng vọt tới trước cửa lớp 3.

Giờ tự học trưa sắp bắt đầu, chuông chưa reo Thái lão đầu đã vào lớp cầm phấn viết chữ rồng bay phượng múa trên bảng.

Phía dưới, Trì Diệp khốn khổ ngồi hàng đầu, chống cổ lên dây cột tinh thần.

Dịch Thuần không hề do dự đẩy cửa, thở hắt hắt, đi vào bên cạnh Trì Diệp, không coi ai ra gì kéo cổ tay cô, kéo cô lên.

"Cậu ra ngoài một chút."

Bên dưới có âm thanh bàn luận xôn xao.

Ban đầu Thái lão đầu chưa phản ứng, đến lúc ông đập bàn thì Dịch Thuần đã kéo Trì Diệp chạy trốn không còn bóng dáng.

"Trì Diệp! Dịch Thuần! Hai em đứng lại cho tôi!"

...

Dịch Thuần kéo Trì Diệp chạy một mạch xuống tầng 1.

Vẫn là phòng mỹ thuật kia, lần này đổi lại người đẩy cửa vào, bật đèn là Dịch Thuần, nặng nề nhìn cô.

Trì Diệp cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cô có độ chấp nhận rất cao với những chuyện trốn học như này, "Cậu tìm mình à? Nhưng mình không mang theo sách vở, không hỏi bài được rồi."

"Bảy năm trước... Cậu ở đâu?"

Giọng nói Dịch Thuần hơi khàn, nghe vào làm tâm trạng nặng trĩu.

Trì Diệp sững sốt, "Hả" một tiếng.

Khớp hàm Dịch Thuần nghiến chặt, âm thanh dường như phát ra từ lồng ngực, "...Ở đâu?"

"Ở trong một ngõ nhỏ không tên phía đông đường Hà Nam. Cậu đừng nói mình với cậu là bạn thơ ấu thất lạc nhé?"

Nếu như đúng là bạn bè trong ngõ, cô thực sự không muốn nhớ lại.

Giống như Vệ Chân Chân, Trì Giới Nghiên,...

Cô chỉ hận không thể quên đi tất cả.

Dịch Thuần nghe được đáp án, cả người sụp xuống, dựa vào cánh cửa, không nhúc nhích hồi lâu.

Trì Diệp... Đúng là Tiểu Diệp Tử của cậu.

Lần đầu tiên Trì Diệp nhìn Dịch Thuần bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Cô không nhớ được từng quen biết người này không?

Năm 9 tuổi cô chuyển đến trong ngõ, lúc đó vẫn là đứa bé chơi cùng các bạn cùng tuổi. Nhưng mọi người đều gọi nhau bằng biệt danh, chỉ chơi cùng một thời gian ngắn nên không nhớ nổi tên thật của nhau là gì.

Chẳng lẽ cậu ấy biết chuyện của cô và Vệ Chân Chân?

Dịch Thuần đứng im một lúc lâu, chậm rãi cười với cô, xoa đầu cô.

"Đi học đi."

"..."

"Đừng nghĩ linh tinh, không phải là bạn thuờ nhỏ. Tôi..." Dịch Thuần khụ một tiếng, quay đầu đi không nhìn cô nữa, "Không phải hàng xóm cũ."

Quá kỳ cục.

Thực sự quá kỳ lạ.

Tri Diệp có cảm giác rợn tóc gáy, đứng im một lúc,

"Dịch Thuần... Cậu bị bệnh à?"

Cô nhìn cậu lo lắng, "Minh nghe nói học bá bây giờ hay bị thần kinh, cậu..."

...Không bị điên đấy chứ?

Cô nhin một hồi, không nói về sau ra tiếng.

Dịch Thuần không để ý đến cô, xoay người mở cửa đi ra.

Tri Diệp quay về phòng học, nhắm mắt gõ cửa, "Báo cáo ạ."

Thái lão đầu đang ngồi cạnh bục giảng đợi cô.

Trước tiên Tri Diệp tìm chỗ ngồi của Lê Vi, trao đổi với cô ta.

Thế nào rồi?

Lê Vi lắc đầu.

Chán thật.

...

Tri Diệp gắng gượng cười với Thái lão đầu, "Thưa thầy, em xin phép vào lớp được không ạ?"

Thực ra lúc Dịch Thuần bước vào vẫn tính là cuối giờ nghỉ trưa, chưa vào giờ học, chỉ là do Thái lão đầu vào lớp sớm thôi. Nhưng thái độ càn quấy không coi ai ra gì, hoàn toàn không thấy thầy Thái chủ nhiệm uy nghiêm của Dịch Thuần làm tội nặng thêm một bậc.

Tri Diệp rất oan ức, có phải cô chủ động chạy đi đâu, rõ ràng không biết tại sao Dịch Thuần xông vào kéo cô đi, tại sao cô phải hứng con thịnh nộ của thầy giáo chứ?

Bực ghê.

"Không được!" Thái lão đầu đứng lên, tiếng chân dậm uỳnh uỳnh trên bục giảng đi về phía Tri Diệp, "Tri Diệp, em ra đây."

Tiểu bá vương Tri Diệp thờ dài, ngoan ngoãn đi theo Thái lão đầu ra ngoài.

Lại là cánh cửa quen thuộc, vị trí quen thuộc, cô dựa vào tường, cúi đầu nghe phê bình.

Chỉ là đề tài không giống trong tưởng tượng của cô.

"Tri Diệp, em yêu sớm à?"

"...Dạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trì Giới Nghiên

Edit: Tà quân đội (^ ^)\$

Trì Diệp mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn thầy Thái, biết là do Dịch Thuần phát điên nên ông mới hiểu lầm.

Cô mím môi, cười nói: "Thầy ơi, em cũng muốn yêu lắm, ngược lại người ta có cho em cơ hội đâu ạ."

Đây là lời đồn đạo này đang lan tỏa.

Thái lão đầu trừng mắt, con ngươi như muốn nhảy ra khỏi khuôn mặt gầy guộc, "Em... Bạn học Trì Diệp, trường Thập Tứ không cho yêu sớm."

"Em cũng có yêu sớm đâu ạ..."

"Nhưng em cũng không được ảnh hưởng đến các bạn khác!" Thái lão đầu đau lòng, "Em quấy rầy ai lại đi quấy rầy đúng Dịch Thuần nhà người ta!"

Trì Diệp vô cùng oan ức.

Rõ ràng là chính Dịch Thuần chạy vào nhé!

Nhưng cô nói ra cũng không được, dù sao ngoại trừ ngày hôm nay, đúng thật là cô dốc hết sức quấy rầy người ta suốt một tháng trước.

Thái lão đầu nói hơn nửa ngày vẫn nước đổ đầu vịt.

Ông tức giận, "Ngày mai em gọi phụ huynh đến! Đúng lúc tôi cần nói chuyện thi cử với họ."

Kỳ thi giữa kỳ khác với thi hàng tháng, đối với học sinh Thập Tứ mà nói, đây là điểm số và xếp hàng xét tuyển lớp 12, đối với giáo viên Thập Tứ mà nói, đây là chuyện lớn liên quan đến tiền lương và thưởng. Nếu như có thể dạy một lớp có điểm trung bình cao, thì sẽ được đánh giá cao, vậy nên mọi người đều coi trọng.

Còn Trì Diệp vẫn không quan tâm.

Thái lão đầu vừa dứt lời, Trì Diệp liền đứng thẳng người.

Cô có chút võ thuật, học karate vài năm, chỉ cần thẳng lưng là cả người thẳng tắp, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu đứng như tùng, ngồi như chuông(1).

Chỉ là lâu rồi không tập luyện, dần dần lười biếng, người ngày càng mềm mại giống tác phong của con gái.

Trì Diệp nghiêm mặt, đứng rất khí thế, "Thưa thầy, không được ạ."

"...Em nói sao?"

"Em nói là, xin lỗi thầy, phụ huynh em không đến được, có chuyện gì thầy có thể nói với em ạ."

Thầy Thái cau mày, "Tại sao không đến được? Cấp 3 là thời kỳ quan trọng, có thể nói là ranh giới cả đời, chẳng lẽ họ không quan tâm chuyện học hành, không quan tâm tương lai của em?"

Trì Diệp chậm rãi nở nụ cười.

"Đúng ạ, họ không để ý."

***

Chỉ vèn vèn một buổi trưa, chuyện Dịch Thuần nắm tay Trì Diệp kéo cô chạy ra khỏi lớp đã truyền ra.

Hai người đều là nhân vật nổi tiếng trong giới học sinh mới, một người là cô mới trong trường (2), một người là nữ anh hùng truyền kỳ, một đạp đá bay tên con trai hơn 70 kg.

Hai người này... Nhìn kiểu gì cũng không đi chung lối được.

Nhưng tin đồn có mắt có mũi(3), muốn không tin cũng không được.

Không ai dám nhìn thẳng và mắt Trì Diệp, nhưng Dịch Thuần trên đường bị các ánh mắt dò xét liên tục.

Dịch Thuần không để ý, lạnh lùng mặc kệ họ quan sát rồi bàn tán.

Dần dần, tin đồn biến hóa.

Bình thường Trương Đại Thác thích hóng hớt trong các loại nhóm chat, diễn đàn tin đồn, forum trường. Rạng sáng thứ hai, cậu ta gửi một bài đăng vào hộp thư WeChat của Dịch Thuần.

Trương Dép: "Dịch lão đại, cậu nhìn này!"

Tiêu đề bài đăng rất thú vị - "Bá Vương lớp 10 không cura đồ được Hoa mỹ nam, kéo người ta vào phòng mỹ thuật tầng 1 đánh một trận! Có ảnh!"

Phía dưới đã có mấy trăm phản hồi.

Dịch Thuần tiện tay mở ra nhìn lướt qua.

"...Ảnh gì?"

Trương Đại Thác cười như điên, điên cuồng gõ "ha ha ha" ở đầu bên kia, "Ảnh cậu bị đánh chứ còn gì nữa!"

Không biết là người nào có ý tốt, chụp trộm hai người một trước một sau đi trên cầu thang. Bởi vì chụp trộm nên rất mờ, đúng là không nhìn ra Dịch Thuần kéo Trì Diệp hay Trì Diệp kéo cậu.

Khuôn mặt bị mờ nhưng vẫn nhìn thấy dáng dấp hùng hổ khí thế.

Dịch Thuần mím môi, tắt bài đăng.

"Cả ngày xem mấy cái này không thấy chán à."

Trương Đại Thác chém đinh chặt sắt: "Hóng hớt không bao giờ là chán!"

"..."

Bởi vì chuyện này ồn ào hơi lớn, Thái lão đầu cuối cùng cũng tìm ra phương thức liên lạc với phụ huynh Trì Diệp.

Không gọi được điện thoại của La Huệ, ông liền gọi cho Trì Giới Nghiên.

"Xin hỏi đây có phải số của bố Trì Diệp không? Tôi là chủ nhiệm lớp Trì Diệp..."

Khí trời dần mát mẻ hơn, thời tiết mùa xuân và mùa thu làm Trì Diệp nhúc nhích cũng thấy lười.

Cấp 3 thực sự quá chán, đặc biệt trong loại trường học như Thập Tứ, quả thực là cướp đi niềm vui thời học sinh, còn không ngại mà tự xưng là đứng đầu ngành giáo dục đào tạo.

Trì Diệp hơi hối hận, sớm biết bên trong Thập Tứ nghiêm ngặt thế này, lớp 10 đã phải học đến 17 giờ rưỡi, lúc ấy cô đã không theo ý La Huệ vào trường này.

Rõ ràng cô hoàn toàn không hợp với loại trường điểm danh giá thành phố này.

Đặc biệt đồ ăn trong canteen hết sức khó ăn, kém các trường khác khoảng cách một vạn tám ngàn dặm.

Trì Diệp ngồi một lúc, xoay cổ tay, suy nghĩ có nên sang lớp 2 bên cạnh không.

Không biết Dịch Thuần đã hết điên chưa nữa.

Khi cô còn đang do dự chưa quyết định được, Phương Gia Di cẩn thận tới sau lưng cô, ngồi vào vị trí trống cạnh Trì Diệp.

"Diệp, Diệp Từ."

Trì Diệp đơ một chút, "Hả?"

Mặt Phương Gia Di hơi đỏ, cầm một hộp cơm từ phía sau lưng ra, đặt trên bàn Trì Diệp, "Cậu nói không thích ăn cơm canteen.. Đây là tớ làm, nếu cậu không ghét..."

Trì Diệp mở hộp cơm ra, ba tầng khay đầy ụ ụ, bốn món ăn, khay tầng cuối đầy ắp cơm, nhìn vô cùng hấp dẫn.

Cô nở nụ cười, xoa đầu Phương Gia Di, "Tiểu Gia Di thật tốt bụng."

Mặt Phương Gia Di càng đỏ hơn.

Trì Diệp nhét đũa vào tay Phương Gia Di, kéo ghế cô ta tới sát mình, "Cùng ăn đi, ném thử tay nghề của cậu"

"Được... Được!"

Tri Diệp gấp một miếng thịt nướng, cắn mấy miếng, gật đầu, "Ngon lắm."

"Nếu cậu thích, ngày nào tớ cũng..."

Tri Diệp cười, "Hay là thôi, không lại bị Thái lão đầu mắng mình quấy rầy học sinh ưu tú học tập đấy."

"Không, không phiền gì đâu."

"Nhưng mình cũng không nỡ khiến Tiểu Gia Di phải vất vả mà."

Phương Gia Di cúi thấp đầu, hai lỗ tai đỏ như thiêu.

Tri Diệp tốt như vậy, cô ta...

Tri Diệp đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi: "Ở nhà Hứa Kỳ còn bắt nạt cậu không?"

Phương Gia Di lắc đầu, giọng nói li ti, "Không, bây giờ bọn tớ không nói chuyện với nhau."

"Ở nhà cũng không?"

"Ừm."

"Mẹ cậu có mắng cậu không?"

"..."

Tri Diệp thở dài, lại xoa đầu cô ta động viên.

Cô có thể hiểu Phương Gia Di, xây dựng lại gia đình vốn là một chuyện khó. Bố dượng như chú Mạnh đã được tính là một người rất tốt, hoàn toàn không trách mắng cô, thậm chí đối xử với cô và em trai không hề thiên vị, Tri Diệp vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Cô giống như một con kỳ đà quấy rầy cuộc sống của gia đình người khác.

Giống như Phương Gia Di, đi cùng mẹ vào nhà họ Hứa, còn có một anh trai như Hứa Kỳ, tình huống chắc chắn là phức tạp hơn.

Tính cô ta còn rụt rè, có khi bị bắt nạt cũng chỉ giấu trong lòng.

Tri Diệp đột nhiên phát sinh cảm giác trách nhiệm cao cả, "Không sao đâu! Bây giờ cậu là người của Tri ca, nếu Hứa Kỳ còn bắt nạt cậu, cậu nói với mình, mình đánh chết cậu ta!"

"Con muốn đánh chết ai?"

Một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc đột nhiên truyền đến từ cửa.

Tri Diệp và Phương Gia Di cùng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đứng ở cửa lớp học.

Người đàn ông này nhìn rất giống Tri Diệp, nhưng so với mặt hạnh của Tri Diệp, ngũ quan người đàn ông này mạnh mẽ hơn, vóc dáng cao gầy, xem ra là chú già trung niên đẹp trai hiếm thấy trên thị trường.

Thái lão đầu đứng một chỗ với ông ta, quả thực biến thành một cọng rau xanh.

Phương Gia Di đoán được thân phận của người này, quay đầu nhìn Tri Diệp.

Lông mày Tri Diệp nhíu chặt, giọng nói lập tức lạnh như băng.

"Ông tới đây làm gì?"

Tri Giới Nghiên hơi lúng túng, khẩu khí dịu xuống, "Tri Diệp, con ra đây nói chuyện với bố một lúc."

"Tôi không có gì để nói."

"Tri Diệp!"

Đã qua giờ ăn cơm, các bạn học thừa thốt trở về lớp, thấy cảnh tượng giành co này, không ít người tò mò quan sát.

Tri Diệp không muốn ra, nhưng Thái lão đầu cũng ở đây, còn có nhiều bạn học như vậy. Cô không muốn bị người vây xem kịch, đành đứng lên, bước

nhanh ra khỏi lớp.

Trên hành lang đối diện đỡ hơn một chút, tuy cũng có các bạn học đi qua đi lại, nhưng trong khung cảnh ồn ào sẽ có ít người hơn chú ý họ.

Trì Giới Nghiên nhìn gương mặt lạnh lùng của con gái, thở dài không tiếng động, "Chúng ta nói chuyện kỹ càng."

"Tôi không có gì để nói."

"..." Trì Giới Nghiên đã quen làm lãnh đạo, không muốn mất mặt trước nhiều người, liền nói vài câu thiện ý với Thái lão đầu đang theo sau để ông đi về trước, ông ta sẽ nói chuyện riêng với Trì Diệp.

Đợi Thái lão đầu rời đi, Trì Giới Nghiên bước tới đứng trước mặt Trì Diệp, "Trì Diệp, bố vẫn là bố của con, bây giờ con còn không muốn nói chuyện với bố mình nữa à?"

Trì Diệp dường như nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất năm nay, không nhịn được phì cười, "Xin lỗi, sau khi ông đi quá giới hạn với mẹ Vệ Chân Chân, ông không còn là bố tôi, bây giờ ông là bố của Vệ Chân Chân... À không đúng, hẳn là đã đổi tên rồi nhỉ? Gọi là Trì Chân Chân à? Phì, tên này nghe không hay lắm, nhưng chắc là em gái tôi không ghét đâu."

Trì Giới Nghiên mặc dù cảm thấy có lỗi với con gái nhưng uy nghiêm của bề trên tuyệt đối không thể bị khiêu khích, nghe Trì Diệp nói vậy, ông ta nhún mày, "Ai dạy con không gia giáo như vậy?"

Trì Diệp tức điên lên: "Ông nói ai không có gia giáo? Tôi ư? Cũng đúng, có mẹ sinh không có bố dạy dỗ, có thể có gia giáo gì được? Tôi chính là người không có gia giáo như thế đấy, ông đến đây làm gì? Đến mắng chửi tôi? Mắng xong rồi ông biến đi được chưa?"

"Bốp -----"

(1): Theo y học cổ truyền, tư thế cơ thể không chỉ đóng một vai trò thể chất quan trọng mà còn phản ánh nội tâm bên trong của con người. Chẳng thế mà người xưa có câu thành ngữ: "*Lập như tùng, tọa như chung, hành như phong, ngoạ như cung*". Nghĩa là: Đứng (thẳng) như cây tùng, ngồi (vững) như cái chuông, đi (nhẹ) như gió, nằm (cong) như cánh cung. Điều này cũng được đưa vào áp dụng trong nền giáo dục cổ đại. Trẻ em không chỉ được dạy kiến thức mà còn được rèn giữa kỷ luật, ở đâu cũng giữ gìn phép tắc, ngôn từ cử chỉ mọi lúc đều đĩnh đạc, chín chu. (Nguồn: Đại Kỷ Nguyên)

(2): Cỏ mới trong trường: Hot boy mới (xem Tiktok tự nghiệm r: ">)

(3): "Có mắt có mũi" là vị ngữ, trạng từ được dùng để nói dối, nói rất cụ thể một cách đáng tin từng chi tiết những tin đồn, điều nghe được, truyền thuyết,... không nhìn thấy trực tiếp nhưng như được thực sự chứng kiến. (Nguồn: Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bệnh thích sạch sẽ

Edit: Tà lạt bàn 5/..?/ 〰 〰 〰

Trì Diệp bị tát mạnh đến mức nghiêng hẳn mặt sang một bên.

Trì Giới Nghiên thở hổn hển, giận dữ nhìn cô, "Trì Diệp, con đúng là con gái ruột của bố. Yêu sớm, cãi lại, thành tích kém, còn thiếu gì nữa không?"

Trên gương mặt trắng trẻo của Trì Diệp hiện ra dấu tay, đầu cô vẫn nghiêng về một bên nhưng còn mạnh miệng cười gằn như cũ.

"Tôi không phải là con gái ông, ông nhận nhầm người rồi. Ông có thể tìm đứa con gái ruột không yêu sớm, không cãi lại, học giỏi... À đúng rồi, con ông không thi được vào Thập Tử à? Giám đốc Trì nhiều tiền như thế, sao không tốt bụng nghĩ cách cho con gái mình đi?"

...

"Ê, Dịch Thuần."

Trương Đại Thác chọc cánh tay Dịch Thuần, nhỏ giọng chỉ về phía trước, "Kia có phải nữ anh hùng Trì không?"

Dịch Thuần cau mày, nhìn sự kích động muốn đi lên phía trước.

"Tôi có mắt, tự thấy được."

"..."

Nếu như nói trước đó còn nghi ngờ, đến lúc này nhìn thấy Trì Giới Nghiên, Dịch Thuần cơ bản có thể khẳng định

Bảy năm trước cậu từng thấy Trì Giới Nghiên.

Tướng mạo của trẻ con sẽ khác biệt vì lớn lên, nhưng người trưởng thành sẽ không thay đổi gì lớn trong vòng bảy năm.

Dịch Thuần nhớ là người đàn ông này đến cùng xe cảnh sát, nhìn thấy hai bạn nhỏ liền bế Tiểu Diệp Từ lên, quỳ trên mặt đất khóc.

Bây giờ gặp lại thành ra tình huống cãi nhau thế này.

Trương Đại Thác thấy Dịch Thuần bất động, ôm bóng rổ tựa vào tường, đứng nghe lén cùng lão đại.

Nghe xong một lúc, cậu ta có chút luống cuống.

"Wow, Trì ca của chúng ta thật bá đạo! Thực sự bội phục!"

Ở trong mắt những học sinh cấp 3 này lợi hại lắm cũng chỉ là những chuyện như hung dữ trước mặt các bạn học, cãi lại giáo viên, không làm bài tập, đến trước mặt phụ huynh sẽ phải ngoan ngoãn lại.

Trương Đại Thác vẫn cảm thấy bản thân là học sinh ngoan, ngoại trừ học dốt, đức thể mỹ lao(1) đều phát huy tốt, chưa từng được chứng kiến trận chiến này nữa như Trì Diệp và bố ruột.

Đó là bề trên nắm quyền lực tài chính nha! Trì ca của cậu ta thực sự là quá mạnh luôn! Không khom lưng vì năm đầu gạo(2)! Thật dũng cảm!

(1) Đạo đức, thể dục thể thao, mỹ dục, lao động

(2) Ý của câu thành ngữ này là chỉ người đạo đức thanh cao, không khom lưng quỳ gối trước cường quyền và cám dỗ.

"Tớ thực sự khâm phục Trì ca, trước đây tớ thấy cậu đã bá đạo rồi, không nghĩ tới còn có người như vậy, nữ hiệp đúng là danh bất hư truyền."

Trương Đại Thác quyết định, từ đây về sau, thần tượng của cậu ta sẽ biến từ Dịch Thuần thành Trì Diệp.

Dịch Thuần nhú mày, giọng nói như xa lạ, "Im miệng."

"Được thôi!"

Một bên khác, Trì Diệp đối diện Trì Giới Nghiên.

Một tát Trì Giới Nghiên hạ xuống lập tức hối hận, tay hơi rút lại, sắc mặt không tốt lắm.

Lúc này trong lòng ông ta không nhịn được oán giận Trì Diệp, con gái ruột mà lại không thân thiết được bằng con kế Vệ Chân Chân, đáng vẻ mạnh miệng, không phải để ông ta mất mặt thì gì?

Những năm nay giám đốc Trì vẫn rất nhớ Trì Diệp, dù sao cũng là con gái ông nuôi từ nhỏ tới lớn. Lúc 9 tuổi vì chuyện ông ly hôn La Huệ, Tiểu Diệp ra ngoài bị bọn buôn người bắt cóc, ông thực sự đau lòng.

Tuy rằng hết duyên vợ chồng, nhưng con gái vẫn là bảo bối ruột thịt.

Nào có biết tính Trì Diệp cứng đầu đến thế, đã qua nhiều năm vẫn không cho ông một thái độ tốt, giống như một người phụ nữ đã cạn tình vậy.

Trì Giới Nghiên thầm so sánh Trì Diệp và Vệ Chân Chân ở trong lòng.

La Huệ thật là, đã dạy hư con gái bảo bối của ông mất rồi.

...

Trì Giới Nghiên yên lặng nhìn Trì Diệp, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Thầy con gọi điện cho ba, thầy nói biểu hiện của con ở trường không tốt..."

"Chuyện không liên quan tới ông."

Trì Diệp không có tâm tư nói gì thêm với ông, xoay người trở về lớp.

Cô dám đánh cược Trì Giới Nghiên tuyệt đối sẽ không làm chuyện mất mặt trước đồng nghiệp, sẽ lập tức rời đi.

Quả nhiên chỉ mấy phút sau, dáng người cao lớn kia đã không còn ở trước cửa phòng học.

Trì Diệp nằm nhoài ra bàn.

Lê Vi đã trở về, nghe Phuong Gia Di kể chuyện, lo lắng chạy tới cạnh Trì Diệp, "Có sao không?"

Cấp 2 cô ta mới quen Trì Diệp, chưa từng gặp Trì Giới Nghiên, nhưng cũng biết qua chuyện gia đình cô.

Trì Diệp lắc đầu, "Không sao đâu."

"Mặt cậu..."

Lê Vi vỗ cùng đau lòng, vừa định đi tìm khăn mặt, Phuong Gia Di đã chuẩn bị kỹ càng khăn ẩm, nhanh tay đưa tới.

Lê Vi nhận lấy, ném khăn mặt lên người Trì Diệp, không nhìn được oán giận: "Sao không né đi? Chẳng lẽ khả năng của cậu đến mức đấy?"

So thần kinh phản ứng của Trì Diệp, cho dù bị đàn ông trưởng thành tát, cô vẫn có thể tránh đi.

Trì Diệp cười, cầm khăn che mặt, "Quên mất."

"..."

Lục Phóng đi từ sau tới, dựa vào cạnh bục giảng, nâng kính nhìn cô, "Hay là xuống phòng y tế?"

"Xuống y tế làm gì? Cậu thấy ai bị tát một cái mà phải xuống y tế chưa? Vậy thì hôm nay thanh danh của tôi sẽ bị hủy hoại mất! Thật thê thảm!"

Lục Phóng: "..."

Dịch Thuần đứng cạnh cửa nhìn một lúc rồi xoay người đi.

Trương Đại Thác rất khó hiểu, "Cậu làm gì đấy?"

Nửa ngày nghe trộm, cậu ta cứ tưởng Dịch Thuần lương thiện đi an ủi nữ anh hùng, kết quả không hề làm một động tác gì.

Dịch Thuần nhìn cậu ta, "Cậu không sợ bị cô ấy giết người diệt khẩu à?"

Trương Đại Thác sùng sốt một hồi: "Đúng rồi! Chắc chắn Trì nữ anh hùng không muốn cậu biết chuyện cũ thương tâm của cô ấy, không chừng..."

Cánh tay cậu ta run lên.

"Cô ấy nể tình cậu là người cô ấy thích sẽ tha cậu một mạng, còn tớ sẽ chết chắc!?"

Dịch Thuần từ chối tiếp chuyện cậu ta

***

Sau khi tan học, Trì Diệp cả ngày ủ rũ, tạm biệt Lê Vi và Phuong Gia Di, lén ở lại phòng tự học đến 5 giờ mới ra về.

Buổi chiều Trì Diệp có hội thảo nghiên cứu gì đó, sau khi Trì Giới Nghiên rời đi ông chưa xuất hiện, tất nhiên không có ai đến gây phiền phức ch Trì Diệp.

Trì Diệp về đến nhà, ném cặp sách xuống đất, nằm lên ghế sa lông nhắm chặt mắt lại.

Cô nghĩ đến hồi nhỏ, nhà bọn họ có xe ô tô từ rất sớm, mỗi ngày Trì Giới Nghiên đưa đón cô đi học mấy năm liền.

Chủ nhật, lúc Trì Giới Nghiên không phải làm việc, Trì Diệp kéo ông ra ngoài chơi cùng mình. Trì Giới Nghiên bế cô ra ngoài chơi loanh quanh, giấu La Huệ lên mua kẹo đường cho cô ăn. Khi mệt mỏi, Trì Diệp ôm cổ ông ngủ, lúc mở mắt ra thì thấy mình nằm giữa ba mẹ.

Thay đổi bắt đầu từ khi nào?

Hẳn là khi người bạn Vệ Chân Chân cô chơi cùng cũng lên xe Trì Giới Nghiên, không tới hai năm sau, tất cả những thứ này đều không còn tồn tại nữa.

...

Trì Diệp ngủ thẳng một giấc đến tối.

Cô quá đói bụng nên phải tỉnh dậy.

Mở mắt ra, đã hơn 20 giờ 20 rồi.

Trì Diệp rút cổ một cái, cầm chìa khóa, mở ngăn kéo lấy áo khoác đồng phục mặc vào đi ra ngoài.

Đi vài vòng vẫn chưa nghĩ ra nên ăn gì, bước chân cô không kiểm soát đi về hướng cửa hàng của Dịch Thuận.

Nếu không thì ăn mỳ vẫn thần ở quán đối diện cũng rất ngon mà?

Hình như là quán bán buổi sáng, không biết giờ này còn mở không?

...

Tri Diệp nghĩ ngợi lung tung một hồi, cửa hàng của Dịch Thuận đã ở gần trước mặt rồi.

Bước chân cô ngừng lại.

Qua đó làm gì?

Đúng rồi, tìm Dịch Thuận tính sổ chứ! Nếu không phải Dịch Thuận hành động trước mặt Thái lão đầu, thì sao ông lại gọi ch Tri Giới Nghiên.

Không gọi điện thoại mời ông ta đến thì cô cũng không bị đánh.

Tri Diệp tìm lí do cho hành vi của mình, nghĩ tới quy luật các chuyện tiếp diễn nhau.

Cô háng giọng một cái, khí phách hiên ngang hùng dũng đẩy cửa tiệm ra.

Chỉ có một mình Dịch Thuận ở trong cửa hàng.

Dưới ánh đèn, cậu cúi đầu đọc sách, giống như một bức tranh sơn dầu, nhìn vào rất có tính nghệ thuật.

Ánh mắt Tri Diệp không tự chủ tập trung vào đôi môi của Dịch Thuận, mặt đỏ bừng.

Lúc Tri Diệp do dự bên ngoài cửa, Dịch Thuận đã sớm thấy, chỉ đợi cô bước vào đây. Bây giờ người đã vào rồi nhưng không nói câu nào, tình huống có vẻ hơi buồn cười.

Cậu cong môi, bỏ sách xuống, "Muộn rồi có việc gì à?"

Rất nhiều lời thoại bay qua trong lòng Tri Diệp như làn mưa đạn, ví dụ như, "Hôm nọ cậu phát điên hại chết mình rồi", "Cậu nhìn xem, mình bị ăn đòn là tại cậu",....

Cuối cùng chẳng có câu nào trong đó được nói ra khỏi miệng.

"Mình đói quá, cậu đi ăn cùng mình nhé?"

Dịch Thuận ngạc nhiên.

Một lúc lâu sau cậu mới đứng lên, nhìn Tri Diệp từ trên cao xuống.

"...Đi thôi."

Trong hẻm nhỏ đầy khói lửa, cửa hàng ăn sáng đối diện biến thành cửa hàng ăn khuya, nghênh đón những khách hàng đi sớm về trễ.

Dịch Thuận đóng cửa, đi cùng Tri Diệp sang bên đối diện, ngồi xuống một vị trí trống.

Tri Diệp ngửi thấy mùi thơm mới phát hiện bụng mình đói cồn cào, không kịp nhớ Dịch Thuận ngồi đối diện, cầm thực đơn lên gọi một hơi năm, sáu món ăn.

"...À thêm hai bát mỳ vẫn thần nhỏ nữa, mỳ vẫn thần rất ngon."

Sau khi gọi xong, cô mới nhớ hình như phía trước có người, mở to mắt nhìn Dịch Thuận, ngại ngần đưa thực đơn sang, "Cậu thích gì thì gọi đi..."

Hai tay Dịch Thuận đút trong túi áo khoác, cả người lười biếng dựa vào lưng ghế.

"Tôi đã ăn rồi."

Tri Diệp gạt đầu, trả lại thực đơn cho chủ quán.

Buổi tối cửa tiệm vẫn đông khách, mấy phục vụ đều nhanh nhẹn, chỉ sau vài phút đã mang mỳ vẫn thần lên, sau đó từng món một cũng được mang lên.

Tri Diệp đói bụng đã lâu, hai ba miếng đã giải quyết sạch sẽ bát mỳ vẫn thần.

Dịch Thuần không động đũa.

Tri Diệp nhìn bát trước mặt cậu, "Không ăn à?"

"Vẫn chưa đói."

Cô cười, "Đừng lãng phí chứ."

Cô cầm cái thìa mới, múc mấy miếng trong bát Dịch Thuần sang đây.

"Cậu không bị bệnh sạch sẽ chứ? Có cũng không sao, dù sao chúng ta cũng nên đôi, cậu cứ tập dần cho quen."

J

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trêu cậu đó

Mai mình không online nên post sớm từ hôm nay nha, chủ nhật có thể post thêm chương nữa hoặc không hi hi">

Chương 12: Trêu cậu đó

Edit: Tà feel da beat ♪~(¯ε¯)

Đến giờ vẫn không quên chiêm tiện nghi của cậu qua lời nói.

Dịch Thuần suốt nửa thì bật cười

Cậu sớm phát hiện Tri Diệp có điểm xuất chúng, không ngờ điểm đó lại là diễn xuất của cô. Tri ca theo đuổi nói thích cậu đã lâu, nhưng chưa từng thể hiện ra, bây giờ hào sảng ăn một bữa cơm quả thật không giống con gái bình thường.

Thế mà cô cũng không sợ dọa đến cậu.

Nhớ tới dáng vẻ và ngữ khí khi cô nói chuyện với Tri Giới Nghiên, Dịch Thuần càng thêm tò mò, mấy năm qua đã xảy ra chuyện gì với Tiểu Diệp Từ yếu ớt nhất gan hời bé.

Vốn cậu muốn hỏi mặt cô còn đau không, nhưng lại cảm thấy có thể cô sẽ không vui, cuối cùng đành không nói gì.

Chỉ là nhân lúc Tri Diệp cúi đầu, cậu tỉ mỉ quan sát gò má cô.

Không còn vết gì nữa.

Tốt rồi.

Tri Diệp ăn nhanh một hồi, thức ăn đã voi đi bảy, tám phần, còn muốn ăn thêm cơm rồi mới miễn cưỡng ăn chậm lại.

Dịch Thuần ngồi đối diện ăn chút mỳ vẫn thần còn lại, không động đũa thêm.

Tri Diệp lấy giấy ăn lau miệng, thấy sức ăn càn quét của mình, bấy giờ mới bắt đầu xấu hổ, "Trước kia mình tập võ nên sức ăn hơi lớn..."

Dịch Thuần gật đầu, "Thấy rồi."

Hôm nay tâm trạng Tri Diệp rất chán, nhưng trai đẹp đã bỏ thời gian quý báu đi ăn cùng cô. Nhìn vẻ ngoài người đối diện, cộng thêm giọng nói quyến rũ của cậu, tâm tình cô dần khôi phục lại, cuối cùng cũng nhớ đây là người trong lòng của mình.

Là người cô thích.

Mặt hơi đỏ, cô cầm giấy ăn hơi che đuôi mắt, "Cậu xem, tôi muợn cậu cũng ra ngoài ăn cùng mình, có muốn làm bạn trai mình không?"

"..."

Cô thẳng thắn quá mức khiến một lúc lâu sau Dịch Thuần vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Tri Diệp mím môi, "Lần trước cậu đến lớp mình hại mình bị mời phụ huynh. Nếu không được lợi, chẳng lẽ cậu để mình chịu oan có tiếng "yêu sớm" mà không có miếng?"

Vốn Tri Diệp chỉ thuận miệng nói vì cô biết Dịch Thuần là kiểu người lạnh lùng khó tiếp cận, nhưng không biết hôm nay dây thần kinh nào phát triển quá đà, sau khi cậu ăn cơm cùng mình còn được voi đòi tiên đùa giỡn cậu.

Không có hy vọng nào cậu sẽ đồng ý. Nếu thật sự dễ dãi như vậy, cậu đã không xứng với nhan sắc trời ban của mình rồi.

Không ngờ Dịch Thuần lại gật đầu, "Vậy bữa này tôi mời."

Tri Diệp tròn to mắt, "..."

Dịch Thuần vẫy tay gọi chủ quán, "Thêm hai lon coca."

Coca lạnh làm mát cả bàn tay lẫn trái tim Tri Diệp, cô hơi kịp phản ứng.

Dịch Thuần cứ như là biến thành một người khác vậy.

Lẽ nào thực sự là người trước đây từng quen biết? Hay là nhận nhầm người?

Tri Diệp hơi lo lắng, suy nghĩ kỹ thật lâu mà không nhớ nổi cái gì, đầu óc mờ mịt, mở miệng nhưng không nói ra được lời thăm dò nào.

Cô muốn biết lí do Dịch Thuần thay đổi thái độ. Nếu không phải họ từng quen biết, thì cũng là một người biết chuyện về Tri Giới Nghiên, hay là vì... cậu thương hại cô?

Lúc đó ở trong ngõ, chuyện ồn ào của nhà họ Tri không nhỏ, trong ngõ không có bí mật nào là không trở thành đề tài cho người khác bàn tán.

Ngay khi trong ngõ phát sinh chuyện giám đốc Tri đưa con gái ruột và con gái nhà hàng xóm đến trường, mà lại thành đưa bà mẹ của đứa bé đó lên giường, quá mức kích thích như vậy làm sao không bị mọi người nghị luận cho được.

Dịch Thuần không để cô phải khó xử lâu, đột nhiên chủ động gọi chủ đề, "Cậu học võ gì?"

"Hả... À, mình học karate."

Dịch Thuần gật đầu.

Ra là thế.

Hóa ra lần trước cô bảo mua đồng phục tập võ không phải là nói đùa.

Nhưng Tri Diệp hiểu lầm câu hỏi của cậu, cứ nghĩ cậu thực sự bị chuyện cười cô đập một cước bay xa mười mét trong trường dọa sợ.

"Cậu đừng sợ, mình thích cậu nên sẽ không đánh cậu đâu."

Dịch Thuần giơ lon coca lên che nụ cười trên mặt, "...Tôi không sợ."

Tri Diệp có chút không tin, nhìn cậu vài lần, giọng nói có phần nghi ngờ, "Vậy thì tốt."

Dù sao thời cấp 2 cô từng đánh qua không ít con trai, con trai trong lớp nhìn cô đều nom nớp lo sợ, cho nên cô không nghĩ mình nói gì sai.

Tuy rằng nhìn Dịch Thuần cao lớn, nhưng nếu cô muốn quật ngã một người đàn ông cao mét tám thì vẫn không thành vấn đề.

Sau đó không có gì để nói nữa.

Trong lòng hai người đều có chuyện, đặc biệt là Tri Diệp, dường như chỉ cần chú ý là có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô. Dịch Thuần thấy cô đứng ngồi không yên, có vẻ đang có chuyện lo lắng.

Mắt thấy đã hơn chín giờ rồi, đã khá muộn rồi, ngày mai còn phải đi học, không nên ngồi đối mặt lãng phí thời gian thêm nữa.

Dịch Thuần đứng lên đi thanh toán, nhìn Tri Diệp từ trên cao, "Tôi đưa cậu về."

Tri Diệp hơi ngạc nhiên, lập tức xua tay, "Không cần đâu, cậu đi đóng cửa hàng đi."

"...Không sao, tiễn cậu đi."

"Thực sự không cần đâu, cậu... Còn chưa chắc đánh lại nổi mình..."

Dịch Thuần là một thiếu niên trưởng thành, bị một cô gái coi thường sức chiến đấu, tâm trạng nhất thời suy sụp vạn phần.

Lần trước Trì Diệp còn nói muốn đưa cậu về nhà...

Dịch Thuần cong môi, quyết định dùng chỉ số thông minh trả đũa cô.

"Trì Diệp."

"Hả?"

"Cậu muốn theo đuổi tôi phải không?"

Trì Diệp sững sờ, sau đó nhanh chóng dùng cảm gât đầu, "Đúng!"

"Nhưng cậu không muốn ở chung một chỗ với tôi lâu một chút à?"

Trì Diệp khiếp sợ.

Cô... Hoàn toàn không nghĩ tới tầng nghĩa này. Chẳng qua chỉ thấy quấy rầy Dịch Thuần phải tiễn cô về, không có tác dụng thực tế gì, nếu thực sự gặp nguy hiểm còn khiến cô phân tâm..

Nói đơn giản, chính là không thích.

Nhưng Dịch Thuần vừa nói vậy, cô lại cảm thấy mình nên nắm bắt cơ hội, không nên từ chối cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm.

Trì Diệp giằng co một lúc, miễn cưỡng đồng ý: "Được rồi, vậy làm phiền..."

Dịch Thuần cười, nháy mắt với Trì Diệp, "Trêu cậu thôi. Tôi về cửa hàng đây, đi đường cẩn thận nhé."

"..."

Quá buồn bã, một ngày nào đó cô sẽ trả thù lại!

***

Bởi vì Trì Giới Nghiên xuất hiện, Trì Diệp lo lắng nhiều chuyện, buổi tối không thể ngủ ngon, ngày hôm sau nghỉ mất nửa buổi học.

Trong trường Thập Tứ không ai dám trốn học, loại trường này luôn coi trọng tác phong nhất. Chỉ cần có người tiên phong thì sẽ có người học theo, lúc đó mới chấn chỉnh thì rất phiền phức. Vì vậy nội quy cơ bản sẽ nghiêm trị, răn đe những học sinh phạm tội.

Thái lão đầu không ngờ ngày hôm trước phụ huynh Trì Diệp vừa đến trường, hôm sau cô đã dám trốn học rồi.

Trì Diệp vừa tới trường, lập tức bị xách lên văn phòng

Thái lão đầu tức giận run cả môi, "Em đến đây giải thích cho tôi em làm gì sáng nay? Tại sao trong nhà không có ai nghe điện thoại?"

Sắc mặt Trì Diệp rất kém, cô vốn trắng, lần này còn trắng bệch không khí sắc. Dù chỉ là di chứng của việc mất ngủ nhưng người khác nhìn vào lại tưởng bị bệnh.

"Xin lỗi thầy ạ, em hơi mệt, không nghe thấy chuông điện thoại."

Tốt xấu gì cũng có lý do, cuối cùng Thái lão đầu cũng cho qua, nhìn đáng vẻ của cô như là thực sự mệt mỏi thật.

Lần này bị bệnh nên trốn học có thể thông cảm được.

"Người nhà em đâu? Sao không gọi điện cho thầy? Em có biết không tìm được các em thầy lo lắng thế nào không? Ngộ nhờ xảy ra vấn đề gì thì làm sao bây giờ?..."

Trì Diệp thành thật đâm lao phải theo lao, cố ý thờ thật mong manh, "Em ở một mình ạ..."

Thái lão đầu ngừng lại nhìn vào mắt cô, không nói gì nữa, phát tay, "Đã đến bệnh viện khám chưa?"

"Chưa ạ."

"Đề Lê Vi đưa em xuống phòng y tế đi, trạng thái như này cũng không thể nào học được."

Trì Diệp không bị phạt, lại còn được nghỉ ngơi thêm hai tiết.

Cô cảm thấy mình sắp vui phát điên rồi.

Dưới ánh mắt của Thái lão đầu, Trì Diệp thực sự dựa lên người Lê Vi, chậm chạp xuống phòng y tế kiểm tra.

"Không bị sốt, có chỗ nào khó chịu không?"

Mặt Trì Diệp trắng bệch, "Em đau họng ạ."

"Có lẽ bị ốm nên viêm amidan, mùa này rất dễ khó chịu, để cô kê thuốc cảm cho em, em cứ ngủ một giấc đi."

Đợi y tá xoay người đi lấy thuốc, Trì Diệp mới nở nụ cười, kéo tay Lê Vi.

Trong phòng y tế có giường nằm, Trì Diệp nằm được vài phút, y tá phải đi họp, chỉ còn hai cô gái ở lại.

Lê Vi nhìn Trì Diệp, lo lắng, "Cậu thật sự không sao chứ?"

"Có bị làm sao đâu, chỉ là hôm qua ngủ không ngon... Vì Vi, tối hôm qua mình đi ăn với Dịch Thuần đấy!"

Lê Vi đánh lên tay cô, "Không sao thì ra ngoài! Cậu làm tớ lo chết mất! Tớ còn nghĩ, nghĩ là..."

"Nói vớ vẩn!"

Cô cười, "Mình từng nói với cậu thế nào? Sau khi mình bị bắt cóc, mẹ mình đưa mình đi học võ không phải để thi đấu mà để áp dụng vào thực tế. Kể cả ba đàn ông trưởng thành như Trì Giới Nghiên đồng thời xông lên cũng không bắt được mình."

"Ý tớ không phải vậy..."

"Lê Vi." Trì Diệp nghiêm túc nhìn cô ta, "Cậu không cần lo lắng nhiều, Trì ca đẹp trai của cậu thực sự rất khỏe. Cậu lo lắng như thế khiến mình cảm thấy mình thật đáng thương. Cậu cứ trông cậy vào mình là được."

Cô kéo chăn cao lên dưới cằm.

"Nhanh vào lớp đi. À đúng rồi, tiện thể giúp mình nhìn xem, Dịch Thuần đẹp trai đang làm gì thế. Nếu cậu ấy đang vui thì nhắn giúp mình, nhắn là mình muốn trả lại tiền com ngày hôm qua cho cậu ấy nhé! Thank you!"

Há há há.

Vừa nghĩ tới vẻ mặt Dịch Thuần, Trì Diệp đã vui tới mức lăn lộn trên giường.

"Nhớ đấy nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngàn dặm tìm chồng

Edit: Tà vênh vào (͡° ͜ʖ ͡°)

Tuy được bạn thân nhờ vả nhưng Lê Vi không dũng cảm được như Trì Diệp, không dám chạy vào lớp bên cạnh tìm Dịch Thuần.

Cô ấy nhìn quanh lớp 2, thấy Dịch Thuần vẫn ở chỗ cũ, đang gục mặt xuống bàn ngủ.

Lê Vi thở phào nhẹ nhõm, xoay người chuẩn bị về lớp.

Lúc quay người lại, cô ấy nhìn thấy cậu con trai đi cùng Dịch Thuần như hình với bóng – Trương Đại Thác. Lê Vi và Trì Diệp cũng hàng ngày đi chung nên nhìn cậu ta đã thấy quen.

Trương Đại Thác lùi lại một bước, kiểm soát không bị đụng vào cô ấy, nhìn nói, "Ồ, cậu là tay sai của Trì ca đúng không? Đến lớp tớ có việc gì à?"

Lê Vi lườm Trương Đại Thác lạnh mặt, giọng nói lại yếu ớt, "Không có gì..."

"Trì ca của tớ đâu? Trì ca không tới à?"

Hai người đứng ngay cửa sau nói chuyện, Trì Diệp ngồi gần thùng rác ở cửa sau đã nghe thấy giọng Trương Đại Thác oang oang.

Cậu xoa tóc, lười biếng ngồi dậy.

Lê Vi không để ý động tĩnh ở phía sau, vội vàng rời đi, thuận miệng đáp: "Diệp Tử tới phòng y tế rồi."

"Trì ca bị ăn đòn phải vào phòng y tế á?!"

Lê Vi: "...Điên à?"

Trương Đại Thác còn định nói gì, đột nhiên phát hiện Dịch Thuần đi ra từ cửa sau, mở to mắt nhìn cậu, "Dịch ca! Trì ca của chúng ta bị đánh phải đến phòng y tế chữa thương rồi! Cậu tin không?"

Dịch Thuần từ chối tiếp chuyện cậu ta, cúi đầu nhìn Lê Vi, "Có chuyện gì à?"

Ở khoảng cách gần, khuôn mặt Dịch Thuần có lực sát thương rất lớn, đặc biệt là lúc bị cậu nhìn chăm chăm.

Vành tai Lê Vi bắt gặp đồ bùng, khẽ lùi về sau, giọng nói càng nhỏ hơn.

"Cái đó... Diệp Tử nhắn với cậu là cậu ấy muốn trả tiền bữa ăn ngày hôm qua, muốn xin WeChat của cậu."

Trương Đại Thác ở bên cạnh vỗ lưng Dịch Thuần, "Ồi giờ! Lại còn lén lút hẹn hò Trì ca của chúng ta cơ đấy?"

Dịch Thuần đáp cậu ta ra thật xa.

Lê Vi đã chuyển lời, không hy vọng cậu thực sự đồng ý, mím môi, chuẩn bị chạy biến về lớp.

"Đợi đã."

Lê Vi ngừng bước.

Dịch Thuần cầm vở trên bàn lên xé một mẩu giấy, viết nhanh một hàng chữ.

"Đừng quên trả lại tiền."

***

Trì Diệp ngủ một giấc say sưa trong phòng y tế, mở mắt ra đã hơn hai giờ rồi.

Lúc này đang vào tiết hai, bên ngoài im ắng, y tá vẫn chưa quay lại.

Thực sự là thời điểm tốt để nằm dài nghịch điện thoại.

Trì Diệp lấy điện thoại di động ra khỏi túi, kéo chăn lên trùm đầu, trốn trong không gian tối tăm lặng lẽ mở máy ra.

WeChat nhấp nháy liên tục.

Lê Vi nhắn tới mấy tin mới.

Trì Diệp tưởng có chuyện gì gấp, vội lại tin nhắn cũ.

Lê Vi:...

Lê Vi:...

Lê Vi:...

...

Hai mươi mấy tin nhắn liên tiếp đều là dấu ba chấm, Trì Diệp nghĩ là điện thoại Lê Vi nhét trong túi áo nên tự gửi tin nhắn.

Tin tiếp theo mới có chữ viết.

Lê Vi: lc1207

Lê Vi: WeChat của cậu ấy đây... Cậu ấy bảo là... Cậu mau trả tiền lại...

Lê Vi: Ô mai gót!!!! Diệp Tử!!!! Rốt cuộc tối hôm qua hai người làm gì vậy!!!! Tại sao sau một đêm đã phát triển đến quan hệ đồng ý cho WeChat

thế!!!!

Tri Diệp đang nằm dí trong chăn, cười một tiếng, lướt đọc hết tin nhắn Lê Vi gửi xong mới gõ chữ trả lời.

Nhất Diệp: Đầu có, có lẽ là cậu ấy thực sự rất cần tiền?

Nhất Diệp: Há há há há há há há!

Lê Vi ở trên lớp nên không trả lời được, Tri Diệp cũng không vội, đôi mắt mừng rỡ híp lại, lướt Weibo.

Chưa tới hai phút sau, Dịch Thuần đã đồng ý lời mời kết bạn.

"Hai bạn đã là bạn bè, bây giờ có thể bắt đầu trò chuyện." (Hệ thống thông báo.)

Tri Diệp hơi kinh ngạc.

"Cậu không đi học à?"

Không trả lời.

Cô mở avatar cậu ra, phóng to lên để nhìn.

Không phải một màu đen sì, bên trên có họa tiết lưới trên vợt tennis, một quả bóng tennis nhỏ, bên cạnh còn có một dòng chữ bé bằng tiếng Anh.

Bởi vì ảnh rất mờ nên khi thu nhỏ lại, avatar chẳng có gì ngoài màu đen.

Tên WeChat của Dịch Thuần chỉ đơn giản là Yc., rất hợp với thiếu niên ở độ tuổi này.

Lần đầu tiên Tri Diệp cảm thấy chỉ cần nhìn tên WeChat và ảnh avatar đã hình dung ra được khí chất mê người rồi.

Quá lạnh lùng luôn.

Cô rất rất thích.

Tri Diệp ôm điện thoại di động, cong môi cười.

Danh sách bạn bè của Dịch Thuần cũng rất nhạt nhẽo, căn bản không có gì, trên trang cá nhân chia sẻ một bài viết từ đầu năm.

Tri Diệp ấn vào xem, là tin về giải tennis châu Âu.

Ồ.

Hóa ra là cậu thích tennis à.

Khi cô còn đang ngẩn người, điện thoại rung lên một cái.

Yc.:

Tri Diệp vui vẻ, "Học sinh gương mẫu cũng len lỏi dùng điện thoại à?"

Yc.: Thì sao đâu?

Lúc này, ánh mắt cậu hẳn là hiện lên vẻ trào phúng, đuôi mắt hơi xếch, có lẽ biểu cảm gương mặt vẫn lạnh lùng.

Có loại cảm giác lười biếng gọi cảm.

Tri Diệp không biết miêu tả về gọi cảm của con trai như thế nào, giống như một cái lông vũ lướt qua tim, cực kỳ ngứa ngáy.

Cô ôm mặt cười thầm một lúc.

Nhất Diệp: Trả cậu bao nhiêu tiền?

Yc.: Cậu bảo bị oan vì tôi còn gì? Khao cậu một bữa.

Tri Diệp ngạc nhiên, gõ chữ cạch cạch như bay.

Nhất Diệp:???

Nhất Diệp: Vậy cậu còn cho WeChat bảo mình trả tiền cậu làm gì?

Yc:....

Dịch Thuần không nói gì nữa.

Trì Diệp lại gửi mấy cái icon qua, bên kia vẫn không trả lời.

Cô nghĩ, có khi Dịch Thuần bị giáo viên phát hiện dùng điện thoại trong giờ học chẳng. Cô thật tò mò, không biết khi học sinh gương mẫu bị mắng sẽ thế nào?

Dù sao học bá cô quen thuộc nhất là Lục Phóng, hơn hai tháng chưa từng bị phê bình. Cho dù vô tình quên làm bài tập, giáo viên cũng chỉ nói vài câu cho có lệ, như là một thí nghiệm một chút cũng không sao.

Đề ma ma. Đói đói thiên vị không buồn che đây.

Học sinh học không giỏi thì không được mệt à? Đây là đạo lý gì?

Trì Diệp nằm lâu cũng hơi mệt, xoa tóc, bò dậy chuẩn bị lên lớp học.

Tiếng chuông báo hết tiết, hành lang lập tức trở nên ồn ào.

Cô lác lư đi lên cầu thang, va vào một đám nam sinh cầm bóng rổ đi xuống sân học thể dục.

Trì Diệp ngủ lâu nên chóng mặt, đi không vững, vừa bị đụng suýt thì ngã.

Một cánh tay ở sau lưng đỡ lấy cô.

Mượn lực từ phía sau, Trì Diệp lập tức đứng vững lại, ngẩng đầu bực bội nói, "Đùa giỡn trên cầu thang va vào người khác không biết xin lỗi à?"

Mấy nam sinh kia rất thẳng thắn, "Rất xin lỗi, bạn có sao không?"

Trì Diệp lắc đầu, "Không sao, tôi bỏ qua."

"..." Nam sinh đi đầu tiên nghẹn họng, vừa định nói gì thì nhìn thấy người phía sau Trì Diệp, "O Dịch Thuần?"

Dịch Thuần đứng sau Trì Diệp rất gần, mặt không biến sắc thu tay lại dứt túi, thuận miệng "Ừ" một tiếng.

"Đi chơi bóng rổ đi."

"Đợi chút, đi đây."

Trì Diệp ngạc nhiên, lúc này mới biết hóa ra đây là nam sinh lớp bên.

Hứa Kỳ nhìn thấy cô thì trốn xuống đứng sau cùng, sợ hãi đến mức khiến người khác không nói được lời nào.

Thế thì... Vừa nãy bàn tay đỡ eo cô là của Dịch Thuần?

Trì Diệp đỏ mặt nhaaa.

Sau khi đám nam sinh kia đi xuống, Trì Diệp xoay người đứng trên cầu thang, nhìn Dịch Thuần ở bên dưới.

Dịch Thuần vô cảm, "Không cần cảm ơn."

Trì Diệp cười, "Vừa nãy cậu đặc biệt tới cứu mình phải không?"

Tuy cô ngủ đến mức mơ màng nhưng cảm giác vẫn rất nhạy bén. Ban nãy một mình cô lên lầu, không có ai đi đằng sau, trên dưới chỉ có cô và đám nam sinh kia.

Vì vậy, hẳn là Dịch Thuần đứng chung một chỗ với đám nam sinh, thấy cô sắp ngã liền chạy xuống kịp thời đỡ lấy cô.

Trì Diệp cúi đầu, cười híp cả mắt, mái tóc rối đáng yêu nhìn chẳng giống "Trì ca" chút nào.

Cô thở rất nhẹ, hai người đứng gần nhau dường như có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

"Cảm ơn cậu."

Dịch Thuần nhướn mày, nở nụ cười.

"Nghe nói... Cậu bị người ta đánh nên phải nằm phòng y tế đường thương à?"

Tri Diệp sững sờ, "Ai đánh mình vậy?"

...

***

Bởi vì thêm bạn Dịch Thuần trên WeChat, Tri Diệp cảm thấy quan hệ của hai người thẳng cấp vùn vụt, tâm tư ngày càng bay bổng hơn.

Tuần sau là thi giữa kỳ nên chủ nhật cô hẹn Lê Vi và Phuong Gia Di cùng đi ôn bài.

Khi Lê Vi và Phuong Gia Di nhận được tin nhắn đều chấn động, "Diệp Tử? Có phải Diệp Tử chính chủ không vậy?"

Tri Diệp rất buồn bực, "Minh chỉ muốn học tập cho tốt thôi mà? Đi hay không đi, không đi hay đi nói một lời."

Tri ca đã nói như vậy thì làm gì có chuyện từ chối.

Lê Vi và Phuong Gia Di tính toán qua, nếu Tri Diệp có lòng học tập, chắc chắn họ phải giúp cô. Đặc biệt là nếu cô cần giảng bài, họ có thể cho cô mượn vở và giảng bài luôn.

Lê Vi suy nghĩ một chút, "Có gọi Lục Phóng không? Cậu ấy học giỏi hơn, có thể giúp bọn mình làm bài đó."

Tri Diệp lập tức từ chối, "Không được! Ba bọn mình thôi."

Hẹn kỹ thời gian, Tri Diệp tùy tiện thu dọn sách vở cho hết vào cặp sau đó đi ra ngoài.

Ba người hẹn gặp ở MacDonald trong trung tâm thương mại.

Chủ nhật, đông người vào MacDonald nên rất ồn ào, thực sự không phải là nơi tốt để ôn bài.

Tri Diệp gach gach hai bài tập, đảo mắt một vòng, "Kiểu gì cũng cảm thấy bọn mình cần tìm một người giảng bài cho."

"..."

Cô bẻ tay, cười gian, "Hay là... đi tìm "top 1" đi? Được không? Nói luôn?"

Lê Vi và Phuong Gia Di nhìn nhau, "..."

Tri Diệp và hai tay sai cùng nhau đến cửa hàng nhỏ của Dịch Thuần.

Trong cửa hàng vẫn không có khách hàng, chỉ có một mình Thẩm Lăng ngồi ở ghế cầm điều khiển chơi game.

Anh thấy Tri Diệp tới hơi ngạc nhiên, "Diệp Tử? Thứ hai là thi rồi sao em còn đến đây?"

Tri Diệp vẫy tay với anh, "Hello anh Lăng."

Dừng một chút, "Bọn em tới tìm Dịch Thuần hỏi bài, cậu ấy có đây không?"

Thẩm Lăng khiếp sợ.

Anh nhìn hai cô gái phía sau, một người từng gặp, một người lạ mặt. Nhưng nhìn dáng vẻ cả hai đều không giống là tới để "hỏi bài".

Chỉ có một mình Tri Diệp cười xuân phơi phới.

Thẩm Lăng đặt điều khiển xuống, lấy điện thoại di động ra, "Nó đang ngủ, để anh gọi xem có tới không."

Tri Diệp lập tức hải lòng, ôm nắm đấm cảm ơn Thẩm Lăng, "Nhờ cả vào anh Lăng. Bọn em sang quán trà sữa bên cạnh đây."

Lê Vi ở đằng sau thở dài.

Phuong Gia Di mới tới đây lần đầu nên không hiểu tình hình: "Thế này là thế nào?"

Lê Vi nhìn Tri Diệp, kể tai Phuong Gia Di nói nhỏ.

"Ngán dậm tới đây tìm chồng."

Chương 14: Trò chơi gia đình

Edit: Tà đuôi bất

Tri Diệp đưa Lê Vi và Phương Gia Di đến quán trà sữa bên cạnh.

Quán ở trong ngõ hẻm, bên trong chỉ có hai cái bàn nhỏ, tuy chủ nhật nhưng cũng không có khách nào. Đôi lúc có vài người vào đây cũng vội vàng mua trà sữa mang đi.

Bọn họ ngồi vào cái bàn sát tường, Tri Diệp gọi bốn cốc trà sữa, bánh cupcake, và waffle sô cô la các loại. Chủ tiệm không đuổi họ đi, để họ tự do ngồi một góc nhỏ giọng làm bài.

Chưa có tin gì của Dịch Thuần, Tri Diệp cầm cốc trà sữa phân tâm, nhìn Lê Vi và Phương Gia Di cúi đầu ngoan ngoãn làm bài tập mà thờ dãi.

"Đáng ra mình không nên lôi kéo các cậu theo."

Rõ ràng là ảnh hưởng đến chuyện ôn tập của bọn họ.

Lê Vi đặt bút xuống, "Có sao đâu, bọn tớ đâu phải người nước đến chân mới nhảy, ôn tập từ lâu rồi."

Phương Gia Di cũng gật đầu.

Bọn họ vốn dự định là ra ngoài cho Tri Diệp làm phiền mà.

"...Cơ mà Diệp Từ này, cậu lấy có giảng bài thi đi một mình càng tốt hơn đây, hai người cô nam quả nữ mặt đối mặt, mắt nhìn mắt..."

Lê Vi che miệng cười.

Phương Gia Di nghe giọng điệu mập mờ của cô ấy cũng bắt giác đỏ mặt.

Tri Diệp ném cục tẩy về phía Lê Vi, "Nói cái gì đấy."

Lê Vi né sang một bên.

Tri Diệp hút một ngụm trà sữa, nhíu mày, "Nếu mình đến một mình, người ta còn lâu mới tin, các cậu thấy mình giống người sẽ ôn bài không?"

"..."

Chuyện này thực sự quá có lý, khiến người khác không thể nào phản bác.

Tri Diệp cầm bút, viết lời giải bài tập số một, gãi đầu, trong chốc lát lại đặt bút xuống, "...Vi Vi."

Lê Vi nhìn vở, đây là quyển vở lúc trước Lục Phóng cho Tri Diệp. Hôm nay Tri Diệp mở vở ra, bọn họ vừa xem liền cảm thấy được mở mang, ngay lập tức khua tay dưới cuốn vở của Lục học bá.

"Sao vậy?"

Tri Diệp lắc lắc tay cô ấy, "Cậu mang trà sữa qua cho Thẩm Lăng giúp mình nhé... Thuận tiện hỏi xem Dịch Thuần nói sao?"

"..."

"Đi mà? Mình khao cậu ăn kẹo bông."

Lê Vi cầm trà sữa đi rồi, chỉ còn Phương Gia Di ở lại đỏ mặt nhìn Tri Diệp.

Cô ta nhìn Tri Diệp như đang nhìn một mình tinh, giọng nói đầy hâm mộ, "Diệp Từ, sao cậu có thể dũng cảm đến vậy?"

Tri Diệp sờ tóc, lại cầm bút lên, suy nghĩ một chút, hàm hồ đáp: "Bởi vì dũng cảm là ưu điểm duy nhất mình có..."

"Nếu như người khác không nhìn thấy mình, mình sẽ chạy tới nơi họ có thể nhìn thấy."

Còn có thể làm gì khác đâu?

Tri Diệp nghĩ tới lời thề son sắt hồi nhỏ, bảo vệ La Huệ cả đời, nhưng cuối cùng vẫn là La Huệ dần dần bỏ lại cô.

Chỉ cảm thấy thốn thức.

Núi không đến tìm ta, ta cũng không đến tìm núi(1).

Đời người là bể khổ, nếu không đủ dũng cảm để theo đuổi trai đẹp, chẳng phải cô quá thê thảm rồi sao.

...

Mười phút sau, dưới sự giúp đỡ của Phương Gia Di, cuối cùng Tri Diệp cũng giải được bài tập bắt đởng thức.

Đúng lúc này Lê Vi cũng trở lại.

Tri Diệp thở phào nhẹ nhõm, lấy một miếng sô cô la đặt cạnh Lê Vi, "Sao rồi?"

Sắc mặt Lê Vi có điểm lạ, không rõ là vui mừng hay tức giận, có vẻ như có chút xấu hổ.

"Chủ tiệm nói là bình thường Dịch Thuần ăn trưa xong sẽ tới xem cửa hàng, nên kiểu gì cũng đến."

Tri Diệp ôm Lê Vi thật chặt, "Saranghaeyo."

Lê Vi ngồi xuống, chống cằm, nhỏ giọng buồn chuyện: "Vừa nãy mình hỏi thăm từ chỗ Thẩm Lăng, cửa hàng đầy mở bằng tiền của Dịch Thuần nên cậu ấy mới là chủ, Thẩm Lăng chỉ trông tiệm thôi. Diệp Tử, cậu nói xem cửa hàng bọn họ có lỗ không?"

"Chắc chắn là không rồi, không thấy người mở tiệm là ai à."

"..."

Lê Vi mở vờ ra, hành động tỏ ý là không muốn nói chuyện với cô nữa.

Tuy tâm trạng Tri Diệp cực kỳ kích động, nhưng cũng không được quấy rầy hai bạn tốt ôn bài nên đành cúi đầu, vật lộn với đồng đề bài xa lạ.

Lát nữa phải "giả vờ" hỏi bài, nếu để Dịch Thuần phát hiện mình "ông chi ý bất tại từ" (2) thì không tốt.

Vẫn phải có chút chuẩn bị mới được.

Quán trà sữa bột nhạc nhẹ nhàng du dương, vốn là khung cảnh ấm áp, nhưng Tri Diệp chỉ cảm thấy cái cổ như nặng ngàn cân, viết lung tung trên giấy nháp một lúc, mí mắt đã bắt đầu đánh nhau rồi.

"Buồn ngủ chết mất... Bao giờ Dịch Thuần mới tới đây."

Lê Vi "Phi" một tiếng, "Vây cậu hỏi xem."

Tri Diệp bị một câu nói kích thích bùng khí làm một loạt động tác, lấy điện thoại ra mở WeChat, gửi ghi âm thoại.

Sau đó nằm ra bàn, "Mình ngủ cái đã."

"..."

***

Đèn đỏ.

Dịch Thuần đạp xe dừng ở ngã tư, điện thoại vừa rung lên nên lấy ra xem.

Tri Diệp gửi một tin nhắn thoại.

Cậu hơi buồn cười, nhìn chằm chằm màn hình một lúc lâu mới đưa điện thoại lên tai, đứng ở ven đường nghe.

Giọng nói của Tri Diệp không bi ối như Trương Đại Thác, đây là giọng nói của em gái yếu đuối mà các nam sinh vẫn hằng mơ mộng tới. Giọng cô giống như một loại nước ngọt có ga, ngọt ngào nhưng không ngán, âm thanh khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ngay cả khi cô uy hiếp người khác, giọng nói vẫn mang theo vẻ trong sáng.

"Sao cậu còn chưa tới vậy Dịch Thuận? Bỏ đây chờ sốt hết cả ruột."

Dịch Thuận: "..."

Đèn đỏ nhanh chóng chuyển xanh.

Dịch Thuận cất điện thoại đi, giẫm lên bàn đạp, đạp xe thật nhanh xuôi theo dòng xe cộ phía trước.

Quá hai giờ chiều, Thẩm Lăng ngồi trên ghế sofa ngủ gật.

Chuông gió kêu leng keng, Dịch Thuận đẩy cửa bước vào.

Thẩm Lăng chậm rãi xoay người, "Đến rồi à."

"Ừm."

"Mấy bạn học nhỏ kia đợi cậu hơn nửa ngày rồi."

"..."

Dịch Thuận mím môi, không thấy có vẻ gì là không vui.

Thẩm Lăng yên lòng, lén nhắn tin cho Lê Vi: "Nói với Diệp Từ là Dịch Thuận đến rồi."

Sau đó, anh cầm điều khiển game vào phòng, chỉ dùng bóng lưng vẫy tay với Dịch Thuận.

"Anh đi ngủ trưa, cậu cứ chơi vui nhé."

Dịch Thuận dờ khóc dờ cười: "...Chơi cái gì?"

Người này không phải bố cậu, chẳng lẽ muốn chơi trò gia đình?

...

Lê Vi nhận được tin nhắn, huých Trì Diệp một cái, "Đến rồi đây này."

Trì Diệp bật dậy từ trên ghế, tiện tay cầm cuốn sách, nói, "Đi trước đây nha."

Sau đó rời đi rất nhanh.

Phương Gia Di hăm mộ nhìn bóng lưng cô.

"Diệp Từ đẹp trai ghê."

Lê Vi gật gù, "Đương nhiên, Diệp Từ là người đẹp trai nhất tớ từng thấy đó."

Phương Gia Di mím môi, nhẹ giọng nói một mình: "Tớ cũng thấy vậy..."

Trì Diệp trọng sắc bỏ mặc hai bạn tốt, vội vàng chạy sang bên cạnh.

Dịch Thuận vẫn lạnh nhạt như cũ, mặt không cảm xúc ngồi đọc sách, dường như không để ý đến chuyện buôn bán của cửa hàng.

Trì Diệp nhìn, lại là sách ngoại khóa.

Đời sống của học bá thật là phong phú.

Cô đứng trước tủ kính lớn, duỗi hai tay ra, nhào người trên nóc tủ.

Khoảng cách giữa hai người cũng vì vậy mà rút ngắn lại, gần như là mặt đối mặt.

Dịch Thuận phát hiện Trì Diệp đặc biệt thích nhìn thẳng mặt nói chuyện, chẳng nháy mắt lấy một cái, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại người trong mắt cô.

Trì Diệp: "Dịch Thuận... Có bài này mình không hiểu, cậu giảng cho mình đi?"

Dịch Thuận lập tức buồn cười, nhú mày, "Thật không?"

"..."

"Mai là thi giữa kỳ rồi, đến lúc nước đến chân mới nhảy là hơi chậm."

Chưa gì đã bị nhìn thấu, kể vật của Trì Diệp không giấu được, có chút hối hận vì đã gọi Lê Vi và Phương Gia Di ra, biết thế cô đã tới một mình từ đầu rồi.

Trì Diệp còn muốn nói nhưng Dịch Thuần đã đưa tay rút quyển sách cô đang ôm trong lòng ra, tiện tay lật giờ.

"Hàm logarit?"

"Đúng đúng đúng! Mình không hiểu hàm logarit!... Bạn mình cũng không hiểu, có lẽ lát nữa họ cũng đến hỏi cậu."

Dịch Thuần tiện tay lật xem vài trang, cả quyển vở gần như trống không, chỉ có một tờ này bút tích mới tinh, nhìn là biết vừa mới viết lên.

Nhớ tới chuyện lần trước cô bị mời phụ huynh, cậu đã đoán được tình hình của Trì Diệp như thế nào rồi.

Đại khái là trình độ thất khiếu chỉ thông lục khiếu (3).

Cũng may nhờ có cô trăm cay nghìn đắng tìm cái cơ gian nan như thế này.

Dịch Thuần sờ sờ đằng sau tìm được cái bút, tùy ý hỏi cô một câu.

"Ai là bố tôi?"

"..."

"Ai là bố?"

Trì Diệp không muốn thảo luận vấn đề này với cậu, rũ mắt, "Ày..."

Ban này cô chỉ tiện miệng nói vậy, dù sao ở cạnh bạn tốt, khẩu khí cũng không thể quá mức khúm núm.

Nếu không Trì ca cô phải giấu mặt vào đâu?

Dịch Thuần cười, "Nói cho rõ. Nói rõ ra thì tôi sẽ phung phí thời gian chơi trò gia đình giúp cậu làm bài, còn không thì về đi."

Trì Diệp trừng mắt, quả thực sợ ngây người.

"Chơi trò gia đình?!"

It's chú thích time:

(1) Núi không đến tìm ta, ta cũng không đến tìm núi.

Câu gốc là "Núi không đến tìm ta, ta liền đến tìm núi"

Câu này có 2 nghĩa:

1 là đấu tranh cho ước mơ của mình cho đến lúc chết, chỉ cần chăm chỉ, sẽ luôn có cách thành công. Khi gặp khó khăn hãy tự tin, đừng nản chí, chuyện gì cũng có giải pháp. Câu chuyện bắt nguồn từ kinh sách Hồi giáo ()

2 là nếu bạn không chủ động vì lợi ích của tôi, tôi sẽ chủ động vì lợi ích của cả hai.

(2) Ông chỉ ý bất tại tử: Ý không ở trong lời; có dụng ý khác; ý của Tuý Ông không phải ở rượu.

(3) Thất khiếu chỉ thông lục khiếu: Một thành ngữ xúc phạm, ý là ngu dốt, không hiểu không biết gì cả =>) tội Trì Diệp ghê.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cùng tiến bộ

Dịch Thuần cười nhạo một tiếng, vẻ mặt nhìn rõ là sung sướng.

"Không phải à?"

Tri Diệp: "Câu nghĩ hay nhỉ? Tuy đúng là mình thích cậu, nhưng người có thể khiến tôi nhận bố còn chưa sinh ra đâu. Bạn học Dịch Thuần, mình khuyên cậu nên lương thiện."

Cô đoạt lại vở trên tay Dịch Thuần, bày ra vẻ mặt không khuất phục uy quyền.

Dịch Thuần ung dung ngồi xuống ghế, híp mắt nhìn cô. Dù ở góc độ ngẩng đầu, khí thế mạnh mẽ của cậu vẫn có cảm giác quân lâm thiên hạ.

"Vừa đúng lúc, người muốn nhận làm bố tôi cũng chưa đầu thai đây này."

Tri Diệp: "..."

Thẩm Lăng ở trong phòng, ban nãy nói muốn đi ngủ, cuối cùng không nhận được nữa mà cười to.

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Tiếng cười của anh rất có lực xuyên thấu, vốn cửa đóng không chặt nên động tĩnh ở bên trong gần như là lọt vào tai rõ mồn một.

Thẩm Lăng mình không hiểu nổi thế hệ trẻ bây giờ, "Hai đứa trẻ con vừa thôi, gà tiểu học(1) cãi nhau à? Ha ha ha ha ha ha ha..."

Dịch Thuần nhú mày, hừ lạnh một tiếng, "Im đi."

Bên trong lập tức im bặt.

Thẩm Lăng tiếp tục giả chết, bầu không khí giương cung bạt kiếm bên ngoài cũng vui đi nhiều.

Tri Diệp không hiểu, tại sao lại muốn tranh nhau làm bố? Cô là Tri ca nhưng cũng đâu phải con trai thực thụ?

Không nghĩ ra.

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, cô đặt vở lên tủ kính, ép buộc đổi đề tài, "Vậy mình giúp bạn mình hỏi cậu mấy câu được không?"

"..."

Dịch Thuần lại cầm lấy quyển vở tạp nham kia, thuận miệng đáp, "Cậu chắc là bọn họ cần hỏi chứ?"

Tri Diệp cuống lên, "Ồi gời ơi, sao cậu lại không chịu theo kịch bản thế hả? Nam chính trên phim cho dù nhìn thấu cũng có nói toạch ra như thế đâu, cậu bị sao thế!"

"Phụt... Há há há há há há há..."

Thẩm Lăng ở bên trong lại cười rung trời.

Tri Diệp cũng tự ý thức cô không cần thận nói ra suy nghĩ trong lòng rồi.

Cô trừng mắt nhìn Dịch Thuần, cầm cuốn vở xoay người đi.

Dịch Thuần nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tri Diệp thật lâu cho tới khi cô biến mất ngoài cửa kính, lúc này mới thư giãn thả lỏng người.

Yên tĩnh một lát, Thẩm Lăng đi dép từ bên trong ra ngoài.

Anh tiện tay cầm theo cái ghế tròn và hai lon coca.

Thẩm Lăng đặt ghế xuống cạnh Dịch Thuần, ném một lon coca về phía cậu.

Dịch Thuần một tay cầm sách không nhúc nhích, tay còn lại chỉ hơi động đã dễ dàng bắt được lon coca.

Thẩm Lăng nháy mắt với cậu, "Đúng là tuyển thủ tennis có khác."

Dịch Thuần không tiếp lời, im lặng mà mở nắp lon.

"Tách----"

Tiếng bọt khí làm lòng người sáng khoái.

Dịch Thuần uống một ngụm, đột nhiên nghĩ tới cô gái vừa rồi đi... nhiều lần thấy cô đứng uống rất vui vẻ trên hành lang, chắc là cô ấy rất thích?

Thế mà cũng không sợ uống nhiều béo, đúng là hết nói nổi.

Làm một nữ anh hùng, kiểu gì cũng thấy uống nước tăng lực bò húc thì hợp hơn chứ nhỉ?

...

Thẩm Lăng không biết tình tiết vở kịch đang diễn ra trong đầu Dịch Thuần, anh dụi mắt, hóng hớt nằm ngoài người lên tay vịn ghế sofa, nháy mắt rất buồn nôn.

"Bạn thân ơi, anh phát hiện một chuyện."

"..."

"Tháng trước cậu còn bắt cầu ngôn tiểu (2) với Tiểu Diệp Tử của chúng ta cơ mà... Bây giờ mới có mấy ngày trôi qua mà đã hòa hợp rồi á? Coi trọng người ta rồi hả?"

Dịch Thuần lại cúi đầu uống một ngụm coca.

Vị ngọt mát làm cảm giác sảng khoái xông thẳng lên trán. (Editor: Ủa Cocacola thuê quảng cáo hay gì...?)

Thẩm Lăng suy nghĩ một chút: "Đã tìm được cô bé kia rồi à? Vì vậy sau khi tâm sự, quyết định yêu đương nồng cháy?"

Dịch Thuần vẫn không lên tiếng.

Thẩm Lăng chỉ biết là Dịch Thuần bị bắt cóc cùng một cô bé, không rõ chuyện bên trong thế nào, càng không biết vì lý do gì cậu muốn tìm bằng được cô bé năm xưa.

Dịch Thuần nhắm mắt lại, một lúc sau khàn giọng nói: "Cô bé đó chính là Trì Diệp."

"..."

Thẩm Lăng lập tức ngồi thẳng dậy.

Thật lâu sau, anh mới vỗ vai Dịch Thuần, đứng dậy, "Dịch Nhi, anh lớn hơn cậu hai tuổi, suy nghĩ của người lớn hơn hai tuổi từng trải, nhất định phải nói rõ ràng với cậu."

"..."

"Anh không tin từ 10 tuổi cậu đã thích Tiểu Diệp Tử, có lẽ quá nửa là vì á náy nên mới thay đổi thái độ? Nhưng cậu có nghĩ tới không, thái độ người ta rất rõ ràng, thích cậu liền theo đuổi cậu. Nếu cậu không có cảm tình như vậy thì đừng vì sự á náy của mình mà cho em ấy ảo tưởng gì."

Giọng Thẩm Lăng có vẻ lưu manh, lúc nói đạo lý nghe vào hơi buồn cười.

"Nếu sau này người ta biết sẽ rất hận cậu." Anh thờ dãi, "Anh đây là người từng trải qua."

Dịch Thuần im lặng một hồi, mở miệng, "Biến."

Thế nhưng lời này của Thẩm Lăng thực sự làm tâm tình của cậu lập tức rơi xuống đáy vực.

Cậu ngồi một lúc, ném lon coca rỗng vào thùng rác, đặt sách lên kệ, chậm rãi đứng lên.

"Anh trông cửa hàng đi, tôi về đây."

Thẩm Lăng: "Ồ, cậu bảo hôm nay cậu trông cơ mà?"

"Tôi đổi ý rồi."

"...Dịch Thuần, đánh nhau đi!"

***

Kế của Trì Diệp hoàn toàn thất bại, không muốn khuất phục trong mối quan hệ "cha" "con" nên cô thờ phỉ phò quay lại quán trà sữa, tiếp tục gọi ba cốc trà sữa lạnh.

Lê Vi và Phương Gia Di ở đối diện nhìn nhau, rồi lại nhìn sắc mặt Trì Diệp, "Sao thế Diệp Tử?"

Trì Diệp hừ lạnh, "Chả sao hết, uống đá cho hạ nhiệt."

Hóa ra là bị lừa giận thiêu đốt đây mà.

Lê Vi vui vẻ, "Thật ra... vừa nãy Thảm Lãng phát sóng trực tiếp cho bọn mình xem rồi."

Tri Diệp: "..."

Chỉ có Phương Gia Di là tri kỷ, "Diệp Tử, cậu đừng tức giận."

Tri Diệp nghiêng rằng, "Mình không giận."

Phương Gia Di không biết nói gì để dỗ dành cô, suy nghĩ một chút liền cẩn thận nhẹ giọng nói: "Hay là cứ ôn bài đi, điểm... Điểm thành tích của tớ... có thể..."

Đây thực sự là vạch áo cho người xem lưng.

Tri Diệp mệt mỏi nằm ra bàn, "Ôn cái gì mà ôn..."

Căn bản không phải là chuyện Tri Ca có thể làm được.

Phương Gia Di không dám phản bác cô, vẫn là Lê Vi vỗ vai cô, "Tốt xấu gì cũng không nộp giấy trắng được! Cậu muốn bị Thái lão đầu phê bình đến chết à?"

Tri Diệp cấp hai có thân phận học sinh năng khiếu thể dục, không học trường Thể dục thể thao mà lại vào trường Thập Tứ có tốt chất giáo dục ưu tú, cuối cùng vẫn phải làm từng bước để thi đại học.

Mặc dù Thái lão đầu nói nhiều rất phiền nhưng ông cũng là một giáo viên hiếm thấy, không từ bỏ một học sinh như Tri Diệp, còn xếp cô ngồi cạnh Lục Phóng.

Giáo viên khác đều sợ Lục Phóng bị lây nhiễm thói hư, chỉ có Thái lão đầu một lòng mong chờ Lục Phóng có thể kéo thành tích Tri Diệp đi lên.

Đúng là một ông lão ngây thơ lương thiện.

Lê Vi nói rất có đạo lý, Tri Diệp không muốn tiếp tục bị mời phụ huynh, thật sự ngồi thẳng lưng, chuẩn bị nước đến chân mới nhảy.

...

Thành tích của Lê Vi và Phương Gia Di dạy loại trình độ như Tri Diệp không thành vấn đề, còn có quyền vờ thẹn của Lục Phóng, Tri Diệp mơ hồ gắng gượng học được một chút.

Ngữ Văn và Tiếng Anh của cô rất chán đời, không thuộc từ đơn cũng không thuộc câu từ cơ bản, thì làm sao có thể bồi dưỡng trong một ngày. Phương Gia Di liền đưa cô một bộ câu hỏi ngữ pháp đọc hiểu và chỉ phương pháp đoán trắc nghiệm tiếng Anh.

Tri Diệp không phát hiện mình có thiên phú Toán học, dạy một hiểu mười.

Chỉ tiếc đã quá muộn, bây giờ học bù khẩn cấp cũng không kịp thi giữa kỳ.

Phương Gia Di và Lê Vi vẫn kèm cô đến hơn 6 giờ mới về nhà ăn tối.

Tri Diệp thu dọn qua đồ đạc, lại xách túi đi sang cửa hàng bên cạnh.

Thảm Lãng vẫn ở đó, Dịch Thuần không biết đã đi đâu.

Tri Diệp suy nghĩ một chút, chỉ một cái vợt tennis trong tủ, "Anh Lãng, em muốn mua cái này. Bao nhiêu thế?"

...

Ánh chiều tà le lói.

Tri Diệp cầm vợt tennis, loạng choạng khoác cặp, đi về nhà.

Hôm nay cô không có thu hoạch gì, nhưng sau khi nói chuyện với Dịch Thuần, uống một bụng trà sữa, no tới mức không muốn ăn tối.

Lại còn muốn xác nhận quan hệ bố - con?

Cẩn thận ngấm lại, hình như chưa làm được gì, quả là một ngày phong phú.

Tri Diệp cúi đầu nghĩ chuyện của mình, bất giác đi đến bên cạnh trường Thập Tứ.

Chập tối chủ nhật không huyền ảo như ngày thường, không có học sinh, cũng không có không khí sinh hoạt của cư dân trong ngõ. Toàn bộ đường đều tĩnh lặng, đèn đường lại không đủ sáng, có vẻ hơi tối.

Tri Diệp nháy mắt một cái, dừng bước.

Chờ một lúc, cô vút cặp sách xuống đất, cẩn thận bỏ vợt tennis xuống đập, hoạt động tay một chút.

Cô xoay người, mái tóc rối vương trên gò má.

"Đi ra đi."

Mấy thiếu niên lưu manh tóc đủ mọi màu sắc đi ra từ ven đường.

Người cầm đầu tóc đỏ, con mắt nhỏ như sợi chỉ, có vẻ rất tàn ác.

Tri Diệp nhú mày, "Kẻ lạ mặt nào đây?"

"..."

Không ai hưởng ứng, cô hơi kinh ngạc. Không phải trên phim đều diễn thế sao? Hoặc là thỉnh cầu, hoặc là trả thù, mấy người này sao lại không phản ứng vậy.

Hơn nữa mấy thanh niên đằng sau đều cầm gậy bóng chày, hơi dọa người, hình như hơi long trọng quá mức.

Tên mất híp kia cúi xuống đất chửi thề một tiếng, trong mắt đầy vẻ ác ý, "Ồ, đại mỹ nữ này thật là người hay quên, không nhớ anh nữa hả?"

Xem ra là trả thù rồi.

Tri Diệp cẩn thận nhìn tên mất híp, thực sự không nhớ rõ mình từng chọc tới tên đại ca tóc đỏ này từ bao giờ.

Lẽ nào là bạn học hồi cấp 2 bị cô dạy dỗ?

Hình như trong trường không có ai như vậy.

Tri Diệp quan sát khoảng 2, 3 phút, cuối cùng mở miệng trong sự chờ mong của đám thanh niên: "Ai vậy?"

Mất híp tức giận, đoạt lấy gậy bóng chày của đàn em đứng sau.

"Để anh nhớ xem trường mày gọi mày là gì nhỉ? Nữ anh hùng? Ông mày treo gái cũng đến lượt mày chõ mũi vào à? Hôm nay để anh dạy dỗ nữ anh hùng nhỏ của chúng ta nhé, là con gái thì nên làm gì, được không?"

Thiếu niên đằng sau đều cười vang lên.

Tri Diệp cắn chặt răng, cởi áo khoác màu xanh sẫm, tiện tay ném xuống, vừa vịn rơi trên vợt tennis ở dưới đất.

Cô rất phách lối ngoác ngón tay về phía tên mất híp.

"Một mình mày, hay là tất cả chúng mày cùng lên?"

Gà tiểu học: Từ thường được dùng trên mạng, có nguồn gốc từ tiếng Quảng Đông, ban đầu được sử dụng làm biệt danh cho học sinh tiểu học. "Gà tiểu học" giờ được mở rộng để chỉ một người lớn tuổi, nhưng nhận thức hành vi và lời nói ngây thơ ngớ ngẩn như một học sinh tiểu học. Hiện tại, "gà tiểu học" và "trẻ em" thường bị cư dân mạng lạm dụng. Chừng nào họ không đồng ý với nhau hoặc có bất bình từ cả hai phía, họ sẽ gọi nhau là "gà tiểu học", thậm chí một số cư dân mạng cũng là học sinh tiểu học sẽ sử dụng thuật ngữ này để tấn công người khác.

Còn có cả Vịt trung học, Gia súc trung học, Đầu ngựa đại học,... nữa cơ =))))))))))

Bắt cầu ngôn tiểu: Nghiêm túc, không nói cười tùy tiện

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cậu đang lo lắng cho mình phải không?

Edit: Tà năm cuối (OAO)

(Editor: Trì Diệp không phải đầu gấu đầu mèo gì nhưng vì mấy tên này phản diện nên sẽ xưng mày – tao nhé)

Nhìn dáng vẻ ung dung của Trì Diệp, thân thể mát hip dần dần căng thẳng.

Đàn em phía sau không hiểu tình huống, không biết tại sao hắn lại sốt sắng như vậy, "Anh Thiên, con bé này giao cho bọn em lo liệu nhé?"

"Mày?"

Tên đàn em không nghe ra thâm ý trong giọng của anh Thiên của chúng, cười phách lối, "Anh Thiên không đánh con gái, em nguyện ý vì anh Thiên dạy dỗ nó!"

Mát hip còn chưa kịp nói chuyện, Trì Diệp đã cười nhạo một tiếng.

"Ê." Cô hást cằm, "Người anh em, có thể mày chưa hiểu tình hình rồi."

"...Hôm trước anh Thiên của bọn mày đi tán gái bị tao dạy dỗ một trận đấy, hình như bay xa cũng phải hơn mười mét. Thế nên đừng chém gió nữa, mai tao còn phải đi thi, không có thời gian đâu, lên hết đi."

Cô buộc tóc lên, chân phải lùi về hai bước đứng ở tư thế vững vàng, hai tay cũng nắm thành nắm đấm.

Cuối thu, trời tối rất nhanh.

Trong bầu không khí giương cung bạt kiếm, Trì Diệp còn nghĩ đến Dịch Thuần. Nếu buổi tối cậu về nhà không an toàn, phải đánh nhau với mấy tên lưu manh này thì sẽ bị thiệt lớn mất.

May đây là cô.

***

Sáng sớm thứ hai, sân trường Thập Tứ đã ồn ào.

Bởi vì thi giữa kỳ nên trường theo tiêu chuẩn thi đại học, đến sớm hay đến muộn đều không được vào, bắt buộc phải đến đúng giờ.

Toàn bộ lớp học đều trống, học sinh tập trung dưới các nơi sân trường, thư viện, canteen, tự ôn lần cuối trước giờ thi.

Lê Vi đi nửa ngày mới thấy Phương Gia Di ngồi dưới gốc cây ở sân trường.

"Gia Di!"

Phương Gia Di ngẩng đầu lên, cười ngượng, vẫy tay với Lê Vi.

Tâm tình Lê Vi không được tốt như thế, chạy nhanh tới, giọng gấp gáp, "Có thấy Diệp Tử không?"

Phương Gia Di sửng sò: "Không thấy... Cậu ấy chưa đến à?"

Dưới tiết trời thu gió mát mẻ, Lê Vi lại mạnh mẽ đỏ mặt hỏi.

"Sáng sớm tớ nhắn tin cho cậu ấy nhưng bây giờ vẫn chưa trả lời, chỉ sợ cậu ấy ngủ quên..."

Trong trường Thập Tứ vẫn giữ truyền thống xử phạt, đến thi muộn cũng bị phạt, nghiêm trọng thì có thể bị đuổi học. Vì vậy nên đến cả Trì Diệp cũng không dám đi thi muộn hơn thi hàng tháng.

Lê Vi nhìn đồng hồ đeo tay, đã 7 giờ 55 phút.

Còn 25 phút nữa là vào giờ thi, cô ấy đã tìm khắp toàn trường, gọi mười mấy cuộc điện thoại nhưng không có tin tức gì.

Hai người nhìn nhau một lúc, cùng nghĩ đến một khả năng.

"Hay là... ở chỗ Dịch Thuần?"

...

Dịch Thuần và Trương Đại Thác đều không phải học sinh tích cực trong thi cử, không đến sớm để ôn học thuộc, nên lúc đến trường, thư viện đã chật kín người.

Nhưng Dịch Thuần đứng top 1 nên được ưu ái, chủ nhiệm lớp họ giành một bàn nhỏ bên cạnh cho cậu, để học sinh ưu tú có thể chợp mắt một lát, bổ

sung tỉnh lược.

Dịch Thuần bị tiếng điện thoại trong túi đánh thức.

Trong lúc thi, học sinh không được mang điện thoại trong người, chỉ cần đặt trên bàn giáo viên là được. Nhưng nghe điện thoại trong văn phòng giáo viên vẫn được, cậu cầm chiếc điện thoại rung liên hồi, chậm rãi ra ngoài nghe máy.

"Ai thế?"

Giọng Lê Vi vì sốt ruột nên hơi chói tai, "Bạn học Dịch Thuần! Trì Diệp có ở cạnh cậu không?"

Dịch Thuần nhìn dây số lạ trên màn hình.

"Không có. Ai vậy?"

"Tớ là Lê Vi... Cậu ấy không ở đây? Thế ở đâu vậy? Cậu nhìn xung quanh thử chưa?"

Dịch Thuần dừng một chút, "Tôi ở trong văn phòng."

Phía sau chính là bàn của Thái lão đầu, lá gan Trì Diệp có to hơn nữa cũng không dám đến đây đâu.

Lê Vi "À" một tiếng, đột nhiên suy sụp, "Được, tớ biết rồi, đã làm phiền cậu..."

Cô ấy chuẩn bị cúp máy đi tìm tiếp, không chừng Trì Diệp đi vệ sinh hoặc trốn ở đâu đó ăn sáng.

"...Chờ chút."

Dịch Thuần đột nhiên mở miệng gọi giật lại.

"Trì Diệp không tới à?"

8 giờ 5 phút.

Dịch Thuần tìm thấy Lê Vi và Phương Gia Di ở công trường.

Phương Gia Di thấy Dịch Thuần, mặt thoáng đỏ lên, không nói được câu nào.

Dù sao bình thường Phương Gia Di cũng ngại, bây giờ Lê Vi đang gấp muốn chết, không phát hiện được sự khác thường, chỉ nhanh chóng giải thích cho Dịch Thuần: "Từ sáng không có tin gì của cậu ấy, tớ nghĩ là cậu ấy ngủ quên."

Lông mày Dịch Thuần nhíu chặt, "Tối hôm qua thì sao?"

"Hơn 6 giờ bọn tớ mới về, sau đó không liên lạc. Giờ ngủ tối của cậu ấy không có quy luật, nên tớ không muốn làm phiền cậu ấy." Sắc mặt Lê Vi trắng đến đáng sợ, "Tuy bình thường Diệp Từ không hứng thú với trường học nhưng từ lúc bọn tớ quen biết, cậu ấy luôn đến đúng giờ thi, chưa bỏ thi bao giờ. Cậu ấy rất tôn trọng giáo viên và giám thị, dù không làm được bài nhưng vẫn luôn có mặt."

Đúng là phong cách của Trì Diệp.

Dịch Thuần buồn cười không đúng lúc, chỉ là khóe miệng vừa cong lên đã nhịn xuống.

"Nhà cậu ấy ở đâu?"

Lê Vi đọc một địa chỉ, "Không xa, nhưng 8 giờ 15 đã phát bài thi rồi..."

Vào lúc này, phòng thi đã mở cửa, toàn bộ học sinh ở sân trường đi vào."

Bây giờ đi cũng không kịp.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, hỏi Lê Vi số điện thoại Trì Diệp.

"Cậu đọc cho tôi địa chỉ chính xác rồi vào thi đi."

"Hà?"

"...Vào đi. Cứ yên tâm."

8 giờ 18 phút, chỗ ngồi Dịch Thuần trong phòng thi vẫn trống.

Giám thị là giáo viên lớp 11, cũng từng nghe tên tuổi Dịch Thuần, phát bài thi xong lập tức liên hệ giáo viên chủ nhiệm lớp cậu.

Chủ nhiệm vội vàng chạy vào phòng thi, nhỏ giọng giải thích qua với giám thị: "Xin lỗi cô, bạn Dịch Thuần đột nhiên không khỏe, hình như bị viêm dạ dày cấp tính, phải đến viện. Vừa nãy tôi sốt ruột quá quên không báo với cô."

"Ồi? Không sao chứ?"

"Cũng chưa biết nữa." Chủ nhiệm lớp lo lắng, "Thiếu một môn thi, tổng thành tích sẽ giảm xuống không ít! Không biết thằng bé sáng nay ăn cái gì mà xui xẻo vậy..."

Mười lăm phút sau, Dịch Thuần đứng trước cửa nhà Trì Diệp.

Nơi này vừa nhìn đã biết là phòng cho thuê, khu vực khá tốt, nhưng không rộng lắm, phần lớn đều cho sinh viên mấy trường đại học gần trung tâm thương mại thuê.

Dịch Thuần không nghĩ nhiều, đưa tay gõ cửa.

Lúc sau, bên trong truyền tới giọng nói, "Ai đó?"

Dịch Thuần: "Là tôi."

Trì Diệp vừa mở cửa vừa nói: "Tôi là ai... Dịch Thuần? Sao cậu lại đến đây? Đang thi cơ mà?"

Cô có chút khó tin, dựa vào cửa dụi mắt.

"Sao cậu biết nhà mình?"

Sắc mặt Dịch Thuần trầm đáng sợ, "Sao không đi thi?"

Kể từ khi biết Trì Diệp chính là Tiểu Diệp Tử, cậu đều không tự chủ được mà chú ý cô. Thấy cô sa đọa như vậy, Dịch Thuần cảm thấy vô cùng tức giận, giận cô, cũng giận bản thân mình.

Cậu thậm chí còn nghĩ, nếu như không phải vì chuyện năm đó, Trì Diệp sẽ không học karate, vẫn là một cô bé ngoan, học hành đi thi chăm chỉ.

Vừa nghĩ tới khả năng này, Dịch Thuần gần như bị nhấn chìm trong áy náy.

Nỗi áy náy không nói được thành lời bị tiềm thức của Dịch Thuần hóa thành lửa giận.

Cậu cố gắng dùng sóng não thiêu cháy Trì Diệp.

Trì Diệp không biết tại sao Dịch Thuần lại tức giận, khó hiểu nhìn cậu mấy lần.

Người khác nói chuyện với cô bằng thái độ này là bị ăn đòn lâu rồi, thế nhưng đây lại là... Ừm, cứ cho là người yêu đi, cho nên cô vẫn kiên nhẫn giải thích: "Tay mình bị sưng, không cầm bút được."

Cô giơ tay lên, quơ quơ trước mặt Dịch Thuần, ra hiệu cho cậu xem.

Dịch Thuần im lặng.

Cổ tay đến ngón út tay phải của Trì Diệp đã đỏ lên, sưng tấy siêu to siêu khổng lồ, có chút đáng sợ.

"...Bị sao vậy?"

Trì Diệp lắc đầu, "Không có gì, bị đập tay thôi. Hôm qua làm mất điện thoại chưa kịp xin nghỉ, lát nữa mình sẽ tự đến giải thích với Thái lão đầu."

Nhìn vẻ mặt dửng dưng của cô, Dịch Thuần một phát bắt được khuỷu tay cô, kéo cả người cô về phía mình.

Khoảng cách hai người đột nhiên rút ngắn, suýt chút nữa Trì Diệp không đứng vững mà ngã vào lòng cậu.

Dịch Thuần lại không chú ý tư thế mập mờ này, cậu cau mày quan sát tỉ mỉ tay cô.

Một lúc lâu sau, cậu lạnh lùng mở miệng: "Đập tay mà thế này à?"

"..."

Nhắc tới chuyện này lại làm Trì Diệp ảm ức, hôm qua cô đánh ngã mấy tên lưu manh đó. Kết quả tên mất híp thấy tình thế không đúng, đánh lén sau lưng cô.

Nếu như cô không có cảm giác, cùng lắm là lưng bị ấn một đập. Cơ mà chủ yếu lúc gây bóng chày vùng tới, cơ thể cô tự động làm động tác phòng vệ, nhưng khoảng cách không chính xác, tự mình vùng tay đập vào gây bóng chày.

Trước lúc về nhà thì không có cảm giác gì, về đến nhà mới phát hiện tay đau đến nỗi mất cảm giác, trước khi ngủ đã sưng thành cái bánh bao rồi.

Sớm biết nghiêm trọng như thế, lúc đó cô đã tóm tên mất híp rồi gọi cảnh sát, bắt hấn bồi thường tiền thuốc thang.

Nhưng Trì Diệp nghĩ lại, có khi mấy tên này còn bị thương nặng hơn mình, nên bỏ qua, nếu không cô đã quay lại đó tìm chúng tính sổ rồi.

Chuyện mất mặt này, Trì Diệp rõ ràng không muốn nói nhiều.

Cô chống vào cửa, rút tay mình khỏi tay Dịch Thuần, lảng sang chuyện khác: "Sao cậu không đi thi?... Cậu đặc biệt tới tìm mình à?"

Dịch Thuần mím môi thật chặt, "...Bạn cậu rất lo cho cậu."

Trì Diệp "Ồi chào" một tiếng, lập tức xoay người đi vào lấy áo khoác, chuẩn bị thay giày ra ngoài, "Mình phải đi mua điện thoại cái đã. Chắc là Vi Vi lo lắng muốn chết. Quên mất... Phải báo với cậu ấy một tiếng."

Lúc cô giơ chân đá, điện thoại bị rơi khỏi túi quần, nát báy. Cô vốn hi vọng có thời gian rồi mang đi sửa, nên không vội mua điện thoại mới.

Không có điện thoại, đúng là bỏ lỡ thật nhiều chuyện.

Trì Diệp cực kỳ hối hận, cô sợ mình ảnh hưởng đến Lê Vi đi thi, cầm áo khoác định ra ngoài đi sửa.

Áo lập tức bị Dịch Thuần kéo lại.

Trì Diệp nhú mày: "Sao vậy? Mình không có thời gian..."

"Cầm theo bệnh án, đến bệnh viện khám đi."

"Không cần, vết thương nhỏ mà, bôi thuốc giảm sưng là được, mình mua thuốc rồi."

Dịch Thuần không buông tay: "Đi lấy đi."

Trì Diệp không giãy ra được, ngẩng đầu nhìn cậu, đột nhiên nghĩ tới điều gì, khẩu khí bỗng lớn lên.

"Ồ, có vẻ cậu cố tình đến tìm mình rồi. Vì mình vắng mặt không đi thi... Dịch Thuần, cậu đang lo lắng cho mình đúng không?"

"..."

"Á! Không nói gì, coi như là đồng ý, cậu thích mình phải không!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Gây phiền phức lúc nào?

Edit: Tà Nuchipher ٩(͡° ͜ʖ ͡°)ψ (Không dám ăn cắp bản quyền Lucifer heehee)

Rõ ràng là chuyện khiến người khác ngượng ngùng, Trì Diệp lại thần nhiên nói ra, mắt còn sáng lấp lánh, có loại tư thái không nói ra được.

Đó là mùi vị thanh xuân và sức sống chỉ mình cô có.

Dịch Thuần dời mắt đi chỗ khác, mím môi, "Nghĩ nhiều quá đấy."

Nhận được câu trả lời như vậy, Trì Diệp cũng không tức giận, nhún vai một cái, "Vậy coi như cậu chỉ đơn giản là lo lắng cho mình thôi được chưa, không sao hết, không đau lòng tí nào."

"..."

"Nhưng thực sự không cần đến bệnh viện đâu. Trước đây lúc mình học karate, vết thương thực chiến ở đùi còn nghiêm trọng hơn nhiều, bôi thuốc một ngày là đỡ thôi, cậu mau về trường thi đi."

Dịch Thuần nhìn cô trở tay đóng cửa, tay trái rút chìa khóa từ túi ra khóa cửa.

Tay phải vẫn đút túi áo, tuy đã sưng to như cái bánh bao nhưng nhìn có vẻ cũng không có gì bất tiện.

Trì Diệp khóa cửa, đảo mắt, nhìn Dịch Thuần, "Bây giờ đã vào giờ thi rồi nhờ?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng.

"Thế cậu định làm gì?"

Chuyện của cô còn có thể tha thứ, dù sao bàn tay này thực sự rất đáng sợ, nói một tiếng với Thái lão đầu, cùng lắm là mời La Huệ đến trường. Ngược lại cô cũng không quan trọng phân ban chia lớp, bị bệnh nghỉ thi một môn cũng không sao.

Nhưng với Dịch Thuần mà nói, thiếu thành tích một môn, sẽ mất đi ưu thế lớn khi được tuyển sinh năm lên lớp 12.

Trì Diệp lo lắng nhìn cậu.

Dịch Thuần: "...Tôi không khỏe, cậu đưa tôi vào viện đi."

Trì Diệp sợ hết hồn, "Cậu khó chịu chỗ nào hả?"

"Viêm dạ dày."

Dịch Thuần nói hơi hột, Trì Diệp đánh giá trên dưới cậu một lúc lâu, khó tin nói: "Cậu... nhảy nhót khỏe mạnh như thế... Có chỗ nào giống viêm dạ dày đâu!"

Lẽ nào Dịch Thuần cũng lấy lý do bị bệnh để trốn thi?

Cô vừa phát hiện bí mật nhỏ của học bá ư?

Trì Diệp hơi kích động, cô luôn cảm thấy mối quan hệ của cô và Dịch Thuần đã có thể chia sẻ những bí mật riêng tư rồi.

Dịch Thuần lặng im nhìn cô một chút, đột nhiên đưa tay ôm bụng ngồi xổm.

"A, đau."

"..."

Trì Diệp khoa trương há hốc mồm, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn lùi về sau hai bước, bắt buộc phải nói ra những lời trong lòng: "Dừng lại đi, đừng làm loạn..."

***

Môn thi đầu tiên là Ngữ Văn kéo dài hai tiếng.

Hai học sinh cấp 3, Trì Diệp và Dịch Thuần trong lúc này lại đến bệnh viện xếp hàng lấy số, một khám tay, một khám dạ dày.

Trì Diệp đi chụp X-quang, xác định không tổn thương gân cốt cũng coi như là nhẹ lòng.

"Bác sĩ, tay này của cháu có viết được không ạ?"

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn cô mặc áo khoác đồng phục học sinh, "Phải đợi hết sưng mới cầm bút được."

Trì Diệp lập tức nở nụ cười, "Vây phiền bác sĩ viết như thế lên bệnh án giúp cháu ạ, cháu cảm ơn!"

Trường hợp như này là hợp lý để trốn thi rồi, nghĩ đến đây cô còn đắc ý.

Cô cẩn thận đơn thuốc và bệnh án vào cặp, sau đó chạy từ tầng này qua tầng khác của tòa nhà B để tìm Dịch Thuần.

Chỗ Dịch Thuần xếp hàng tương đối đông người, Trì Diệp đến đứng lượt Dịch Thuần được gọi tên.

Trì Diệp đi sau cậu muốn theo vào.

Dịch Thuần: "Cậu vào làm gì?"

Trì Diệp mơ hồ nhìn cậu, "Ơ? Mình đi khám cùng cậu mà... Cậu đau bụng để mình đi ư?"

"..."

Trì Diệp bị Dịch Thuần lạnh lùng đuổi ra ngoài.

Cô chỉ có thể đứng ngoài hành lang nhìn mỹ nam trong phòng. Trước giờ không phát hiện Dịch Thuần "nhà ở Cầu Diễn", lúc nói chuyện với cô vẫn khỏe mạnh, vừa bước vào lập tức nét mặt lộ vẻ đau đớn, người lung lay sắp ngã, bộ dáng như có thể nằm vật ra hôn mê ngay được.

Trì Diệp: "..."

Nhân tài chính là nhân tài, cho dù làm gì cũng dễ như trở bàn tay.

Bao gồm cả giả bệnh.

Dịch Thuần dựa vào tài diễn xuất hơn người, cho dù thử máu rồi xét nghiệm đều bình thường, cũng miễn cưỡng có một đơn thuốc giả.

"Thử máu không có gì, đại khái là cảm lạnh, về ngủ một giấc rồi uống nước ấm là đỡ."

Trì Diệp ở bên cạnh suýt nữa bật cười thành tiếng.

Sắc mặt Dịch Thuần vẫn còn hơi trắng, vẻ mặt cũng lạnh nhạt, một dáng vẻ bi quan, "Vâng."

Nhìn cậu trưởng thành đẹp mắt như vậy, nữ bác sĩ trung niên cũng dịu dàng hơn nhiều, còn cười với cậu, "Không sao đâu bạn học, cô viết cho con một đơn nghỉ học. Trời lạnh rồi, chú ý ăn uống cẩn thận nhé!"

"...Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Khi hai người sóng vai ra khỏi bệnh viện mới hơn 11 giờ, môn thi đầu tiên trường Thập Tứ chắc là đã kết thúc rồi.

Trì Diệp đến cạnh Dịch Thuần, nhìn giờ trên đồng hồ đeo tay của cậu.

"Thi Ngữ Văn xong rồi thì phải."

"...Ừm."

"Cậu về trước đi, mình đi mua điện thoại đã." Cô dừng một chút, đôi mắt sáng lấp lánh, "Hay là đi cùng mình không?"

Dù sao cũng không kịp đi thi nữa.

Bây giờ đang giờ nghỉ trưa, còn hai tiếng nữa mới tới giờ thi chiều.

Dáng vẻ mong chờ của Trì Diệp quá mức rõ ràng, Dịch Thuần nghiêng mặt sang bên khác, không nhìn vào mắt cô.

Cậu vốn tính toán như vậy.

Nhưng không thể nào nói ra được.

Một lúc sau, Dịch Thuần mới lạnh nhạt "Ừ" một tiếng.

Trì Diệp ngừng bước, lập tức cười tươi, "Vậy mình mời cậu đi ăn cơm!"

Mặt của cô nhỏ nhắn, ngũ quan cũng xinh xắn, khi cười lên nhìn rất ngây thơ, không phù hợp với khí chất của "Trì ca".

Dịch Thuần cách cô rất gần, dường như có thể ngửi được mùi thơm trên người cô.

Ừm... không phải mùi nước hoa... Có lẽ là mùi dầu gội đầu?

Sau khi làm tóc, đúng là đẹp hơn mái tóc ỏ gà trước đây nhiều.

Dịch Thuần đã có chút mơ hồ với dáng vẻ điên cuồng khi cô vọt vào lớp cậu lúc mới khai giảng. Chỉ nhớ rõ Trì Diệp sáng sủa, mắt ngọc mảy mai, lúc nhìn cậu chăm chăm cũng rất xinh đẹp.

...

Dịch Thuần dịch một bước nhỏ sang bên cạnh, giọng nói rất nhẹ, "Cậu còn muốn ăn cơm cơ à?"

Còn không mau chóng về trường dập đầu nhận sai đi?

Nghe xong lời này, Trì Diệp mờ mịt: "...Nếu không thì làm gì?"

***

Tùy ý chọn một cái điện thoại hợp túi tiền, đầu tiên Trì Diệp nhắn tin cho Lê Vi để cô ấy yên tâm, sau đó lại gọi điện thoại cho Thái lão đầu.

Vài tiếng tút vang lên, đầu bên kia mới nghe máy.

Trì Diệp cướp lời nói trước: "Em chào thầy, em bị thương, điện thoại cũng rơi hỏng nên không thể liên lạc với thầy, em rất xin lỗi thầy... Em lập tức tới trường ngay đây ạ!"

Thái lão đầu sắp phát điên nhưng không nói được trong điện thoại, chỉ có thể đợi cô đến trường rồi nói sau.

Trì Diệp cúp máy, thở dài với Dịch Thuần, "Đi thôi, bố nó chứ, bị ăn mắng rồi, còn chút thời gian đi ăn cơm đi, mình mời."

Dịch Thuần nhú mày: "Lại muốn tranh luận vấn đề này à?"

"..."

Nhưng nghĩ tới chiều nay Dịch Thuần còn phải đi thi, Trì Diệp tùy tiện dẫn cậu đi ăn đơn giản, sau đó quay lại trường.

Thái lão đầu đã đứng sẵn ở cổng trường chờ cô.

Trì Diệp từ xa đã thấy bóng dáng ông, không hiểu sao lại thấy chột dạ.

Cô nhìn Dịch Thuần bên cạnh dương dương tự đắc, sau đó chạy lên trước ánh mắt giết người của Thái lão đầu.

Hết cách rồi, cô không bị đuổi học chứ?

Hay là bị phạt.

Thái lão đầu hít sâu một hơi, quát lên: "Trì Diệp! Em theo tôi vào văn phòng!"

Tiếp tục, "Dịch Thuần cũng vào đây!"

Hai người cùng bị xách vào văn phòng.

Buổi trưa của ngày thi, văn phòng yên tĩnh đến kỳ lạ, không có các bạn học ngày thường tới hỏi bài, chỉ có mấy giáo viên ngồi một chỗ, ngẩng đầu lên trò chuyện câu được câu không.

Trì Diệp và Dịch Thuần đi vào hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ giáo viên.

Thật ra Thái lão đầu không muốn học sinh của mình bị chế giễu nhưng tình huống của Trì Diệp quá nghiêm trọng, tổ trưởng vẫn trong văn phòng nên ông phải hỏi.

"Em nói xem tại sao lại vắng mặt trong cuộc thi?"

Trì Diệp giơ tay phải lên.

Cổ tay cô đã bết sưng một chút nhưng sưng còn to, bôi thuốc màu nâu lên nhìn vẫn đáng sợ lắm.

Lòng bàn tay cũng có vết thương và sẹo.

Thái lão đầu sợ hết hồn, kéo tay cô qua nhìn, "Em lại đi đánh nhau với người ta đấy à?!"

Trì Diệp vừa định nói vâng, Dịch Thuần ở phía sau đột nhiên nhanh chóng kéo áo cô.

Cô giật mình, lập tức ngậm miệng, "Không ạ, sáng nay em đi học bị ngã cầu thang, điện thoại rơi hỏng, tay đau không cử động được, không cầm nổi bút, em đã nghĩ là đầu tiên phải đến bệnh viện khám rồi mới quay lại trường..."

Thế này thì hợp tình hợp lý hơn.

Giọng Trì Diệp thành khẩn, Thái lão đầu không mắc lừa, nghi ngờ nhìn cô vài lần, "Thật chứ?"

"Thật mà thầy! Thầy xem bệnh án của em này còn chưa kịp cất về nhà, đến thẳng trường đây ạ!"

"...Vậy sao hai đứa lại đi cùng nhau? Dịch Thuần, chủ nhiệm của em rất lo lắng cho em đấy em biết không? Đứa nhỏ này..."

Dịch Thuần mím môi, không phí lời, trực tiếp đưa giấy của bác sĩ lên, lời ít ý nhiều mà giải thích: "Gặp ở bệnh viện nên đi chung xe về ạ."

Dừng một chút, "Tiết kiệm tiền ạ."

Tri Diệp không nhận được "phì" cười ra tiếng.

Dịch Thuần lại kéo cô một cái.

Sức cậu quá lớn, Tri Diệp lại đang không chế cơ mặt để nghiêm túc lại nên không kịp phản ứng, trực tiếp bị cậu kéo ngã, thuận thế lao vào lòng cậu.

Tri Diệp: "..."

Thái lão đầu: "!!!"

Dịch Thuần cũng không ngờ, cậu chỉ ở phía sau nhắc nhở cô nương này đừng ăn nói linh tinh, người ta lại trực tiếp ngã vào lòng cậu rồi.

Nếu không phải tình cảnh không hợp, thậm chí cậu còn hoài nghi có phải Tri Diệp chạm sù(1) không.

(1) Chạm sù: Chạm vào đồ sù, ban đầu là một phương ngữ Bắc Kinh, đề cập đến một số hành vi cơ hội và tống tiền. Chẳng hạn như cố ý và xe va chạm vào ô tô, gian lận bồi thường. Ngoài ra, chạm sù cũng là một biệt ngữ của ngành công nghiệp đồ cổ. Điều đó có nghĩa là khi những tên tội phạm bán đồ cổ trên các quầy hàng, chúng thường sử dụng những động cơ thầm kín để đặt đồ sù dễ vỡ ở giữa đường, để người qua đường vô tình làm vỡ chúng. Chúng có thể nhân cơ hội để.

Theo cá tính của cô... Có khi lại cố ý làm vậy.

Dịch Thuần đỡ cô một lúc, dưới ánh mắt giết chóc của Thái lão đầu, kéo mũ Tri Diệp lên, kéo cô đứng lên.

Trong lòng ngực vẫn còn cảm giác ấm áp, cậu cúi đầu xuống liền thấy cái gáy trắng nõn của thiếu nữ.

Không nói ra được cảm giác gì, nhưng có chỗ nào đó không đúng, trong lòng vừa kích thích vừa lo lắng.

Tri Diệp không để ý sự khác thường của Dịch Thuần, chỉ bức bối lườm cậu một cái, dứt khoát la lên, "Cậu kéo mình làm gì đấy!"

Dịch Thuần thờ dãi không nói gì, sắc mặt lập tức thay đổi, nhú mày, nhìn có vẻ hết sức đau đớn.

"Xin lỗi, tôi thấy hơi khó chịu nên vừa này bám vào cậu."

"..."

Kỹ thuật diễn xuất này khiến Tri Diệp tròn to hai mắt hoàn toàn bị cậu thuyết phục.

Crush của cô đúng là mười phân vẹn mười! Quá tài giỏi!

Thái lão đầu vừa nghe nguyên nhân, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lấy ghế cho cậu ngồi rồi đi tìm chủ nhiệm lớp cậu.

"Vậy em ngồi xuống trước đã, thầy đi tìm chủ nhiệm lớp em rồi quay lại nói chuyện với Tri Diệp. Haiz, top 1 thiếu một môn thi, chắc cô ấy đau lòng chết mất!..."

Còn Tri Diệp thì làm gì có cái đái ngô tốt như thế.

Thái lão đầu nhìn tay cô sưng không nhận ra, kéo cô qua một bên, không phê bình nhiều, chỉ răn đe vài câu, lại vỗ trán, nói: "Thầy đã gọi điện cho mẹ em đến đón em, chắc là buổi chiều cũng không thi toán được rồi. Nếu ngày mai có thể đi thi thì phải gọi cho thầy đó biết chưa? Tuy thiếu hai môn thi nhưng đi thi các môn khác cũng là cơ hội tốt để kiểm tra trình độ và kết quả học tập của bản thân..."

Tri Diệp hoàn toàn không nghe thấy về sau ông nói gì, toàn bộ sự chú ý dồn vào câu đầu tiên.

"...Mẹ em sẽ đến ạ?"

Thái lão đầu gật đầu, "Ừ, bà ấy rất lo lắng, gọi cho em nửa ngày nay rồi, nói là sẽ đến trường trước, chắc là cũng sắp tới rồi."

Tri Diệp: "..."

Cô cực kỳ sợ nhắc tới La Huệ, cô không nói nhiều, đưa giấy bệnh giả cho Thái lão đầu, chạy ngược dòng người ra khỏi lớp.

Gọi mấy cuộc điện thoại đều không được, Tri Diệp tự mình chạy ra cổng trường, ra sức thể hiện thái độ tốt để La Huệ bớt nói vài câu đi.

Chưa tới mười phút, La Huệ đã đến trường Thập Tứ.

Bà không chỉ đến một mình, cha dưỡng Mạnh Tạ lái xe đưa bà tới. Khi La Huệ xuống xe, ông cũng không đi, mà chờ ở ven đường cách đó không xa.

Tri Diệp thở dài, áo khoác vắt trên cánh tay bị thương để che đi, ngoan ngoãn đến cạnh La Huệ.

"Mẹ..." Dừng một chút, "Chú Mạnh cũng tới ạ..."

Về mặt La Huệ không tốt, nhưng bà trước sau vẫn một dáng vẻ tiểu thư khuê các, ở ngoài đường sẽ không trách móc Tri Diệp.

Chỉ là nhai nhấc nhỏ, cái cảm giác tụng kinh tiết tấu không nhanh không chậm đó, có thể hành hạ một người sống sờ phát điên mất.

"Sao sáng nay không đi thi?"

Tri Diệp biết mẹ đang tức giận.

Hồi bé cô bị bắt cóc nên La Huệ rất cưng chiều cô, không bao giờ đánh mắng. Thậm chí năm 15 tuổi cô muốn dọn ra ngoài sống một mình, La Huệ bị cô lằng nhằng mấy tuần lễ cũng đồng ý.

Loại tâm lý này là do áy náy nên muốn bồi thường, Tri Diệp hiểu, nên mới dám nói phét tung trời.

Nhưng La Huệ sẽ không nhìn vào mặt xấu của cô, Tri Diệp chỉ cần cố gắng học tập, những chuyện khác kể cả thành tích kém, La Huệ cũng không nói gì.

Bỏ thi là giới hạn cuối cùng của bà.

Tri Diệp cúi đầu nhìn xuống, giọng nói lạnh nhạt, "Con bị thương, điện thoại cũng bị rơi hỏng."

"Con bị thương ở đâu?"

Cô nhìn sắc mặt La Huệ một chút, "Tay phải bị thương nên không viết được..."

La Huệ cả kinh, lập tức kéo áo khoác cô lên, lôi cánh tay cô cẩn thận quan sát.

"Con bị sao đây?"

Tri Diệp khó chịu hơi rút tay lại, giấu tay ra sau lưng, "Con ngã cầu thang, không sao đâu, bác sĩ nói hết sưng là ổn rồi, mai con vẫn sẽ đi thi."

Cuối cùng sắc mặt La Huệ cũng coi như trở lại bình thường, cầm cặp trên tay cô, kéo cô đi về phía xe Mạnh Tạ.

Tri Diệp không chịu đi, "Cho con về chỗ con là được."

Giọng nói La Huệ nhu hòa, mang theo thái độ không cho phép nghi ngờ, "Con bị thương thế này rồi sao ở một mình được? Đi về nhà, mai chú Mạnh sẽ đưa con đến trường."

"Thực sự không cần..."

"Tri Diệp, con muốn mẹ lo lắng chết đi mới được phải không..."

"..."

Mắt La Huệ đỏ lên.

Sáng nay bà nhận được điện thoại của thầy giáo, sợ hãi làm rơi vỡ cái bát, gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho Tri Diệp nhưng không được, bà suýt nữa phát điên. May còn có Mạnh Tạ ở bên nói hơn nửa ngày, đưa bà tới tìm cô.

Thế nhưng dọc đường đi, trí tưởng tượng đáng sợ vẫn luôn dằn vặt bà.

Nếu như Tri Diệp lại bị bắt cóc thì sao? Giờ cô không còn bé nữa nhưng nếu đối phương có rất nhiều người? Một mình cô làm sao có thể chống lại cả đám người?

Lần này còn ai có thể giúp cứu cô ra không?

Đứa con tội nghiệp của bà...

Tri Diệp thấy vẻ mặt của mẹ, không nói gì nữa, nhanh nhẹn lên xe của Mạnh Tạ.

"Chú Mạnh, cháu lại làm phiền chú rồi."

Về mặt Mạnh Tạ bình thản, không nhìn ra điểm không vui, nhưng cũng tuyệt đối không nhiệt tình.

"Không phiền, cũng là nhà của con, mẹ con rất lo lắng, hay là sau này con dọn về nhà ở thì tốt hơn."

Trì Diệp nhìn La Huệ đã mở cửa lên xe, ngậm miệng không lên tiếng.

Nếu như cô coi lời khách sáo này là thật thì mới thực sự trở thành "mối phiền phức".

...

Đã sắp qua ba tháng, lần thứ hai quay lại nhà Mạnh Tạ, Trì Diệp luôn cảm thấy có chút thay đổi, chỗ nào cũng phù hợp, cười không đúng, không cười cũng không được.

Thời kỳ phản nghịch của cô kéo dài nhiều năm, nhưng chưa từng phản nghịch với La Huệ, bình thường đều hết sức thân thiết với bà, tuyệt đối không để bà phiền lòng.

Vì vậy Trì Diệp đi ngủ rất sớm.

Cũng bỏ qua tin nhắn hiếm có của Dịch Thuần.

YC.: Tay đã đỡ hơn chưa?

YC.:...

Dịch Thuần không thấy cô trả lời, trong lòng nghi ngờ cô lại bị mắng rồi.

Ở văn phòng cậu cũng nghe thấy mẹ Trì Diệp sẽ đến, trong trí nhớ của cậu, mẹ cô là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng.

Khi đó Dịch Thuần mới 10 tuổi, La Huệ và Trì Giới Nghiên đưa Trì Diệp đi, sáng sớm ngày hôm sau, La Huệ liền mang quà biếu đến nhà họ Dịch.

Dáng vẻ La Huệ dường như chưa hoàn hồn, trong nhà Dịch Thuần cũng xảy ra chuyện, ông nội cậu... Nói chung là rối loạn, không có ai tiếp đón bà, bà liền đặt quà biếu xuống, ngồi xỏm trước mặt Tiểu Dịch Thuần, rất nghiêm túc nói cảm ơn cậu.

"Cậu bé, di cảm ơn con, Diệp Tử đã kể cho di rồi. Nếu như không nhờ có con, con bé đã bị bán lên núi... Di, di... Sau này nếu con cần di giúp, di có thể dùng cả mạng sống này cho con..."

Mất La Huệ đỏ lên.

Có vẻ cực kỳ yếu đuối.

Dịch Thuần yên lặng nhìn bà, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Không cần cảm ơn đâu di."

Cậu muốn nói sự thật ra, nhưng La Huệ đã ôm vai cậu khóc nức không thành tiếng.

Để lần sau vậy.

Đợi cơ hội lần sau, cậu sẽ trình trọng tới cửa nhà cô xin lỗi.

Sau khi chuyện trong nhà Dịch Thuần xong xuôi cũng đã qua mấy tháng, Dịch Thuần muốn đi tìm bé gái chung hoạn nạn nhưng phát hiện cô đã chuyển nhà, sau này không tìm được người nữa.

...

Trong tiềm thức Dịch Thuần cảm thấy, Trì Diệp có thể lợi hại hơn mẹ cô nhiều, hơn nữa rất thương cô lại thấy cô bị thương như vậy hơn nữa là không nói nên lời.

Có lẽ là không cảm điện thoại.

Lần đầu tiên Dịch Thuần cảm điện thoại đợi tin nhắn ngủ quên mất.

Đến lúc cậu giật mình tỉnh dậy đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Qua mấy tiếng nữa là phải đi thi rồi, thế mà cậu lại thất thần lâu như vậy.

Dịch Thuần nhắm mắt, nhìn điện thoại không có thông báo mới, vứt điện thoại qua một bên rồi đi ngủ.

Lúc cần thì không xuất hiện, lúc bất tiện thì luôn xuất hiện.

Con gái thật là phiền phức.

***

Tri Diệp ở nhà La Huệ không dám làm bậy, ngoan ngoãn thức dậy đứng giờ, Mạnh Tạ và La Huệ cùng đưa cô đến trường thi.

Lúc đến trường Thập Tứ, thời gian còn sớm, Lê Vi và Phương Gia Di đã không đợi được nữa, đứng ở vỉa hè ngoài cổng trường đợi cô.

Tri Diệp vẫy tay với hai người, dưới lời trăm ngàn lời dặn dò của La Huệ, cẩn thận từng li từng tí xuống xe.

Lê Vi chạy tới cạnh cô, kéo tay cô, "Diệp Tử! Tớ lo cho cậu gần chết ý!"

Dừng một chút, "Bị đau ở đâu xem nào?"

Tri Diệp giờ tay phải lên quơ quơ, "Cũng không sao, hôm qua nhìn hơi ghê thôi, dọa Thái lão đầu phải sợ."

Lê Vi ti mỉ nhìn tay cô.

Ngoại trừ hơi đau thì đã bớt sưng hơn một nửa rồi.

Sáng nay Tri Diệp đã cầm bút viết thử, không có vấn đề gì.

...Dù sao lúc cô không bị thương cũng có làm được bài đâu.

Phương Gia Di cũng đi đến, giọng lí nhí cẩn thận hỏi thăm, dường như sợ chọc giận Tri Diệp.

"Diệp Tử, cậu bị sao vậy..."

Tri Diệp quay lại nhìn, xe La Huệ và Mạnh Tạ đã đi rồi.

Ở trước mặt bạn thân, cô không kiêng dè gì, thẳng thắn kể lại tình hình tối hôm ấy một lần.

"Mấy tên đó có khi còn đang bó bột ý, ha ha ha ha ha ha ha ha ha..."

Tri Diệp cười ngất. (định để là cười ỉ* cười đi vệ sinh nhưng thôi:>)

Lần đầu Phương Gia Di nghe chuyện như vậy, bị dọa sợ, biến sắc, "Tìm cậu trả thù? Diệp Tử, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Tri Diệp vung tay ên, dừng dừng như không, "Chuyện gì, mình kiểm soát lực đạo mà, cùng lắm để chúng ném chút vị đắng. Cũng không biết có học sinh trường mình không, nếu có thì cũng có vài người bỏ thi đấy."

"...Vẫn nên dạy chúng một bài học, miễn sau này quay lại gây rối."

Vừa nhìn tên mất híp kia không phải người hiền lành, không dạy dỗ thì hậu họa khôn lường.

Tri Diệp phải học ở đây ba năm, cũng không muốn phải đối phó với tên này.

Lê Vi và Phương Gia Di còn chưa kịp đánh giá chuyện của cô, Tri Diệp đã bị một sức mạnh kéo từ đằng sau.

Có người kéo mũ cô.

Dùng lực quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn, cô giống như gà bị bóp cổ, không phát ra được âm thanh gì.

Tri Diệp giờ khuỷu tay lên, chuẩn bị ném người giấu tay kia bay hết lực phủ ngũ tạng.

Không ngờ người kia tránh rất nhanh.

Sau đó, giọng nói lạnh nhạt của Dịch Thuần truyền tới từ sau tai.

"Đánh nhau bị thương?"

Lời editor: Không biết tác giả đánh số nhầm hay vui tính vung bút quá tay mà chương này dài gấp đôi bình thường (๐_๐) ... Khóc bằng một nghìn biểu tượng (๐_๐)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ấy náy nên yêu

Edit: Tà trốn tìm |ω•)

Tri Diệp khiếp sợ, suýt chút nữa không dừng động tác được, tí thì xoay người quật ngã Dịch Thuần.

Cũng may khi Dịch Thuần lên tiếng, cô lập tức chuyển trọng tâm lên chân trái, cả người lao về trước, ổn định thế đứng mới không ngã.

Dịch Thuần kịp thời thả mũ cô ra, lùi về sau một bước.

Tri Diệp bức bối: "Này! Bạn học Dịch Thuần! Mình có thể chấp nhận chuyện cậu không thích mình nhưng không đồng ý chuyện cậu đánh lên mình đâu nhé! Cậu thử làm thêm lần nữa xem có bị ăn đòn thật không!"

Vừa rồi nếu như cậu tránh đi chậm một chút, bây giờ đã vào viện rồi.

Dịch Thuần lạnh lùng nhìn cô, vòng qua bọn họ bỏ đi.

Tri Diệp: "..."

Cô tức giận trừng bóng lưng Dịch Thuần phía trước, oán giận với bạn thân: "Cái cậu này sao vậy?"

Từ đầu Phương Gia Di vẫn cúi gầm mặt, không nói chuyện.

Không hổ là Lê Vi, ra sức hưởng ứng Tri Diệp, "Có khi nào... Dịch Thuần đang quan tâm cậu không?"

"Hả?"

Lê Vi vừa mở miệng, trước đó bản thân tin nửa phần, nay nhiệt huyết mười phần, nói chắc như đinh đóng cột.

"Cậu không biết đâu, hôm qua tớ gọi điện thoại cho Dịch Thuần, cậu ấy không nói nhiều lập tức chạy đến. Lúc đến mặt đầy mồ hôi, vừa nhìn là biết chạy vội. Sau đó lại hỏi tớ địa chỉ nhà cậu, bỏ cả thi để đi tìm cậu... Diệp Tử, có hy vọng nha!"

Trong những năm niên thiếu, có một người bạn thân là tuyệt vời ông mặt trời.

Tri Diệp có thể không tin ai, không tin cảm giác của bản thân, thế nhưng tuyệt đối sẽ tin Lê Vi.

Hai người quen nhau từ cấp 2, Lê Vi vẫn đóng vai nhân vật "giỏi nước lạnh". Cho dù nói cô ấy là cái đuôi của cô, trên thực tế Tri Diệp rất nghe lời Lê Vi. Cô ấy luôn ngăn cản Tri Diệp giả điên giả khùng làm hỏng chuyện, nói cái gì nghe cũng đều có vẻ rất đạo lý.

Tri Diệp vừa nghe Lê Vi phân tích, lập tức đỏ mặt, "Thật... thật á?"

Lê Vi ra sức gật đầu.

Tri Diệp nở nụ cười, "Mình đã bảo mà, làm sao mà có người có thể từ chối Tri ca được!"

Ngắm lại loại con ngoan trò giỏi như Dịch Thuần, rất có khả năng lần đầu trốn học bỏ thi của cậu là vì cô... Tuy rằng không nên, nhưng Tri Diệp lại cảm thấy có chút tự hào.

Đương nhiên chuyện tổng điểm của Dịch Thuần bị ảnh hưởng là chuyện sau này.

Cô không chú ý Thái lão đầu giới thiệu, cái gì đăng ký, cái gì chế độ tự tuyển sinh, chỉ là một lần thi thử bình thường mà thôi.

Dịch Thuần ở phía trước bức bối nửa ngày, không biết mấy cô gái đằng sau đã vui mừng như điên rồi.

Tri Diệp nghe theo suy đoán của Lê Vi, thẳng thắn hạ quyết tâm.

Ba tháng!

Cô nhất định phải cưa đổ được học bá thần kinh Dịch Thuần này!

...

Bởi vì không còn môn Toán Tri Diệp tương đối am hiểu (? : Đây là dấu của tác giả, chắc là không hiểu Tri Diệp lấy tự tin ở đâu ra mà tự xưng như vậy =))), ba môn thi sau đối với cô mà nói đều là kiếp nạn.

Ba đáp án dài thì chọn cái ngắn nhất, ba đáp án ngắn thì chọn cái dài nhất, hai dài hai ngắn thì chọn C.

Dựa vào kỹ xảo đoán đáp án được tổ tiên truyền lại, Trì Diệp cũng làm đủ ba bài thi.

Lúc ra đối chiếu đáp án sau khi thi, Phương Gia Di và Lục Phóng trao đổi với nhau.

Trì Diệp ở bên cạnh lười biếng nghe.

Tính tình Lục Phóng rất tốt, Phương Gia Di đáng vẻ nhất gan, ngăn cậu ta đi chơi bóng rổ, cậu ta cũng kiên nhẫn phân tích lời giải và đáp án một lần, "...Nên là, CCBAB."

Phương Gia Di thờ dãi nhẹ nhõm, "Tớ cũng chọn như thế."

Trì Diệp vốn đang nghịch điện thoại, bây giờ cô mới thấy tin nhắn hom qua Dịch Thuần gửi, càng thêm xác định cô không phải là thích đơn phương mà là thích lẫn nhau... Nghe tiếng Lục Phóng, cô đột nhiên ngẩng đầu lên.

"CCBAB? Các cậu chắc chứ?"

Lục Phóng cười, lấy mấy lon coca từ trong cặp ra cho ba cô gái, mình cũng uống một lon, cụng lon với Trì Diệp, "Trì ca có ý kiến gì sao?"

Trì Diệp vui vẻ, "Vậy thì mình chỉ làm sai một câu thôi, ô hô? Có mấy câu hỏi? Bốn câu? Trời ạ, vậy là mình sẽ được trên 50 điểm ư?!"

Đây được tính là sự vượt bộ lịch sử, nên biết cô học Vật lý kém hơn Hóa học nhiều. Vật lý phải thuộc công thức, cô lại ghét học công thức nhất. Hóa học nghe giảng một tiết đại khái có thể học được lờ mờ, dễ hơn nhiều.

Lục Phóng bị cô làm khiếp sợ, xoa kính mắt, "Chỉ sai một câu? Trì ca lợi hại ghê! Bài trắc nghiệm Vật lý lần này cũng không dễ..."

Trì Diệp đắc ý một hồi lâu: "Thường thôi thường thôi! Thật ra mình toàn chọn những đáp án dài nhất ý!"

"..."

Buôn chuyện một lúc, Lục Phóng đi chơi bóng rổ, Trì Diệp và Lê Vi, Phương Gia Di xuống lầu theo mọi người.

Hiếm có cơ hội được về sớm, tuy mai vẫn đi học nhưng vẫn không kiềm hãm được trái tim hoạt bát của những đứa trẻ này.

Lê Vi: "Muốn đi xem phim không? Cũng lâu rồi chưa đi."

Phương Gia Di yên lặng nhìn Trì Diệp một chút, không nói gì.

Trì Diệp suy nghĩ thật lâu.

Cô vốn định thừa thắng xông lên, lập tức đi tìm Dịch Thuần. Ngày đó mưa vợt tennis, vừa lúc có thể tìm cậu thảo luận.

Thế nhưng cô cũng động lòng trước lời mời của bạn thân...

Do dự một chút, Trì Diệp vẫn quyết định đi cùng chị em bạn dì.

Dầu gì cô cũng là Trì ca, biểu hiện không được quá hèn mọn. Hôm qua Dịch Thuần vừa dừng cảm bước về phía cô một bước, cô lại lập tức chạy marathon tới trước mặt đối phương, có vẻ quá thèm thường.

Cứ để tiểu soái ca để thờ chút.

***

Một bên khác, Dịch Thuần thi môn cuối cùng nộp bài sớm 20 phút, tạm biệt giáo viên rồi đi nhanh về cửa hàng của mình.

Thẩm Lăng khóa cửa hàng, người không biết đi đâu rồi.

Dịch Thuần không mang chìa khóa, không thể làm gì khác hơn gọi điện thoại cho anh, "Đi đâu rồi?"

Giọng Thẩm Lăng không rõ, như đang ăn gì đó trong miệng, "Đang ăn! Hay là cậu cũng qua đây đi, anh ở quán đối diện nè."

Dịch Thuần mặt lạnh đi vào quán ăn đối diện.

Thẩm Lăng gọi một bàn đồ ăn, phải đến bảy, tám món, đang ăn từ từ thì thấy Dịch Thuần, lại xin bà chủ thêm đôi đũa, "...Ăn mì vẫn thần không? Mì vẫn thần ở đây ngon cực."

Dịch Thuần không đáp lời.

Cậu nhớ tới cô gái nào đó thật lâu trước đây cũng từng nói vậy.

Cậu hừ lạnh một tiếng, ngồi chờ Thẩm Lăng ăn xong, lại mở miệng nói: "Hai người đúng là rất giống nhau."

"Ai? Giống ai?"

Dịch Thuần lại không nói nữa.

Thẩm Lăng sớm đã quen cái kiểu cậu được câu chằng của cậu, "Dịch nhi, anh nói cậu vẫn nên thay đổi tính khí đi. Chúng ta quen biết đã lâu, anh biết cậu thiếu muối lại lười biếng nên mới biến thành đáng ghét xác chết kỳ quặc này, thế nhưng người khác đâu có biết! Không nói những người khác, Tiểu Diệp Tử có chịu được cậu không?"

Dịch Thuần lờm một cái, "Anh nói ai thiếu muối lại lười biếng đấy? Trên thế giới có người nào vượt được anh à?"

"..." Dù sao cũng lớn hơn thằng nhóc này hai tuổi, Thẩm Lăng quyết định không so đo với cậu, "Nói mới nhớ, buổi tối chủ nhật Tiểu Diệp Tử mua vợt tennis, anh giảm giá cho con bé 20%, tiền giảm trừ vào phần của cậu đó!"

"Cô ấy mua vợt tennis làm gì?"

Thẩm Lăng cười, "Còn làm gì nữa? Hơn nữa là vì cậu thích chứ gì nữa?"

Sắc mặt Dịch Thuần khó coi, "Tôi không thích."

Cho dù trước đây từng thích, bây giờ cũng không thích nữa.

Nếu Trì Diệp muốn tìm kiếm sở thích chung để tiếp cận cậu, quá nửa là thất bại thôi.

Thẩm Lăng không nói gì liếc mắt nhìn cậu: "Vậy cậu nói với con bé ý, nói với anh có tác dụng gì?"

"..."

Hai người im lặng một lúc, bát mì vẫn thẩn nhỏ Dịch Thuần gọi cũng ra rồi.

Cậu ném thử một miếng, cậu luôn cảm thấy không ngon bằng bát mì hôm đó được sê nữa. Dịch Thuần cũng không phải rất thích ăn mì vẫn thẩn, buổi tối hôm ấy cũng không đói bụng nhưng bắt giác lại ăn nửa bát mì ấy.

Mì vẫn thẩn của quán này ăn không tệ.

Thẩm Lăng ở trước mặt ăn vô tư, Dịch Thuần lại cầm cái thìa ngời mơ màng.

Một hồi lâu, cậu mới nhẹ giọng hỏi: "Thật sự là vì ấy nấy sao?"

Thẩm Lăng lớn hơn cậu hai tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt của cậu em từ nhỏ đã trưởng thành có vẻ mặt này. Từ trước giờ Dịch Thuần luôn lạnh nhạt, dường như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát bàn tay cậu.

Thẩm Lăng biết tình hình nhà cậu, gọi một tiếng thiên chi kiều tử (1) cũng không quá đáng.

(1): Thiên chi kiều tử: Con trai cung (của trời)

Thế nhưng càng như vậy, đối với Dịch Thuần mà nói, cuộc sống càng vô vị, vô vị đến mức đọc sách là phương pháp giải quyết nỗi buồn chán.

Anh có chút nhớ cậu bé dựa vào lòng ông nội, khi cười đôi mắt lấp lánh ánh sao.

Thẩm Lăng đặt đũa xuống, suy nghĩ, "Tuy anh cậu rất muốn tiết lộ cho cậu những bí mật của cuộc sống, nhưng cậu còn nhỏ quá, anh sợ bố mẹ cậu đánh chết anh mất..."

Bị Dịch Thuần trừng mắt, canh ho khan một cái, "Không đùa nữa, anh nói nghiêm túc này."

Dịch Thuần: "Ừm."

"Cậu nghĩ cậu đi tìm em ấy vì ấy nấy, có thể thấy Dịch nhi của chúng ta là người tốt... Đừng kích động, đừng kích động, những cái khác còn chưa chắc."

Thẩm Lăng cười rất gọi đùa, "Dù sao Diệp Tử của chúng ta chân thành đáng yêu, lớn lên xinh đẹp, không chừng Dịch nhi xuân tâm nhộn nhạo, nảy mầm tình yêu. Mười sáu năm qua cậu chưa từng thấy cô gái nào như vậy phải không? Nói thật, từ cái nhìn của anh, căn nguyên của tình yêu phần lớn đều không biết. Há há há há há há!"

"..."

***

Bọn Trì Diệp chọn một bộ phim mới được công chiếu.

Phong cách hài hước rất thích hợp để loi lờng tâm trạng. Cô vẫn rất thoải mái, cần phải thả lỏng là Lê Vi và Phuong Gia Di.

Ba người ra khỏi rạp phim khi sắc trời đã tối.

Trì Diệp rút cổ một cái, "Đi ăn bánh cá hầm không?"

Bên cạnh trung tâm thương mại có hàng bánh cá hầm rất ngon, hồi còn học cấp 2 cô từng ăn một lần. Bởi vì quá chú tâm ăn nên còn bị móc mắt điện thoại Ấn tượng quá sâu, hai, ba năm sau vẫn chưa quên được.

Phuong Gia Di khó xử cắn môi, "Mẹ tớ..."

Trì Diệp hiểu ý, đưa tay vỗ vai cô ta, "Muộn rồi về đi, đến giờ không an toàn rồi. Bọn mình đưa cậu về."

"Không cần!" Phuong Gia Di đỏ mặt, gạt lực xua tay, "Cửa chính ra bến xe buýt, tớ bắt xe về được."

Trì Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu, "Về đến nhà rồi nhắn tin cho bọn mình."

Trung tâm thương mại là khu buôn bán, đông người làm việc buổi tối, ở trạm xe buýt đều là người tan làm, không có gì nguy hiểm.

Cô đưa Phuong Gia Di về, nhờ bị phụ huynh nhìn thấy có khi còn lo lắng hơn.

Trì Diệp rất hiểu bản thân mình, cô tuyệt đối không phải loại học sinh được phụ huynh yêu thích. Xưa nay mặc đồng phục không nghiêm chỉnh, kiểu tóc cũng không giống dáng vẻ học sinh ngoan, đáng đi lại mạnh mẽ, mang theo cảm giác ngông cuồng tự đại.

Tổng kết lại một từ, chắc chắn là "Anh hùng!"

Thế nhưng cừu non Phuong Gia Di lại đi theo cô, nói không chừng bố mẹ người ta rất lo lắng.

...

Tiền Phuong Gia Di về, Trì Diệp và Lê Vi tay trong tay đi mua bánh cá ăn.

Ăn liên tiếp ba, bốn viên, động tác của cô mới chậm lại, cười nói với Lê Vi: "Trước đây mình chưa từng ăn bánh cá, mỗi lần đi qua một quán gần nhà đều rất thèm. Nào là bánh cá, nào là takoyaki (viên bạch tuộc), cái mùi thơm ở nhà cũng ngửi thấy được, chào ôi!"

Lê Vi cười, "Cậu đúng là cái đồ tham ăn."

Trì Diệp nhún vai một cái, "Thế nhưng mình cũng không được nếm thử mùi vị của quán này."

"Quán đóng cửa à?"

"Không phải." Cô cắn một xiên cánh chiên nguội, "Bà chủ quán bán đồ ăn vặt đu bám được bố mình, đóng cửa quán đi làm bà lớn rồi."

Trong giọng nói không có sự oán hận.

Trong lúc nhất thời Lê Vi luống cuống tay chân.

Ngày nào còn sống, Trì Diệp không muốn tâm trạng bản thân không tốt, cười một tiếng chuyển đề tài.

Khi bọn họ đi ra khỏi trung tâm thương mại đã hơn 8 giờ. Vì buổi trưa thi nên không có bài tập, đúng là quá mức rảnh rỗi, không cần gấp gáp, chậm rãi đi dạo cho tiêu đồ ăn rồi về nhà cũng được.

Hai năm qua, bên này mở rộng khai phá rất tốt, chính quyền thành phố đã sớm có kế hoạch, thiết lập trung tâm thương mại thành trung tâm thứ hai của Hải Thành. Vì vậy trung tâm càng phát triển mạnh, càng nhiều công trình xung quanh được xây dựng.

Cách đó không xa là một quán rượu 5 sao vừa xây năm ngoái, mới khánh thành không lâu.

Đi ngang qua quán rượu, Lê Vi đột nhiên dừng bước.

Trì Diệp nhìn cô ấy một cái, "Sao vậy?"

Mặt Lê Vi trong đêm tối đỏ lên, "Đau bụng quá... Tớ cần đi vệ sinh nhờ."

Trì Diệp cầm túi cho cô ấy, "Mau đi đi."

Lê Vi đi vệ sinh, Trì Diệp an vị ở sảnh lớn tầng một chờ cô ấy.

Chờ lâu quá đâm chán, cô cầm điện thoại ra muốn nhớ lại sự "sấn sóc" quan tâm ngày hôm qua của Dịch Thuần.

Năm chữ, hai dấu lửng.

Ôi, vậy mà cũng có thể khiến tim cô đập nhanh hơn.

Trì Diệp mím môi, đôi mắt mờ màng, yên lặng cười.

...

"Trì Diệp?"

"..."

"Đúng là cậu rồi! Sao cậu... Cậu cũng biết hôm nay bố tổ chức sinh nhật cho tôi nên đến à?"

Trì Diệp sớm thu lại nụ cười, cau mày đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô gái trước mặt.

Cô gái nhìn có vẻ yếu đuối ngây thơ, ngũ quan không xinh đẹp nhưng đôi mắt như thỏ con khiến người ta thương hại.

Trì Diệp chỉ cảm thấy một sự oán hận từ trái tim xông thẳng lên não, đánh bay mọi sự kiên cường của cô.

"Vệ Chân Chân, mày còn có mặt mũi gọi tên tao?"

...

Sắc trời đã đen.

Thẩm Lăng ăn no về nhà nghỉ ngơi, chỉ có Dịch Thuần ngồi một mình trong cửa hàng.

Thế nhưng hôm nay tâm trạng cậu hỗn loạn, có chút không an tâm, liền dự định đóng cửa sớm.

Tắt đèn, khóa tủ, đeo cặp.

Lúc Dịch Thuần đóng cửa, phía sau có người sợ hãi gọi cậu.

"Bạn, bạn học Dịch Thuần..."

Dịch Thuần đặt cái khóa chữ U xuống, xoay người.

Nhìn thấy người đến, cậu nhướn mày.

"Là cậu?"

"Có, có phải tớ... đã làm phiền cậu không?"

Sắc mặt Dịch Thuần lạnh lùng, khắp người tỏa ra hơi thở muốn sống đứng lại gần, "Có chuyện gì?"

Hôm qua quên đăng chương nên mai sẽ bù thêm 1 chương nữa nhé huhu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngày mai uống trà sữa không?

Edit: Tà tát tiểu tam (p ㄇ°)=p)"д)

Phương Gia Di chỉ đi theo Lê Vi và Trì Diệp gặp Dịch Thuần mấy lần từ xa, đây vẫn là lần đầu tiên trực tiếp nói chuyện.

Thế nhưng thái độ lạnh lùng của Dịch Thuần làm cô ta có chút sợ sệt.

Phuong Gia Di nghĩ về những suy nghĩ trong lòng, hít sâu một hơi cố lấy dũng khí, nhẹ giọng nói trong đêm tối: "Tớ... tớ đi qua đây nên muốn mua ít đồ..."

Dừng hồi lâu, cô ta mới nhìn vào ánh mắt lạnh băng của Dịch Thuần: "Vừa nãy tớ đi cùng đám Trì Diệp ở trung tâm thương mại..."

Dịch Thuần "Ồ" một tiếng.

Được đáp lại, mặt Phuong Gia Di lại đỏ lên.

Dịch Thuần nghĩ, cô gái này thật khiến người khác bất an, vừa mới thi xong, tay bị thương mà vẫn chạy ra ngoài chơi.

Cũng chẳng nói với cậu một câu.

Bình thường không phải thích chạy sau cậu để cưa cẩm sao? Sáng nay cậu rõ ràng tức giận như vậy, cô lại không phát hiện ư?

Hay là mì vẫn thần quán đối diện ăn không ngon nữa?

...

Cuộc sống ăn nhờ ở đậu quá lâu nên từ nhỏ Phuong Gia Di đã biết cách xem sắc mặt người khác, cảm xúc của người khác sẽ phóng to gấp một vạn lần trong mắt cô ta.

Sau khi Dịch Thuần đáp một tiếng, rõ ràng bầu không khí dịu xuống rất nhiều.

Giọng Phuong Gia Di rụt rè, mang theo chất mềm mại của giọng con gái, không giống như Trì Diệp luôn nói toạc ra.

"Cửa hàng của cậu đóng cửa sớm vậy à? Tớ, tớ đang định... Mua vọt cầu lông..."

Dịch Thuần ngừng lại, hỏi lại với thái độ khác thường: "Đi đánh với Trì Diệp?"

Rõ ràng Phuong Gia Di chỉ thuận miệng tìm cớ nói chuyện nên bị Dịch Thuần hỏi, cô ta chỉ có thể gật đầu bừa, hai tay ngượng ngùng xoắn vào nhau, không dám nhìn cậu.

Trong nháy mắt sắc mặt Dịch Thuần xấu đi, "Tay cậu ấy bị thương, đánh làm sao được?"

Phuong Gia Di: "???"

Dịch Thuần cầm cái khóa lên, hừ lạnh: "Không bán!"

"..."

Phuong Gia Di trơ mắt nhìn Dịch Thuần đeo cặp xoay người bỏ đi.

Hẻm nhỏ buổi tối vẫn náo nhiệt như cũ, ra khỏi hẻm chính là đường cái rồi. Nhưng cô ta không ngờ Dịch Thuần lại không ga lăng như thế, thậm chí không hỏi có cần đưa cô ta về không.

Làm như tất cả con gái trên thế giới này đều giống như Trì Diệp ư?

Cô ấy có thể một mình đánh lại bảy, tám tên lưu manh, lẽ nào người khác cũng phải vậy? Hẻm nhỏ thế này, ngõ nhỏ xung quanh có kẻ xấu thì cô ta có mà chạy đằng trời.

Nhưng Dịch Thuần cứ thế mà đi mất!

Phuong Gia Di cắn môi, giậm chân một cái, chạy đuổi theo.

Dịch Thuần cảm giác có người đằng sau, nhú mày, không nói gì chỉ bước nhanh hơn khiến Phuong Gia Di không đuổi kịp.

Đi hai, ba phút là hết con hẻm, ra đến đường lớn, xe cộ đông đúc, cách hai con đường là đến trường Thập Tự.

Dịch Thuần thấy Phuong Gia Di cũng đi ra rồi, xoay người, chuẩn bị quay lại con hẻm lấy xe đạp đi về.

Phuong Gia Di định nói gì đó, thấy cậu xoay người, sững sốt một chút, "Ồ... Cậu không về nhà à..."

Dịch Thuần không nghe thấy, cứ đi thẳng.

Cậu vốn không đủ kiên nhẫn đối phó với những cô gái này. Nhưng cậu nghĩ đây là bạn của Trì Diệp, cũng nghe Hứa Kỳ nói là em gái của cậu ta, lần đầu Trì Diệp đến gây gỗ với Hứa Kỳ là vì cô ta.

Nếu như cô ta xảy ra chuyện gì, cái cô tấm lòng cao cả thích lo chuyện bao đồng kia lại phải ra tay.

Tay còn đang thương tích, đánh đấm được ai chứ!

Nhưng Phương Gia Di hiểu sai ý Dịch Thuần, cho rằng cậu cố ý tiền cô ta ra.

Tuy không nói lời nào, nhưng lại thân thiết như tri kỷ... Con mắt cô ta rung rung, lấy dũng khí hét với bóng lưng của Dịch Thuần một tiếng: "Cảm ơn cậu!"

Dịch Thuần đã đi xa rồi.

***

Tri Diệp đứng trong đại sảnh khách sạn, từ trên nhìn xuống Vệ Chân Chân thấp hơn cô hơn nửa đầu.

Dường như Vệ Chân Chân hơi sợ cô, có ý đứng cách xa một khoảng ở nơi cô không chạm tới, xem như đang đối đầu.

Nhưng Tri Diệp mặc đồng phục thể dục, bên ngoài mặc áo khoác đồng phục trường Thập Tứ màu trắng sọc xanh. Còn Vệ Chân Chân mặc một cái váy ngắn màu hồng có thể tôn lên được đôi chân ngắn cùn của mình. Trên mặt cô ta cũng trang điểm sưng sưng, có vẻ thần sắc khá tốt, không còn là con chuột bạch đáng thương hèn mọn như hồi nhỏ.

Vệ Chân Chân nghe thấy Tri Diệp châm biếm, cũng không tức giận, chớp mắt, "Tri Diệp, mày đúng là không thay đổi chút nào."

"..."

Tri Diệp lười đời co với cô ta, chỉ đợi Lê Vi ra là đi luôn.

Kết quả không biết có phải ăn trứng bánh gà hầm chưa chín hay không mà Lê Vi đi vệ sinh rất kỹ.

Vệ Chân Chân cũng không rời đi, đứng song song với Tri Diệp ở đằng kia, "Hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của tao, ba mẹ đặt tiệc trước ở đây nên còn bàn trống. Mày có muốn tham dự không, dù sao cũng từng chơi với nhau một thời gian."

Tính cách Tri Diệp không phải loại nuốt giận, bị bắt nạt đề đầu cười cổ, cô cũng không muốn khách khí nữa.

"Ồ, khách khứa bữa tiệc này có biết chuyện của mẹ mày không? Một quả phụ bán đồ ăn vặt, làm tiểu tam giật chồng hàng xóm dưới sự giúp đỡ của con gái. Còn ba mày, nói muốn đưa hai đứa bé ra ngoài chơi, kết quả lại thành đưa mẹ mày lên giường, thật không hổ là người một nhà! Xin lỗi đi, tao không đọc nhiều sách, chỉ biết nói chữ "thô bỉ", không biết có làm tổn thương lỗ tai trát vàng của công chúa nhỏ không ta?"

Vệ Chân Chân không có chút tức giận nào, nhìn như một củ cải bị Tri Diệp bắt nạt, "Dù sao cũng là tao thắng còn gì? Bây giờ tao có đủ bố mẹ, là công chúa nhỏ nhà họ Tri, còn công chúa thật là mày thì phải ăn nhờ ở đậu, vui không? Tao nghe nói mấy năm trước đi tái hôn, mày có em trai mới, chắc là vui lắm?"

Càng nhỏ càng dễ tổn thương.

Hai người đều là hai bé gái không lớn lắm, nhưng lời nói câu sau lại tàn nhẫn hơn câu trước, bắt buộc phải khiến "kẻ địch" thương tích khắp người mới được.

Chuyện La Huệ tái hôn là vết sẹo không thể nhắc đến trong lòng Tri Diệp, khó chịu hơn cả việc bị Tri Giới Nghiên khinh miệt.

Cô tức giận đỏ bừng mặt, "Huấn luyện viên của tao đã dạy tao không được đánh con gái."

Nếu không Vệ Chân Chân nhỏ bé như vậy, dứt khoát không đỡ được hai đòn của cô.

Nhưng Vệ Chân Chân không hề sợ hãi, khóe mắt nhìn thấy Tri Giới Nghiên đang đi tới, chợt mắt đỏ lên, rung rung nước mắt như là làm ảo thuật.

Cô ta chạy qua người Tri Diệp đến chỗ Tri Giới Nghiên, cẩn thận từng li từng tí nắm lấy tay áo ông ta, "Bố ơi..."

Tri Giới Nghiên đã sớm nhìn thấy Vệ Chân Chân, cứ nghĩ là cô ta nói chuyện với bạn, đến gần mới phát hiện đó là Tri Diệp.

Hiện tại đa phần học sinh cấp 3 đều lười biếng xiêu vẹo, đáng đứng thẳng của Tri Diệp như được huấn luyện từ quân đội mà ra.

Khó mà không nhận ra.

Tri Giới Nghiên hơi hối hận, định hỏi thăm Tri Diệp trước, thế nhưng Vệ Chân Chân đáng thương chạy đến, ông chỉ có thể vỗ vai cô ta, dịu dàng hỏi: "Sao Chân Chân lại khóc?"

Vệ Chân Chân nhìn có vẻ thực sự đáng thương, ngẩng đầu nhìn Tri Giới Nghiên, "Bố, Diệp Tử vẫn còn giận con, con muốn mời cậu ấy tham dự sinh nhật, bố nói giúp con mấy câu đi..."

Trì Giới Nghiên sững sờ.

Ông ta không nghĩ Trì Diệp vì... Thế nhưng vừa nhớ tới tính khí bướng bỉnh của Trì Diệp, Trì Giới Nghiên lại tin thêm mấy phần.

Lúc đó đứa nhỏ khó tránh khỏi bị tổn thương, huống chi năm đó ông ta... Trì Diệp không chỉ trách ông ta, còn giận lây Vệ Chân Chân, nếu không cũng không thể qua nhiều năm như vậy rồi vẫn không liên lạc.

Nghĩ đến đây, Trì Giới Nghiên hạ giọng, "Được, bố đi nói chuyện với Trì Diệp, con lên trước đi."

Vệ Chân Chân nghe lời gật đầu, vô cùng ý lại Trì Giới Nghiên, vậy nên xoay người rời đi.

"Diệp Tử, con lại đây!"

Trì Diệp bị một lớn một nhỏ này chọc cười.

"Một đứa con roi cũng khiến ông vui vẻ như vậy, giám đốc đúng là lớn tuổi rồi nên dễ gạt hơn nhì."

Trì Giới Nghiên vốn cảm thấy có lỗi với Trì Diệp, dù sao cô mới là con gái ruột, nhưng Trì Diệp nói ra lời này khiến ông ta lập tức nổi giận, "Trì Diệp! Sao con dám nói chuyện với người lớn như thế!"

Trì Diệp liếc mắt nhìn thấy Lê Vi đã đi ra.

Cô lười đánh đàng với Trì Giới Nghiên, "Người lớn ở đâu ra vậy? Tôi chỉ thấy con gái và bố của người khác, xin lỗi nhé, người lớn nhà tôi không ở đây."

Nói xong, cô không để ý Trì Giới Nghiên, bước nhanh đến cạnh Lê Vi kéo cô ấy rời đi.

Trì Giới Nghiên tức giận cả khuôn mặt đỏ lên: "Trì Diệp!"

Trì Diệp không hề quay đầu lại...

...

Khi Trì Giới Nghiên quay lại phòng tiệc, Vệ Chân Chân đang đứng cạnh cửa chờ ông ta.

Bên trong là cảnh tượng ăn mừng, trước mặt là con gái mềm yếu, lửa giận trong lòng Trì Giới Nghiên vơi đi không ít.

Ông ta cúi người xuống sửa lại áo vest của Vệ Chân Chân, "Sao Chân Chân không vào trong?"

Vệ Chân Chân tròn mắt lên. Nhưng cô ta không có đôi mắt hạnh phúc như Trì Diệp, chỉ là bất chước đáng vẻ của cô trước đây.

May là hôm nay đã make up sưng sưng kẻ mắt mèo, nhìn có vài phần đáng yêu.

"Bố, Diệp Tử không tham gia ạ?"

Trì Giới Nghiên cười, "Con bé còn đi cùng bạn, phải đưa bạn về, lần sau gặp nhau thì ăn cơm sau nhé?"

Vệ Chân Chân cười ngoan ngoãn, "Vâng."

"Ngao ẳm."

"Nhưng mà." Vệ Chân Chân dừng một chút, "Con nghe nói Thập Tứ là trường điểm thành phố, có cả ký túc xá. Bố ơi, con cũng muốn vào Thập Tứ học cùng Diệp Tử... Hồi học cấp 2 con không nỗ lực nên không thi đỗ, nhưng con thực sự sẽ cố gắng, con muốn vào trường tốt học..."

Trì Giới Nghiên sững sờ: "Con muốn học Thập Tứ?"

Vệ Chân Chân gật đầu như giả vờ.

***

Bởi vì đoạn nhạc đệm này, tâm tình Trì Diệp rơi xuống đáy vực.

Bạn tốt Lê Vi rất biết điều không tò mò, chỉ để mặc cô lủi mình ra khỏi sảnh lớn khách sạn, nhét vào taxi.

Trì Diệp đóng cửa xe, ở bên ngoài gượng cười với Lê Vi, "Về nhà nhắn tin cho mình nhé."

Lê Vi gật đầu, "Haiz, cậu cũng thế, phải cẩn thận ngộ nhớ những tên kia..."

"Mới qua vài hôm thôi, có khi còn đang bó bột, không sao đâu."

Trì Diệp vung tay lên, tiêu sái xoay người rời đi.

Trên thực tế cô không biết phải đi đâu.

Nghĩ vậy, càng muốn có bạn trai.

Trì Diệp nghĩ đến sáng nay Trì Diệp mặt lạnh kéo mũ cô, có vẻ rất bức bối, nhất thời dừng bước.

Do dự một lúc, cô vẫn không chờ đợi nổi nữa, lấy điện thoại ra khỏi túi, nhấn tin nhaoay nhaoáy.

Nhất Diệp: Mai cậu đi uống trà sữa không?

Nhất Diệp: Cậu muốn uống vị gì?

Dịch Thuần trả lời rất nhanh, Trì Diệp vừa đi vài bước, điện thoại rung lên.

YC.: Không uống.

Đang tức giận sao?

Trì Diệp sờ cằm, cẩn thận thăm dò từng chút.

Nhất Diệp:...Hay là ăn mì vẫn thần?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Một năm đường

Edit: Tà ngọt ngào (ゝ)≡*

Trì Diệp chưa từng yêu, nhưng cũng nhìn thấy người ta yêu nhau rồi.

Cấp 2, cậu bạn mũm mĩm cùng lớp thường mang cho Lê Vi đồ ăn vặt, có lúc là nước chanh, có lúc là kẹo rồi socola, đủ loại. Tuy cuối cùng Lê Vi không đồng ý, nhưng cô cảm thấy muốn thể hiện tình yêu chính là như vậy.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đồ trà sữa lên người Dịch Thuần, cô liền nghĩ Dịch Thuần thích uống trà sữa, nhưng Dịch Thuần lại từ chối... Cô nghĩ đến bát mì vẫn thần thơm ngon, còn có thái độ tốt khác thường hôm đó của Dịch Thuần, cho rằng cậu thích ăn mì.

Dù sao ăn no mới có tâm tình tốt.

Không ngờ lúc sau, tiểu soái ca vẫn không đồng ý.

Lần này tốc độ trả lời của Dịch Thuần lâu hơn một chút.

YC.: Không.

Trì Diệp chu môi.

□□

Bên cạnh có một bồn hoa nhỏ, cô không kén chọn, trực tiếp ôm cặp ngồi mép bồn hoa, khom lưng nhắn tin.

Tiểu soái ca đúng là khác biệt, không dễ dàng bị đồ ăn lay động. Cô thích nha.

Nhất Diệp:...

Nhất Diệp: Được thôi.

Nhất Diệp: Tối thứ sáu cậu rảnh không?

Nhất Diệp: Cậu muốn cùng chơi tennis không?

Mình mới mua vợt, cần có người tể cò(1) nè!

(1)Người tể cò: lá cò hy sinh, người hy sinh.

Người này thật không biết nói chuyện. (Editor: đoạn này chỉ Trì Diệp)

Dịch Thuần dứt khoát không nhả lại nữa, cắt điện thoại vào lại túi áo, chân phải dùng sức một cái, xe đạp nhanh chóng chuyển động.

Trì Diệp đợi trong gió rét gần mười phút không được trả lời, tức giận dậm chân chạy về nhà.

Tên này thật khó nhả. Cô không tin Trì Diệp cô không cạy được mai rùa này!

***

Thứ sáu công bố kết quả thi và xếp hạng.

Bởi vì bỏ thi "hợp pháp" một ngày, thiếu thành tích hai môn, lần này Trì Diệp vững vàng đội sổ.

Nhưng Thái lão đầu không hề tức giận, ngược lại còn cảm động, "Thầy nghe giáo viên Vật lý nói lần này em tiến bộ rất lớn, bài thi khó hơn thi hàng tháng nhưng em được hơn tận 20 điểm! Bài Tiếng Anh cũng tiến bộ hơn 10 điểm, đúng hơn nửa bài ngữ pháp! Trì Diệp, thầy biết em là một đứa trẻ ngoan..."

Trì Diệp lười biếng ngáp một cái.

Mãi đến khi Thái lão đầu phí lời xong, cô vẫn không thể chuẩn đi ngủ mà bị Thái lão đầu kéo về lớp, chuẩn bị đổi chỗ ngồi tiếp.

"Bởi vì có nhiều bạn học không đột phá trong thứ hạng, thầy sợ các em ngồi nguyên một chỗ không tốt cho mắt nên lần này chúng ta đổi chỗ bằng phương pháp khác."

Thái lão đầu ra lệnh, tất cả học sinh trong lớp thu sách cho vào cặp, lần lượt ra khỏi lớp.

Ông lấy phiếu điểm ra, hắng giọng một cái: "Lục Phóng!" Lục Phóng đi ra từ trong đám người.

Lần này Dịch Thuần thi thiếu một môn, vị trí thứ nhất đổi chủ, Lục Phóng thành công thăng cấp lên top 1.

"Từ xếp thứ nhất bắt đầu được tự do chọn chỗ ngồi, xếp hạng càng cao càng được ưu tiên chọn. Lục Phóng, đi thôi."

Thái lão đầu vỗ vai cậu.

Lục Phóng cười, khoe mắt liếc qua Trì Diệp đang lười biếng tựa vào tường, đi vào lớp trước.

Cậu ta chọn hàng thứ ba đếm ngược từ dưới lên, không phải ở giữa, không phải hai bên, đó là một chỗ ngồi rất không đáng chú ý.

Thái lão đầu không quá hài lòng, nhưng tự chọn nên ông cũng không có cách nào, "Trì Diệp!"

"Dạ?"

Trì Diệp mê man nhìn ông.

Về mặt Thái lão đầu hơi vui mừng, "Em vẫn ngồi cạnh Lục Phóng nhé, để bạn đứng đầu tiếp tục kèm cặp em, lần sau thi cho tốt, nhất định sẽ có tiến bộ!"

Trì Diệp: "..."

Bởi vì tư tâm của Thái lão đầu, vị trí vàng ngồi cạnh Lục Phóng chép bài lại được Trì Diệp thầu rồi.

Trì Diệp ôm một xấp sách vở, đi lết xệt đến bên cạnh cậu ta. Lục Phóng có vẻ rất vui, "He he, Trì ca, lại ngồi cùng bàn rồi."

"Lớp phó học tập, chúng ta có duyên như vậy, một tháng tiếp theo cậu có muốn cân nhắc đến việc chép bài hộ mình không?"

"..."

Phương Gia Di và Lê Vi xếp hạng khá cao, hai người lại chọn ngồi cùng bàn nhau, ngay phía trên Trì Diệp và Lục Phóng. Lê Vi vừa giơ tay ra là có thể chạm đến bàn Trì Diệp.

Có thể ngồi gần như thế, mọi người đều hết sức thỏa mãn, ba cô gái liền hẹn nhau cùng đi vệ sinh.

Đi trên hành lang một đoạn, Trì Diệp đột nhiên dừng bước.

"Sao thế?"

Cô lắc đầu, "Mình muốn xem bảng vàng quang vinh kia." Ý nói bảng vàng dán ở cuối hành lang.

Lần này Dịch Thuần thiếu mất điểm một môn, quá nửa là không có tên trong danh sách. Thập Tứ là trường điểm, bên trong toàn là học sinh xuất sắc. Cho dù thành tích Dịch Thuần tốt, cũng không thể bứt phá trong hàng tá học sinh được.

Trì Diệp nhìn một lượt, quả nhiên là không tìm được tên.

Cô thấy hơi áy náy, nếu không phải vì Lê Vi đi tìm cậu, cậu cũng sẽ không bỏ thi đi tìm cô.

Trì Diệp ở trong phòng do dự đến giữa trưa vẫn chưa nghĩ ra nên làm gì cho phải.

Buổi chiều, loa phát thanh truyền ra giọng nói phong tao của Trương Đại Thác: "Chào mọi người, lại đến giờ phát thanh của trường. Hôm nay mình sẽ đọc thư của các bạn học gửi tới... Ồ bạn này chắc là một bạn nữ nè..."

Không biết tại sao, Trì Diệp luôn cảm thấy ngữ khí của cậu ta rất ngứa đòn.

"Bạn học C₂H₆O, mình sẽ chờ cậu tốt nghiệp. Há há há há há không biết bạn học C₂H₆O có tiếp nhận tấm lòng từ bạn học ân danh này hông ta..."

Trì Diệp đứng dưới sân nghe một lúc, yên lặng lòi điện thoại ra.

"Etanol, hợp chất hữu cơ, công thức phân tử C₂H₆O..."

Khỏe miệng Trì Diệp méo xệch, cởi áo khoác nhét vào lòng Lê Vi, để lại câu "Cầm hộ mình về lớp", sau đó chạy biến.

Lê Vi thở dài, cảm áo khoác lên hộ cô.

Phương Gia Di đứng bên cạnh, ánh mắt lóe lên vẻ ước ao khó diễn tả bằng lời.

...

Dịch Thuần không ở trong lớp, Trì Diệp đi một vòng không tìm thấy cậu, đi thẳng từ cửa sau vào, ngồi ở chỗ Dịch Thuần đợi cậu về.

Vì đang trong giờ nghỉ trưa, lớp cậu cũng đang tùm tùm lại buôn chuyện, không chú ý đến vị khách không mời đi vào từ cửa sau.

Khoảng năm, sáu phút sau, Trì Diệp nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần. Nghiêng đầu qua nhìn, Dịch Thuần từ phía sau đang đi đến.

Dịch Thuần thấy cô ngồi, nhú mày, "Sao cậu lại ở đây?"

Trì Diệp đứng dậy, đôi mắt cười sáng lấp lánh, "Chờ cậu đó."

"...Có chuyện gì à?"

Trì Diệp lấy ra một lon coca nhỏ, còn có một cái giấy bọc radium, nhìn có vẻ giống đường (đường ngọt) nhiều màu, để hết lên bàn cậu, "Cảm ơn cậu."

Dịch Thuần nhìn cô một cái, "Gì cơ?"

"Cảm ơn cậu lúc đi thi còn lo lắng cho mình. Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu cứ thừa nhận là thích mình thì sẽ không ai bày tỏ với cậu trên loa phát thanh nữa, tốt biết bao."

Trong lòng Dịch Thuần hơi lay động.

Trì Diệp thấy cậu không nói gì, thở dài, có chút mất mát nhưng không biểu hiện rõ ràng, "Sắp đến hội diễn văn nghệ rồi, có muốn biểu diễn tiết mục gì cùng mình không?"

Đây cũng chỉ là cái cớ tạm thời cô nghĩ ra.

Thật ra Trì Diệp chỉ muốn đến đây nói chuyện với Dịch Thuần, nhìn thấy cậu mà thôi, đoán trước là cậu sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, Dịch Thuần lạnh nhạt từ chối.

"Không được."

Trì Diệp nhún vai một cái, đột nhiên đưa tay ra nắm chặt ngón tay cậu.

"Cậu đừng để ý những cô gái khác được không, không phải mình không đánh được con gái đâu."

Cô để lại một câu uy hiếp, nhẹ nhàng rời đi, Dịch Thuần đứng im tại chỗ.

Kết thúc giờ phát thanh, sắp tới giờ tự học buổi chiều, trong lớp có học sinh lục tục đi vào, lần lượt ngồi đúng vị trí của mình.

Dịch Thuần dựa vào tường, ngón tay bắt giác động đậy. Có chút ngọt ngào.

Là mùi hương gì vậy?

Hình như là mùi dầu gội của Trì Diệp.

Cậu nhú mày, ánh mắt tập trung vào vào thanh đường trên bàn. Là vị ngọt của đường.

***

Vừa qua cuộc thi, Thái lão đầu liền tuyên bố chuyện tiết mục nghệ thuật.

Đây là lần đầu tiên khóa này tham gia hội diễn văn nghệ, vì lớp 12 được ngầm thừa nhận không cần biểu diễn, vì vậy lực lượng chính vẫn là lớp 11 và năm nhất – lớp 10.

"Thời gian tổ chức vào dịp Giáng Sinh. Đầu tháng 12 sẽ xác nhận danh sách các tiết mục. Ai có hứng thú tham gia có thể tự chuẩn bị trước. Tập thể lớp chúng ta cũng phải góp một tiết mục, có ai có đề nghị gì không?"

Dù sao Thái lão đầu cũng là thầy giáo, không giống cô giáo. Bản thân ông không có hứng thú với những trò này, vì vậy quyết định giao hết cho học sinh.

Kể từ khi đổi chỗ ngồi mới, "phạm vi fan" của Trì Diệp lại mở rộng. Lý Nhất Soái ngồi sau Lục Phóng cũng khuất phục trước sự hào sảng của nữ anh hùng. Lại nghe nói cô học võ, cả ngày quần quít đòi cô dạy mình mấy chiêu.

Lý Nhất Soái cũng là nhân vật tích cực tham gia các hoạt động của lớp, vừa nghe có thể chuẩn bị tiết mục, lập tức kích động.

"Hay là chúng ta làm ảo thuật? Kiểu biến hình ý?"

Thái lão đầu còn chưa kịp nói gì, Trì Diệp ngồi trên đã cười nhạo một tiếng, "Ai biến?"

"..." Lý Nhất Soái không từ bỏ, "Hay là nhảy một điệu? Đạo này mình xem cái nhóm gì ý nhỉ, à SNSD (Girls' Generation) ấy. Đang hot lắm, nhảy bài Gee gee gee được không?"

Lục Phóng không vui, "Điệu nhảy của con gái mà, thích thì đi mà nhảy!"

Giăng co, âm ỉ nửa ngày, cuối cùng vẫn là lớp trưởng đứng ra thỏa thuận, "Thôi thì hát đồng ca đi, hát không hay cũng có thể vờ vịt được."

Nếu không biểu diễn đơn lẻ mà không tốt thì xấu mặt lắm.

Sau khi định ra tiết mục, lớp phó văn nghệ hỏi từng bạn học xem ai chơi nhạc cụ gì không.

Lê Vi biết đàn piano, nhưng trình độ có hạn, không dám phô bày trên hội diễn vì sợ bẽ mặt.

Lớp phó văn nghệ cũng là một kẻ hung hãn, "Bên kia cũng có một bạn trình độ có hạn, hai người các cậu biểu diễn cùng nhau đi, mỗi người đàn một tay."

"..."

Trì Diệp ở phía sau, không nhịn được phì cười ra tiếng.

Lớp phó văn nghệ lập tức chuyển mắt nhìn cô.

Trì Diệp vội vàng nghiêm mặt, "Mình không biết gì hết."

"Thật không?"

Lục Phóng biết đàn violon nên xung phong, cậu ta từng đi thi nên mọi người quyết định để cậu biểu diễn chính, toàn bộ nhạc cụ còn lại làm nền cho cậu.

Cậu ở bên cạnh nhìn đáng vẻ Trì Diệp, đẩy kính, "Vừa nãy cậu còn hào hứng đòi đánh keng tam giác cơ mà."

"...Lục Phóng cậu chán sống rồi à!"

Lớp phó văn nghệ mắt sáng rực, "Cậu đánh keng tam giác? Cũng được, cũng coi như là có."

"..."

Bọn họ mạnh mẽ quyết định tiết mục, quyết định bài hát, chọn bài hát yêu nước sai lầm nhất "Tôi và Tổ quốc tôi". Chia thành hai nhóm hát bè và đệm nhạc, từng người bắt đầu rầm rộ đi tập luyện.

Trì Diệp không vui cho lắm

Bởi vì phải ở lại tập luyện thì lấy đâu ra thời gian đi tìm Dịch Thuần cơ chứ. Nhưng cũng không sao.

Cô lắc lư keng tam giác, đứng ở cuối lớp, ngó sang lớp bên cạnh.

"Nhìn gì thế Trì ca?"

"Ờ, mình đang xem có ai thưởng thức tiếng keng tam giác mê hồn này không."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Vòng qua và hôn

Chương 21: Vòng qua và hôn

Edit: Tà ham mún ㄟ(〇 ㄟ)

Dịch Thuần vừa ra khỏi lớp đã phát hiện cô.

Cậu ním môi, chưa kịp nói gì, Trương Đại Thác bên cạnh đã vô cùng vui mừng lao tới: "Trì ca!"

Trì Diệp cười, "Lâu lắm rồi không gặp Dép."

Trương Đại Thác lắc đầu, "Ngày nào mà không thấy nhau? Chẳng qua Trì ca một mực chú ý nhìn chăm chăm tên yêu tinh C2H6O để ý gì đến tớ đâu! Hừ!"

Sáng sớm hai lớp xếp hàng cạnh nhau, Trì Diệp cao ráo luôn đứng cuối trong hàng học sinh nữ, vừa quay sang là nhìn thấy hai vị trí cuối cùng là Trương Đại Thác và Dịch Thuần.

Trương Đại Thác nói cũng đúng, bình thường cô đều nhìn trộm Dịch Thuần, tứ phía không nhìn ai khác nữa.

Trì Diệp gõ keng tam giác hai phát, hai tiếng leng keng vang lên, làm bộ không nghe thấy cậu ta phát bệnh.

"Các cậu tan rồi à? Lớp cậu có tiết mục chưa?"

Tuy nói chuyện với Trương Đại Thác nhưng mắt lại nhìn chăm chăm Dịch Thuần ở phía sau.

Trương Đại Thác lòng như gương sáng, nhưng đang trên hành lang giờ tan học nên không tiện âm ỉ quá mức. Cậu ta quay đầu lại, nhìn Dịch Thuần không có ý định mở miệng, cười hì hì, "Có rồi, nhưng bọn tớ không tham gia, chỉ con gái thôi."

Không phải là không thử khuyến khích, nhưng căn bản Dịch Thuần không buồn nghe. Dù sao cũng không nên, trái lại cả lớp không ai dám ép buộc cậu.

Mấy cậu trai thì muốn giành thời gian chơi bóng rổ, hơn nữa con gái lớp cậu cũng muốn trình diễn sexy dance. Hai bên kết hợp, thành ra con gái lớp cậu sẽ đại diện.

Trì Diệp hơi thất vọng, "Có thể cùng luyện tập mà..."

Trương Đại Thác còn chưa kịp nói, Dịch Thuần ở phía sau bước lên trước, chọc vào cánh tay cậu ta một cái, "Đi thôi."

"Ồ...Ồ." Trương Đại Thác gật đầu, nháy mắt Trì Diệp, "Bọn tớ về trước đây Trì ca!"

Trì Diệp "Ừ" một tiếng.

Dịch Thuần đi được năm, sáu bước đột nhiên dừng lại.

Trương Đại Thác cho rằng cậu đang chờ mình, vui vẻ chạy lên, chợt nghe Dịch Thuần lạnh giọng nói: "Hàng ngày tôi đều ở cửa hàng làm bài tập."

Trương Đại Thác: "Gì cơ?"

Dịch Thuần quay đầu liếc nhìn Trì Diệp mặt mờ mịt, thờ dãi.

"...Không có gì."

***

Trước kỳ thi hàng tháng lần hai, tiết mục của lớp Trì Diệp đã có vẻ ra gì và này nọ, quy trình biểu diễn đã sắp xếp xong, còn lại chỉ cần luyện cho quen là được.

Trì Diệp quả thực là người rảnh rỗi nhất trong số những người rảnh rỗi. So với những nhạc cụ liên thanh (phải chơi liên tục), cô chỉ cần chịu trách nhiệm gây hài, đứng ở góc cầm phách đánh keng tam giác vài lần là được.

Sau đó cô nghe Lục Phóng nói mới biết, lớp phó văn nghệ sợ cô không chịu nghe nhạc trưởng, thích đánh lúc nào thì đánh, nên cố ý cho cô một nhiệm vụ với mức độ quan trọng bằng 0.

Trái lại dù cô có gõ sai mấy lần cũng không ảnh hưởng đến tiết mục.

Trì Diệp không hề tức giận, ngược lại khá hài lòng với lớp phó văn nghệ sẵn sốc.

"Thế hôm nay mình không ở lại nữa, lớp phó học tập xin nghỉ hộ mình một ngày nhé. Mình có việc đi trước đây!"

Dù sao... Chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ chính là theo đuổi Dịch Thuần.

Ánh mắt Lục Phóng hơi phức tạp, nhưng giọng điệu lại hững hờ, "Hôm nay Trì ca không chép bài tập của tớ à?"

Hiện tại mỗi ngày họ đều phải ở lại luyện tập khoảng 20 phút. Đầu tiên là bộ phận đồng ca, sau đó mới đến đệm nhạc. Lục Phóng thừa dịp thời gian này làm hết bài tập để Trì Diệp mang về nhà chép.

Hôm nay Trì Diệp về trước, cậu ta còn chưa kịp làm xong bài tập.

Nào ngờ Trì Diệp không do dự dù một giây, sáng khoái vung tay lên, "Không sao, hôm nay mình đi tìm người khác giúp."

Lục Phóng đã nghe tên Dịch Thuần nhiều lần từ hai người bạn của Trì Diệp. Cậu ta khẳng định là có biết Dịch Thuần, cũng loáng thoáng đoán ra Trì Diệp có ý với Dịch Thuần... Thế nhưng cậu ta vẫn trêu chọc hỏi: "Còn có ai giỏi hơn tớ nữa à?"

Trì Diệp lườm cậu ta một cái, cười, "Lớp phó học tập cũng cần học cách khiêm tốn nha!" Dừng một chút, xách cặp lên, vẫy tay với cậu ta, "Đi đây! Mai gặp lại!"

Lục Phóng không vui nhưng vẫn "Ừ" một tiếng.

Nhưng Trì Diệp không chú ý, chạy đi mất rồi.

Cô tính toán thời gian, dựa vào cột chỗ gửi xe đợi người.

Tiết học cuối của lớp bên cạnh hôm nay kéo dài hơn, lúc Trì Diệp ra bọn họ còn chưa tan. Cô không vội, cầm điện thoại xem loáng thoáng.

Chờ khoảng hai mươi phút, một bóng người cao ráo đi đến cổng nhà để xe, từ từ lại gần.

Trì Diệp cất điện thoại đi, chạy tới chỗ Dịch Thuần. "Bạn học nhỏ Dịch Thuần!"

Dạo này cô thích gọi cậu như vậy, cứ cảm thấy đáng yêu lại thân thiết, dường như mối quan hệ giữa hai người đã thay đổi.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, "Có chuyện gì?"

Trì Diệp nhìn cậu, "Mình mời cậu đi uống trà sữa nha?"

"...Tôi không thích uống trà sữa."

"Đừng như thế mà, uống cái khác cũng được. Mình cần hỏi cậu mấy bài tập." Dịch Thuần không nói gì.

Trì Diệp thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười, "Đi hay không đi nói một lời nào?" Đi hay không?

Loại câu hỏi này không giống như lời cô sẽ nói.

Dịch Thuần tránh qua một bên, dắt xe đạp ra.

Trì Diệp đứng tại chỗ, xoay người lại, "Im lặng là đồng ý đấy?" Dịch Thuần vẫn không lên tiếng, cô liền cười, "Lát gặp lại!" "Đứng lại."

Trì Diệp dừng bước, "Sao vậy?"

Dịch Thuần cúi đầu tập trung dắt xe, không nhìn cô, "Đi đâu thế?" Trì Diệp: "Đến cửa hàng của cậu."

Dịch Thuần nhú mày, "Đi kiểu gì?"

"Đương nhiên là đi bằng chân!"

Cửa hàng cậu cách trường Thập Tứ không xa, cô lại đi nhanh, một lúc là đến. Nếu trên đường Dịch Thuần phải dừng đèn đỏ, có khi còn đến chậm hơn cô.

Dịch Thuần đã dắt xe ra khỏi nhà xe, nghe thấy cô nói, yên lặng đi về trước hai bước.

"Lên xe."

Trì Diệp sợ hết hồn, tròn to hai mắt, "Hả?"

Dịch Thuần không kiên nhẫn lặp lại lời nói: "Lên xe." Trì Diệp sửng sốt một lúc, đột nhiên cười lên.

Cô chạy đến bên Dịch Thuần, không nói hai lời nhảy lên yên sau, "Cậu đèo mình hả!"

Dịch Thuần đạp xe một lúc, giọng nói cũng bay theo gió, "Đã ngồi rồi còn hỏi."

Lúc tan học có không ít học sinh ở cổng trường. Cũng may Dịch Thuần đi nhanh, vèo cái qua, không ai nhìn rõ hai người trên xe.

Đến ngã tư cậu mới giảm tốc độ.

Từ lúc xe lăn bánh, Trì Diệp vẫn nắm vào áo khoác đồng phục của cậu.

Cô đột nhiên cảm thấy bước phát triển này sao mà giống trong các bộ phim thần tượng quá.

Cậu con trai anh tuấn đạp xe, gió nhẹ thổi qua cuốn theo mùi hương trên người cậu. Trì Diệp bị chính não của mình làm xuân tâm nhộn nhạo.

Muốn ôm lấy cậu.

Muốn thủ thi vào tai cậu. Muốn... hôn cậu.

Ceo không phải là người làm khó bản thân, tuy không thể quấy rối người ra, nhưng nói vài câu cũng không sao.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, muốn hôn cậu quá đi."

"..."

Trì Diệp đã làm chuẩn bị tinh thần bị cậu đuổi xuống xe rồi.

Không ngờ Dịch Thuần lại làm như không nghe thấy, trái lại không có phản ứng gì. Vẫn đạp xe thẳng, hoàn toàn không để ý đến cô.

Trì Diệp: "...Được thôi."

Cô đã nói ra lời trong lòng, tóm lại là muốn hôn cậu.

Cách cửa hàng khoảng năm mươi bước có một bãi đỗ xe. Cậu dừng xe lại, để Trì Diệp đi xuống trước rồi cậu mới xuống và khóa xe.

Trì Diệp đi theo sau cậu như cái đuôi nhỏ.

Nhìn bóng lưng Dịch Thuần, cô đột nhiên có một loại kích động. Một cái ôm từ sau lưng... thì ảm áp phải biết nhỉ?

Trước giờ Trì Diệp chưa từng ôm con trai, trước đây có vài đàn anh đàn em ở võ quán, nhưng mọi người đều giơ chân nhắc tay đánh nhau. Cho dù không cẩn thận va chạm thân thể, nhưng hơn nửa là bị đẩy ra ngay. Thiên phú của cô không tệ lắm, sau khi học võ ba, bốn năm, những cậu trai có thể lại gần cô đều bị cô đá bay.

Dịch Thuần vừa nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt cô lóe lên, còn nở nụ cười kỳ quái.

Dịch Thuần đã quen với dáng vẻ không biết điều của Trì Diệp, cũng không hoài nghi gì.

"...Đi thôi, ngăn người làm gì?"

Suy nghĩ Trì Diệp bị gián đoạn, mặt đỏ lên, vội vàng đáp lời, "Ồ...Đây!"

Xoay người chạy tới.

Thẩm Lăng ở trong cửa hàng, vừa thấy Dịch Thuần đến định chào hỏi thì chợt nhìn thấy cái đuôi nhỏ Trì Diệp ở đằng sau.

Anh nhướn mày, "Tiểu Diệp Từ đây à."

Trì Diệp vừa sang bên cạnh mua trà sữa, cũng có phần của Thẩm Lăng, thấy anh ở đây, cô ném qua, "Anh Lăng! Bắt lấy! Mời anh uống trà sữa này!"

Thẩm Lăng cười, "Hối lộ à, được đó!" Anh cầm chìa khóa lão đạo đứng lên, ném cho Dịch Thuần một ánh mắt chi cạu hiểu, "Vậy anh không làm bóng đèn nữa, về trước đây. Nhớ khóa cửa đây."

Anh đi ra khỏi hẻm, lôi điện thoại ra, gửi voicechat.

"Tiểu Diệp Từ đến rồi mà em không đến hả Tiểu Vi Vi?"

...

Trì Diệp vốn nghĩ là sang quán trà sữa làm bài, nhưng nhìn Dịch Thuần không có ý đuổi người, cô cũng mặt dày ở lại trong cửa hàng.

Dịch Thuần bỏ cặp xuống, vào gian phòng nhỏ cầm cái ghế tròn ra. Trì Diệp ngạc nhiên, "Cho mình hả?"

Không đợi cậu trả lời, cô đã cầm lấy, đặt cạnh ghế sofa. Lôi sách vở ra, tiện tay ném cặp xuống đất.

Dịch Thuần không nhìn nổi, nhặt cặp cô để lên nóc tủ.

Trì Diệp cảm động rồi tỉnh rồi mù, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu tốt bụng ghê! Không đành lòng để cặp của mình bị bẩn..."

Cậu đau lòng vì cô đó.

Dịch Thuần rất ngạc nhiên, "Tôi sợ vấp vào ngã."

"..."

Trì Diệp cũng không tức giận, "Được rồi."

Dù sao cô đang "tiến dần từng bước", mặc kệ cậu nói sao cũng được.

Dịch Thuần bắt đầu nhìn cô một cái, xoay người sắp xếp hàng hóa.

Trì Diệp ngồi trên ghế tròn, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cậu.

Thật đẹp trai.

Thật anh tuấn, trông ngon nghề ghê.

Bị nhìn chăm chú một lúc lâu, Dịch Thuần cảm thấy như có gai sau lưng, cuối cùng không nhịn nổi nữa: "Bài tập của cậu đâu?"

Không phải nói cần hỏi bài sao?

"A! Cậu đồng ý giảng bài cho mình rồi à?!"

Trì Diệp rất phẫn "Ủm" một tiếng, mắt chớp như con hồ ly nhỏ.

Đạt được ý đồ rồi.

Dịch Thuần mím môi, gật đầu, "Được, cậu làm đi, không hiểu thì hỏi tôi."

Nhưng vừa dứt lời chưa quá hai phút, cậu đã hơi hối hận. Trì Diệp không hiểu ngay từ bài đầu tiên.

"Bài này... Là như nào?"

"..."

Chương 22: Xin lỗi

Edit: Tà mưu mô (๑ ⇄ ∇ ⇄ ๑)

Dịch Thuần nhìn cô một cái, giọng nói khiến người ta lo lắng, lời nói hết sức nghiêm khắc, "Bất đẳng thức, cậu không học trên lớp à?"

Đúng là phí lời, muốn Trì Diệp nghe giảng còn khó hơn đánh chết cô.

Trì Diệp cười ngượng, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần..."

Dịch Thuần không để ý đến cô, vỗ tay một cái. Vào phòng sách cầm sách của mình ra, ngồi xuống ghế sa lông.

"Đọc đi, đọc kỹ từng chương rồi khoanh những chỗ cậu không hiểu vào."

Cậu đưa bút chì cho cô.

Trì Diệp vốn là vì muốn được ở cùng cậu nên mới đến đây, kết quả cái cố tự mình tìm lại bị "áp dụng vào thực tế". Quả thực là... có chút hối hận.

Thực lòng cô không thích học. Sớm biết là thế này thì thà ở lại lớp tập gõ keng tam giác còn hơn!

Dịch Thuần dường như có thể đọc được suy nghĩ của cô, không tiếng động cong môi, "Cho cậu hai mươi phút, không đọc xong thì lần sau đừng tới nữa."

"..."

"Tôi không thích tốn thời gian làm những chuyện không có kết quả."

Lần này Trì Diệp thật sự không dám qua loa.

Nếu như Dịch Thuần mở quán trà sữa, cửa hàng bánh kẹo, hoặc hiệu sách thì cô có thể tìm lí do vớ vẩn nào đó để ghé qua. Nhưng người ta lại mở cửa hàng đồ dùng thể thao, cô cũng không thể lần nào cũng tới mua bóng bàn được.

...Ý kiến này cũng hay đấy.

Trì Diệp há miệng, bắt đầu giãn bản thân sao không nghĩ ra sớm hơn.

Thế nhưng mua đồ xong phải đi luôn không được ở lại đây. Hồi bài tập vẫn là lí do tốt nhất.

Tuyệt đối không thể từ bỏ cơ hội!

Trì Diệp hít sâu một hơi, nhận sách và bút chì.

Có thể thấy bình thường Dịch Thuần không dùng sách, lúc mở ra như là sách mới. Thế nhưng cô tùy tiện lật vài trang, phát hiện bên cạnh mỗi công thức cậu đều ghi chú.

Trì Diệp chăm chú nhìn, chữ của cậu cũng rất đẹp như người cậu vậy. Tuy không ngay ngắn như Khải thư (1) nhưng có cảm giác giống Hành thư (2). Giống như cậu vậy, có vẻ lười nhác mà vừa đẹp vừa khiến người khác rung động.

(1) Khải thư hay chữ khải, còn gọi là chân thư, chính khải, khải thể và chính thư, là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất, do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại

(2) Hành thư là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ thảo thư. Tuy nhiên, vì nó không quá tháu như thảo thư cho nên dễ đọc hơn, và hầu hết những người đọc được khải thư cũng đều có thể đọc được hành thư.

Cô lại nổi lên kích động muốn giấu quyển vở này đi.

Dịch Thuần đã lấy sách ra đọc giải trí, an vị ngồi sóng vai bên cô, khoảng cách không quá hai bàn tay.

Chỗ ngồi của cậu cao hơn, có thể rõ ràng nhìn thấy Trì Diệp đang ngẩn người.

"Ngủ rồi à?"

Tri Diệp lập tức ngồi thẳng, "Đâu có, sao có thể chứ."

Dịch Thuần cười một tiếng trầm thấp.

Tri Diệp: "Cậu đang cười mình đấy à?"

Dịch Thuần trầm giọng xuống: "Hả?"

"...Được rồi, mình đang đọc đây."

Nền tảng của Tri Diệp không giỏi, nhưng cô lại có chút tài năng toán học. Qua hai mươi phút, có thể mơ hồ học được một chút, học xong một chương bất đẳng thức.

Tri Diệp hỏi cô mấy công thức, tuy còn khó khăn, và chưa chắc chắn lắm nhưng cô vẫn trả lời được.

"Được rồi, làm bài đi."

Lần này chắc là biết làm bài rồi... Tri Diệp cắn bút, nháy mắt một cái, vùi đầu suy nghĩ.

Dịch Thuần ở bên cạnh không chấp nhận được, "Không được cắn bút."

"..."

Tri Diệp theo yêu cầu của Dịch Thuần, giải bài thứ nhất ra nháp, trình bày từng bước, đưa cậu xem.

Dịch Thuần nhận lấy, nhìn lướt qua, "Chữ này của cậu để tương lai đi làm bác sĩ à?"

Tri Diệp hơi bức bối, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu có thể sỉ nhục mình nhưng không được sỉ nhục chữ của mình! Phải biết ngày trước bảng kế hoạch của đạo quán (3) đều là mình viết đấy!"

(3) Ở các chương trước mình đề là võ quán nhưng đổi thành đạo quán cho đúng nhé.

Lúc đó huấn luyện viên còn khen chữ cô rất dễ nhìn đấy nhớ.

Dịch Thuần không nhìn được, lộ ra bản tính độc mồm của mình.

"Đạo quán của các cậu là đạo quán của người mù à?"

"..."

Lần này Tri Diệp thực sự tức giận.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Dịch Thuần, siết chặt nắm đấm, đang suy nghĩ có nên đấm cho cậu một cái không.

Do dự nửa ngày vẫn không xuống tay được.

Cô mím môi, yên lặng đứng lên, thu dọn sách vở chuẩn bị lấy cặp xách.

Dịch Thuần ý thức được mình lỡ mồm, cậu đưa tay nắm lấy cổ tay Tri Diệp.

Tri Diệp nghiêng đầu qua chỗ khác, lộ ra vẻ tức giận, ánh mắt có chút bi thương giống như con cún nhỏ bị bỏ rơi.

Dịch Thuần nhớ ngày cô mặc váy trắng vô cùng vui vẻ đến tìm cậu, sau đó bỏ đi vì những lời vô tình của cậu.

Ánh mắt lần đó cũng như vậy.

Cậu rất hối hận.

Tri Diệp là một cô gái nhiệt tình, cô mang đến cho cậu một trái tim rất chân thành.

Cho dù lúc đó không thích cô... Cũng không nên tổn thương cô như vậy.

Dịch Thuần mím môi, càng siết chặt tay hơn, giọng nói trầm thấp, "Tri Diệp, tôi không có ý đó... Xin lỗi..."

Dừng một chút, cậu vốn muốn nói là mời cô uống trà sữa. Nhưng nhìn hai cốc trà sữa cô vừa mua đang để trên tủ kính, lời nói ra đến đầu môi đổi thành, "Tôi mời cậu uống coca nhé."

Tri Diệp bĩu môi, không muốn nói chuyện.

Dịch Thuần chưa từng dỗ dành con gái bao giờ, nhưng cậu biết bây giờ không thể để cô đi. Do dự một lúc, cậu thở dài, "Xin lỗi, tôi sai rồi. Cậu đừng giận nữa."

Thật ra Tri Diệp đã không còn tức giận nữa.

Chỉ cô xấu là sự thực, nhưng cô không chấp nhận người khác nói đạo quán như vậy.

Thế nhưng rõ ràng Dịch Thuần chỉ đùa giỡn... thực ra chuyện cười này không hại đến đại thể. Cô vốn không phải người dễ âm ức, trời sinh hồn nhiên, rất nhiều chuyện không giận được lâu.

Dịch Thuần đã xin lỗi hai lần, cô càng hết giận nhanh hơn.

Hết giận xong, sự chú ý dễ bị lệch hướng.

Lòng bàn tay cậu thật ấm áp, nắm cổ tay cô thật thoải mái.

Nắm cổ tay thì làm gì có cảm giác gì đâu... Chẳng bằng lui xuống tí nữa, nắm tay thử đi xem nào?

...

Tri Diệp không cẩn thận rơi vào sự tưởng tượng của mình.

Dịch Thuần thấy bây giờ cô không nói gì, lần đầu tiên biết thế nào là cảm giác luống cuống.

Sau khi tâm lý mâu thuẫn của cậu bị Thẩm Lăng vạch trần, Dịch Thuần vẫn không biết nên đối mặt Tri Diệp thế nào. Thân thiết với cô một chút không được, mà cách xa cô cũng không.

Lạ thật.

Mười sáu năm qua, cậu chưa từng trải qua thời điểm lo lắng như thế.

Cho dù cô không phải Tiểu Diệp Tử, chỉ là một cô gái thích cậu mà nói, cũng có vẻ hơi đặc biệt rồi.

Dịch Thuần không thể phủ nhận mình có hứng thú với cô.

Cuộc sống của cậu buồn tẻ như một cái ao tù, Tri Diệp giống như một hòn đá nhỏ. Tuy nhỏ bé nhưng đủ khuấy động mặt nước yên tĩnh.

Hai người đối diện im lặng hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là Tri Diệp tỉnh lại trước. Tay Dịch Thuần sắp chộp thủng cổ tay cô rồi. Dù chỉ là tác dụng tâm lý, nhưng cũng quá mức khoa trương.

Tim đập nhanh quá đi.

Cô kiềm chế kéo tay cậu ra, nghiêng đầu qua chỗ khác giả vờ giận dữ.

"Cậu có đến xem biểu diễn nghệ thuật không?"

Đột nhiên đề tài chuyển, Dịch Thuần sững sốt một chút, "Không biết nữa."

Hội diễn nghệ thuật trường Thập Tứ vào buổi chiều thứ sáu Giáng Sinh. Bắt đầu sau khi hết tiết một buổi chiều, tiết hai không cần học, buổi diễn vẫn kéo dài khoảng ba, bốn tiếng đến sáu giờ tối.

Nói vậy mọi người đều ở lại xem hội diễn văn nghệ, nhưng hết tiết hai công trường đã được mở, muốn lên về trước cũng không bị ngăn cản.

Dịch Thuần trả lời.

Không ngoài dự đoán.

Tri Diệp quay đi lên cười, mở miệng nói, "Vậy cậu ở lại đi, mình sẽ tha thứ chuyện cậu nói xấu đạo quán."

"..." Dịch Thuần nhìn cô một chút, "Tại sao?"

Cô nói thản nhiên, "Xem mình diễn nè."

Tiết mục còn chưa bốc thăm thứ tự biểu diễn, nhưng ba tiết mục trước là do nhà trường cố định. Nếu lớp Dịch Thuần tan tiết hai là về, cùng lắm chỉ xem được tiết mục thứ tư.

Có khi chưa tới lượt lớp cô.

Nghe cô nói xong, Dịch Thuần cảm thấy hơi buồn cười, "Xem cậu gõ keng tam giác á?"

Ánh mắt Trì Diệp thẳng thắn vô tư, dường như không hề cảm thấy bị chế nhạo, "Đúng rồi. Cậu không muốn à?"

Tay cô vẫn đang cầm sẵn sách vở, có vẻ chỉ chờ cậu từ chối liền quay bước bỏ đi luôn.

Dịch Thuần thờ dãi, "Được."

Trì Diệp: "Cậu đồng ý rồi?"

"...Đúng."

Cô lập tức cười lên, xoay người ngồi lại cái ghế tròn, "Thế thì tiếp tục làm bài nào!"

Dịch Thuần vò tóc mình.

Con gái đúng là hay thay đổi!

***

Nhờ có hiệu quả của buổi diễn văn nghệ, bầu không khí trong trường sôi động hẳn lên. Tính nghiêm trọng của lần thi hàng tháng thứ hai trong lòng các học sinh giảm xuống cấp tốc.

Sau một lần Dịch Thuần mở cửa, Trì Diệp liền thừa thắng xông lên. Đều đặn chủ nhật hàng tuần đúng giờ đến cửa hàng báo danh.

Thẩm Lăng vui vẻ, "Tiểu Diệp Tử à~ Nhờ có em mà quán trà sữa ăn nên làm ra hơn hẳn đó nha!"

Ngày hôm sau, Trì Diệp liền đổi gió đến cửa hàng đồ ngọt mua sữa dừa.

"Anh Lăng, em hiểu ý anh mà. Chắc chắn là anh uống chán rồi nên muốn đổi vị."

Thẩm Lăng nháy mắt một cái, "Đúng là Tiểu Diệp Tử cái gì cũng biết."

Dịch Thuần ở bên cạnh khụ một tiếng, mặt trắng bệch, "Ra chỗ khác mà thả thính."

Trì Diệp không hiểu, nhưng Thẩm Lăng vừa nghe hiểu liền.

"Được được được, anh lẩn ngay đây. Bóng đèn ý mà, làm gì có quyền công dân."

"..."

Sau khi Thẩm Lăng đi, Dịch Thuần mới lạnh giọng giáo huấn Trì Diệp: "Đừng mua đồ đến nữa."

"Hả?"

"Đừng để đến lúc hết tiền lại phải đi vay người khác."

Mỗi lần cô mua trà sữa cũng phải mười mấy đồng (~70.000đ), đối với học sinh mà nói, chút tiền này đã coi là một khoản tiền kén sù rồi.

Dịch Thuần không biết tình hình hiện nay trong nhà Trì Diệp là thế nào. Năm đó nhà bọn họ hẳn là vô cùng giàu có, nhưng nhìn Trì Giới Nghiên lần trước...

Cậu không muốn biểu hiện quan tâm quá rõ ràng, "Tôi cũng không thích uống."

"O! Cậu không thích á!" Trì Diệp hơi kinh ngạc, "Tại sao thế?"

Bọn họ kết duyên từ một cốc trà sữa đồ hơn một nửa lên tóc Dịch Thuần. Trong tiềm thức Trì Diệp cảm thấy chắc chắn là Dịch Thuần thích uống trà sữa. (=)))))) lên quan chết liền)

Bản thân cô rất thích uống coca, nhưng trời lạnh uống trà sữa nóng cũng được, cũng có sở thích chung để thảo luận với Dịch Thuần.

Dịch Thuần vron tay đẩy đầu cô đang ghé qua đây ra xa một chút, không nhìn cô, "Bị béo đấy."

Trì Diệp sừng sốt một chút.

Không ngờ con trai cũng quan tâm về bề ngoài như thế cơ... Nhưng thật ra nếu không phải cậu lớn lên đẹp trai thì cô cũng không để ý cậu. Một cái cộc gỗ lạnh băng, miệng thì độc địa.

Chỉ vì đẹp trai mà được tha thứ thôi đấy nhé.

Cô gật đầu, "Cậu nói đúng lắm "

Dừng một lúc lâu, cô lại nói: "Thế có muốn học karate cùng mình không? Vừa giảm béo vừa tăng cơ luôn nhé! Như thế lần sau cậu nhổ nước bọt vào người khác (4)... Không kể những người tốt tính như mình, thì cũng không bị nằm im cho người ta đánh!"

(4) Ý là chửi bới, nói xấu, khẩu nghiệp đó mọi người hiểu hôn =))

"..."

Dịch Thuần nhíu mày thật chặt.

Hình như có chỗ nào đấy sai sai.

Cậu chợt hiểu ra, hình tượng của mình ở trong lòng Tri Diệp thật là lạ.

"Chém gió thêm một câu nữa là dọn đồ đi về luôn nhé."

"Được thôi được thôi, mình không nói nữa."

Tri Diệp hí mắt cười, "Vậy cậu thích uống gì, lần sau mình mua này. Coi như là phí học thêm "

...

Tri Diệp mặt dày ở chỗ Dịch Thuần bị ép học không ít, mạnh liệt cải thiện được việc học một chút.

Lúc có kết quả thi hàng tháng, Thái lão đầu khiếp sợ luôn.

"Tôi quả nhiên không nhìn nhầm người! Nhóc con Tri Diệp này, sáng dạ cực kỳ, chẳng qua là lười biếng thôi. Thế nên tập trung học một chút là khác biệt ngay!"

Thực ra tuần trước Dịch Thuần giúp cô đoán đề đúng một nửa, sống chết kéo điểm mỗi môn lên một nửa.

Nhưng đối với một học sinh ngoài môn Tiếng Anh đột phá được 75 điểm, các môn khác nhàn nhàn 30, 40 điểm, thì đây là một bước tiến lịch sử rồi.

Nhìn Thái lão đầu kích động, chủ nhiệm lớp bên cạnh gọi cho ông một gáo nước lạnh, "Có cần kiểm tra lại camera không?"

Giám sát kỳ thi hàng tháng không quá nghiêm ngặt, học sinh có thể gian lận thành công.

Thái lão đầu lập tức phát điên, thân thể gầy còm run như lá rau, lớn tiếng nói, "Học sinh của tôi làm sao mà gian lận được! Thầy không được tùy tiện vu tội học sinh như vậy đâu thầy Trương nhé! Các em ấy mà biết thì buồn lắm đấy, sẽ để lại bóng đen trong lòng cả đời cho xem!"

Thầy giáo kia bị Thái lão đầu không nể mặt mũi quát một trận, cũng tức giận, "Vậy thầy nói xem, tại sao bình thường con bé học trên lớp cả lờ phát phơ mà đi thi tiến bộ nhiều thế được?"

"Đây chính là chân nhân không lộ tướng!(5) Con bé Tri Diệp nghịch ngợm này, có khi muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ ý chứ!"

(5) "Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng bất chân nhân", nguyên nghĩa là chỉ những người đặc đạo không dùng thân phận chân thật của mình thể hiện ra ở trước mặt người khác. Nghĩa rộng hơn của câu này là có ý nói rằng những người có bản sự, có thân phận, có địa vị cao thường không để lộ mặt hoặc lộ thân phận của mình trước người khác. Nó cũng bao hàm ý nghĩa là cao thủ chân chính thì không khoe khoang mà có thể ẩn giấu được tài năng của mình, không tùy tiện thể hiện tài năng của bản thân.

"..."

Thái lão đầu tự mình vui vẻ, cầm sách giáo khoa đi nhanh vào lớp.

Còn lại mình thầy Trương ở lại văn phòng bực bội, đi nói xấu với giáo viên khác, "Thầy Thái thật là!"

...

Thái lão đầu quay lại lớp, chuẩn bị biểu dương Tri Diệp. Ông đẩy cửa vào, thấy Tri Diệp cầm keng tam giác, gõ diên cuồng leng ka leng keng bên tai Lục Phóng.

"Gọi bố mau!"

Bọn họ vừa chơi cờ caro, ai thua phải gọi người thắng là bố. Vì vụ cá cược này mà không ít người vây quanh bàn hai người.

Lần này Lục Phóng lại biến thành top 2, tâm trạng cũng không buồn, thực sự vén tay áo lên chơi với cô.

Kết quả Trì Diệp thắng ngay ván đầu.

"Thua thì phải chịu nhá! Hôm nay tự dung mình lại mọc ra một đứa con trai!"

Thái lão đầu nhìn mà thôi râu trùng mắt: "Trì Diệp! Em muốn làm bố của ai đấy?!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Xứ tuyết

Edit: Tà meow meow (^○人○^)

(1) Xứ tuyết là tiểu thuyết của văn hào Nhật Bản Kawabata Yasunari, được khởi bút từ 1935 và hoàn thành năm 1947. Trước khi xuất bản dưới dạng ấn phẩm hoàn chỉnh, tác phẩm đã được đăng tải thành nhiều kỳ trên nhật báo. Xứ tuyết được đánh giá là quốc bảo của nền văn học Nhật Bản.

Thái lão đầu quát một tiếng, học sinh vây quanh Trì Diệp và Lục Phóng tan tác như chim muông, lập tức về chỗ giả chết.

Trì Diệp cũng không sợ, nhát mắt với Lục Phóng rồi mới đẹp trai ngời ngời chào Thái lão đầu, "Báo cáo thầy! Em chỉ đùa với lớp phó học tập thôi ạ!"

Thái lão đầu chỉ vào cô "Em" nửa ngày, cuối cùng không nói gì thêm. Trục tiếp đi lên bục giảng vỗ một cái, "Tập trung! Đọc điểm!"

Dưới lớp "Hà" một tiếng, nhao nhao ồn ào bàn tán.

Thái lão đầu: "Àm ĩ cái gì! Trật tự!"

Hôm nay ông dạy buổi chiều mà trưa đã có kết quả xếp hạng rồi. Những học sinh có tên trên bảng vàng là đã biết điểm số và xếp hạng, còn lại là những học sinh thành tích trung bình đồ xuống.

Những học sinh này trái lại không mong đợi gì.

Trì Diệp vốn định nằm ngoài ra, không ngờ Thái lão đầu vừa mở màn đã lập đi lập lại lời biếu dương cô.

Suy nghĩ chủ yếu rất đơn giản. Tuy không thay đổi lớn ở thứ tự xếp hạng nhưng so với quá khứ đã là tiến bộ vượt bậc.

Vẫn phải cảm ơn Dịch Thuần thôi.

Cô thầm tính toán trong lòng, nhưng không biết nên cảm ơn thế nào mới tốt.

Tặng sách nhĩ.

Nhưng sách gì đây?

Cô không thích đọc sách, không biết cậu thích loại sách gì.

...

Cẩn bản vì quan tâm cậu, nên làm gì cũng thận trọng, tránh gây phiền hà.

Trì Diệp chống cổ, thất thần trong chốc lát.

Lục Phóng quay sang nhìn cô mấy lần. Không nhìn được nữa, xé một tờ giấy nháp viết xuống một hàng chữ, lén đưa qua ngăn bàn.

Trì Diệp bị Lục Phóng kéo áo khoác, định thần lại, "Gì đấy?"

Cô nhận tờ giấy nhỏ.

Chữ của Lục Phóng chính là chữ của học sinh giỏi. Mỗi chữ đều rõ ràng sạch sẽ, nhưng không có khí chất khiến cô say mê.

"Đi tìm thần tiên đoán đề cho cậu đấy à?"

Cậu ta khá hiểu trình độ của Trì Diệp. Ngay cả cuốn vở ghi chép còn không hiểu, đột nhiên trong vòng mấy ngày tiến bộ vùn vụt... Cậu ta không tin cô không nhờ cao nhân trợ giúp.

Lục Phóng không hỏi cũng đoán được là ai. Cậu ta chỉ không nghĩ Trì Diệp có bản lĩnh như thế, vẫn muốn nghe được đáp án từ cô.

Trì Diệp không tức giận, cầm bút màu huỳnh quang viết lên tờ giấy trả cậu ta.

"Không phải thần tiên, mà là yêu quái."

Chỉ có yêu quái mới có thể đánh cắp được trái tim cô.

Lục Phóng thờ dài, vo tờ giấy trong lòng bàn tay, không nói gì nữa.

Trì Diệp đã quyết định muốn mua sách, nên buổi tối lên bùng tiết tập văn nghệ. Thứ sáu tuần này là thời gian rút thăm và sàng lọc tiết mục. Lớp 10, 11 đều ở lại trường, tan học cùng lớp 12.

Cô theo dòng người thưa thớt đứng chờ tan học đi ra khỏi cổng trường.

Bắt xe đến trung tâm thương mại mua sách.

Tra Baidu cả ngày, cuối cùng đã nghĩ kỹ muốn mua gì.

Cô từng thấy Dịch Thuần đọc sách của Seichō Matsumoto (2). Tuy không biết là sách gì, nhưng phần mềm nói cho cô biết đó là một tác giả Nhật Bản.

(2) Seichō Matsumoto (1909-1992) Được dịch từ tiếng Anh-Seichō Matsumoto là một nhà văn Nhật Bản. Các tác phẩm của Seichou đã tạo ra một truyền thống mới của tiểu thuyết tội phạm Nhật Bản. Pha chế với các thiết bị cốt truyện có công thức như câu đố, Seichou kết hợp các yếu tố của tâm lý con người và cuộc sống bình thường.

Cho nên cô muốn mua cuốn "Xứ tuyết" tặng cho Dịch Thuần.

Trì Diệp không phải người có tế bào nghệ thuật, chỉ là ánh mắt cô bị câu giới thiệu trên mạng thu hút.

Thanh toán xong, cô nằm nhòai trên quầy sách không người. Rút giấy và bút ra viết xuống một câu.

- Bạn học nhỏ Dịch Thuần.

- Ngay cả đầu ngón tay của cậu cũng thật đẹp.

***

Chập tối hơn 18 giờ, Thẩm Lăng chưa về nhà.

Anh nhìn sắc trời, chọc Dịch Thuần ngồi bên cạnh đang đọc sách, "Hôm nay Tiểu Diệp Từ không đến hả?"

Dịch Thuần: "Ai mà biết."

Thẩm Lăng nhớ đến chủ nhật tuần trước Dịch Thuần còn đoán đề thi, tính toán ngày tháng, vui vẻ, "Thi xong rồi à? Cậu chỉ điểm cho Tiểu Diệp Từ chắc em ý cũng làm được bài nhỉ?"

Đây là một phen dứt khoát qua cầu rút ván!

Thấy Dịch Thuần ăn quả đắng, Thẩm Lăng càng cười trên sự đau khổ của người khác.

Anh vỗ vai Dịch Thuần, "Dịch nhi, buổi tối rất là cô đơn. Chỉ có anh Thẩm Lăng mới đối tốt với cậu, thề không thay đổi..."

Dịch Thuần đẩy tay anh ra, lời ít ý nhiều: "Biến."

"..."

Đợi đến hơn 19 giờ, vẫn không thấy ai.

"Cạch--"

Dịch Thuần cất sách, đeo cặp chuẩn bị về nhà, "Hôm nay anh khóa cửa."

Thẩm Lăng vẫy tay với bóng lưng cậu, "Về cẩn thận nhá."

Dịch Thuần ra khỏi cửa, quay người lại thấy Trì Diệp đứng cách đó không xa.

Cô hơi thở gấp, có vẻ vừa chạy đến. Đeo cặp, trên tay còn cầm đồ, dáng vẻ nhỏ bé yếu đuối, bóng tối càng tôn ngũ quan của cô.

Lúc này Dịch Thuần mới phát hiện, tóc Trì Diệp đã dài ra rất nhiều, xõa tung phía sau, chỉ có một chút lộn xộn dính vào trước cổ.

Mái tóc đen tuyền, cái cổ trắng muốt.

Cậu nín thở, dời tầm mắt, "Muộn rồi còn đến làm gì?"

Cuối cùng Trì Diệp mới ổn định hơi thở, bước đến, cầm cuốn sách đã gói kỹ nhét vào lòng cậu.

"Mất nửa ngày tìm hàng gói quà, cuối cùng mình vẫn phải tự mua mà gói. Cậu đừng ghét bỏ."

Dịch Thuần cúi đầu nhìn một chút, "Đây là... gì thế?"

Trì Diệp: "Quà tặng cậu đó, cảm ơn cậu giúp mình đoán đề! Lần này mình thi rất tốt, hi hi... Đương nhiên chắc chắn là không mạnh như top 1 cậu, nhưng vẫn tốt, còn được thầy giáo khen ngợi nữa!"

Về mặt cô rất muốn được khen ngợi.

Ngón tay Dịch Thuần động đậy.

Cậu hơi muốn xoa tóc cô... Giống như buổi tối rất nhiều năm trước, hai đứa trẻ nương tựa vào nhau.

Chỉ có điều khi đó là an ủi lẫn nhau... Còn bây giờ, cậu không biết tại sao lại rung động như vậy.

Dịch Thuần quay qua chỗ khác, ho khan che giấu cảm xúc, "Rất tốt."

Tuy không phải như tưởng tượng của cô, nhưng Trì Diệp vẫn rất vui.

Cô cười, "Mình về trước nhé, mai gặp lại."

Vẫy tay, xoay người nhún nhảy đi mất.

Dịch Thuần cầm món quà được gói không tính là quá đẹp về nhà.

Sau khi cậu rửa mặt, trở về phòng mới cảm kéo cẩn thận cắt giấy bọc ra.

Hai chữ "Xứ tuyết" trên nền bì màu xanh nhạt vô cùng tao nhã.

Dịch Thuần hơi ngạc nhiên, món quà này không giống như món đồ Trì Diệp sẽ tặng.

Cậu gỡ hoàn toàn giấy gói ra, tiện tay lật vài trang, thấy một tấm thiệp ở sau trang bì.

Có hai dòng chữ.

Chữ Trì Diệp vẫn xiêu vẹo, không dễ nhìn.

Tính cô hay nôn nóng mà lại viết đến nghiêm túc như vậy. Nên dù chữ không dễ nhìn nhưng vì cẩn thận thập phần, có vẻ thanh tú hơn nhiều.

Dịch Thuần nín thở, gấp tấm thiệp để lại vào sách. Sau đó cẩn thận để sách lên giá.

***

Tháng 12, hội diễn nghệ thuật Giáng Sinh lớn nhất nửa học kỳ trường Thập Tứ đã rầm rộ đến.

Ba lớp được châm chước, sau hội diễn nghệ thuật mới công bố kết quả thi nên học sinh giảm được nhiều áp lực lớn trong lòng mà thanh thần ngồi xem văn nghệ.

Lần đầu tiên Lê Vi phô diễn trình độ nửa vởi của mình trên sân khấu, từ sáng đã vô cùng căng thẳng.

Trì Diệp không nhịn được cười cô: "Cậu nhìn lớp phó học tập của lớp mình đi, thờ ơ, mặt không biến sắc nhé. Học theo người ta đi!"

Lục Phóng tốt bụng cười.

Lê Vi "A" một tiếng, không nói gì.

Tri Diệp xoa mặt cô ấy, "Theo Tri ca lâu như vậy mà lá gan vẫn nhỏ thế à? Cậu có đập đàn cũng có ai dám đánh cậu không?"

Lục Phóng ở bên vui vẻ: "Tâm tình cũng tốt quá nhỉ."

Tri Diệp nhún vai một cái, an ủi hai cô gái đáng thương, cuối cùng lại thành chọc người khác cười.

Cô thờ dài, lên kế lễ với Lục Phóng: "Cậu xem, trách nhiệm của mình nặng nề như núi Thái Sơn ý!"

"..."

Lục Phóng lấy violon ra khỏi hộp đàn, nặng nề kéo đàn bên tai Tri Diệp.

Tiếng kéo kẹt ghê sợ khiến mọi thứ yên tĩnh lại.

Lục Phóng thờ dài, "Tri ca, áp lực của tớ cũng lớn như vậy, cậu có nghĩ muốn..."

Tri Diệp bịt tai từ chối, "Biến đi!"

...

Trong bầu không khí cãi nhau âm ỉ, buổi diễn nghệ thuật cứ hành đúng giờ.

Lớp Tri Diệp thống nhất mặc đồng phục trường. Đồng phục trường Thập Tứ có một bộ lễ phục, của nam là áo sơ mi, áo vest, quần tây, của nữ là áo sơ mi, áo vest và váy ngắn kẻ caro.

Để nhìn thật xinh trên sân khấu, học sinh nữ nhất trí không mặc áo khoác, chỉ mặc váy với áo sơ mi. Nhìn từ xa rất đẹp và trẻ trung.

Mà trong những người này, Tri Diệp xinh đẹp nhất.

Người cô cao, chân vừa thẳng vừa dài, dáng người thẳng tắp. Mặc bộ váy áo này tinh tế mà thon thả, thêm vào nước da trắng, mặc sơ mi trắng càng đẹp.

Mất Trương Đại Thác rất tinh, đi qua ba lớp nhìn một chút, tìm thấy Tri Diệp trong đám người.

"Wow, người đẹp chân dài này là Tri ca của chúng ta à?"

Dịch Thuần nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ.

Vì lên biểu diễn, tóc Tri Diệp không thả ở sau gáy mà tết hai bím tóc nhỏ ra sau, hơi lộ một chút tai.

Bây giờ cô đang thoa son môi.

Lê Vi tinh thông chuyện này, mang mấy thỏi son từ nhà đi. Chăm từng màu lên ướm, so xem màu nào thích hợp với Tri Diệp hơn.

Lần đầu tiên Lục Phóng nhìn thấy con gái trang điểm, cảm thấy rất mới lạ, cũng tụ tập đứng bên xem.

Thời tiết rất lạnh, Tri Diệp mặc áo sơ mi mỏng manh và váy ngắn, mặc áo khoác của mình ra ngoài, lạnh run lấy bẫy nên chỉ muốn mau chóng vào lễ đường lớn.

"Chọn bừa một màu đi... Cậu nhìn xem lớp phó học tập thích thú như thế, cũng cho cậu ấy một thỏi để đánh đi!"

Lục Phóng sợ lui về sau vài bước.

Lê Vi ở bên cười, "Được đó, chọn một màu đi Lục Phóng. Tớ thấy màu đỏ đô này rất hợp với Diệp Tử, ái chà, rất có thần thái, cậu nghĩ sao?"

Phương Gia Di đứng sau điên cuồng gật đầu.

Tri Diệp cau mày, "Không đánh son thì không có thần thái chắc?"

Thế nhưng vừa nghĩ hôm nay Dịch Thuần được mình "nhờ vả" cũng đến xem, cô lại cảm thấy nên cẩn thận hơn cũng được. Làm sao mà để cậu phải khuất phục dưới chân Tri ca này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tri Diệp dịu xuống. Cô cầm gương nhỏ lên, mở nắp bút kẻ mắt, vẽ một chút đuôi mắt.

"Nhìn mình có xinh không?"

Bên cạnh cười ngất hết.

Giọng điệu của cô rất ra vẻ, nhưng đáng về thực sự rất xuất sắc. Nếu không lộ cái "thô bạo" ra ngoài thì dễ dàng trở thành hoa khôi trường Thập Tứ.

Lục Phóng mím môi cười, vô cùng giữ thể diện cho cô, "Đẹp lắm!"

Tri Diệp rất hài lòng, vỗ vai cậu ta, "Thật tinh mắt. Đúng là người anh em tốt của mình!"

...

Dịch Thuần lạnh giọng: "Đi thôi."

Trương Đại Thác phì cười một tiếng, nhanh bước theo sau, "Hà hà hà, Tri ca xinh quá, sao bây giờ tớ mới phát hiện nhỉ!"

"..."

"Bị người đẹp đánh một trận tớ cũng đồng ý! Chắc chắc..."

"Trương Đại Thác." Dịch Thuần dừng bước, "Bây giờ cậu có nhu cầu ăn đòn đúng không?"

Trương Đại Thác bị độ lạnh trong giọng cậu đóng băng, nhất thời cười lên, "Này nhé, cùng lắm tớ chỉ nhìn thôi chứ có làm được gì đâu? Tri ca rõ ràng chết mê chết mệt cậu đấy thôi... Cô gái xinh đẹp như vậy theo đuổi cậu, cậu còn có gì không hài lòng? Dịch ca, cậu đúng là khiến người khác tiếc thay mà."

Không hài lòng chỗ nào ư?

Dịch Thuần thâm hừ lạnh.

Thật ra... là rất không hài lòng!

Trời lạnh thế này, mặc đồ ngắn hở tận đùi, đến lúc cảm lạnh sinh bệnh còn muốn đến gây rối cho cậu! Không chừng còn lây ốm cho cậu.

Dịch Thuần đứng im tại chỗ một lúc, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Dép, cậu lên phòng phát thanh đi."

Trương Đại Thác khó hiểu: "Đề làm gì?"

"Đi thông báo cho bọn họ... Hội diễn văn nghệ đã bắt đầu, mau tới lễ đường lớn tập hợp!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Một tấm ảnh

Edit: Tà hóng hót (☆ω☆*)

Trương Đại Thác cho rằng Dịch Thuần chỉ nói suông, không ngờ cậu thực sự lôi cậu ta đến phòng phát thanh.

Từ sau khi Dịch Thuần thay Trương Đại Thác trực ban, đàn chị phòng phát thanh phát cuồng vì giọng nói của Dịch Thuần. Trở thành một trong những người thích cậu, hết lần này đến lần khác xui khiến Trương Đại Thác dụ dỗ cậu tham gia.

Bây giờ thấy Dịch Thuần đến, mắt các đàn chị đều sáng lên.

Tâm tình Dịch Thuần không quá tốt, cậu lễ phép đáp lại lời chào của đàn chị, đứng ở cửa chờ Trương Đại Thác làm việc cậu giao.

Trương Đại Thác nhắm mắt, "Đàn chị, buổi diễn bắt đầu chưa? Em thấy lễ đường còn chưa có ai, hay là đọc thông báo đi? Nếu không muộn quá lại bỏ lỡ mất buổi mở màn..."

Mở màn là buổi diễn thuyết của hiệu trưởng.

Đàn chị cảm thấy rất có lý, thực sự bật mic lên giục giã, "Mời các bạn học mau đến lễ đường lớn, buổi diễn văn nghệ mỗi năm một lần sắp bắt đầu."

Dịch Thuần đạt được mục đích, khuôn mặt cũng đỡ đen lại.

...

Lớp Trì Diệp sau khi nghe loa phát thanh, từng người cầm áo khoác đi theo nhóm ra khỏi lớp.

Tiết trời tháng 12, kể cả mặc quần tất dưới váy thì vẫn không thể chịu được gió lạnh.

Trì Diệp sức khỏe tốt, không thấy lạnh lắm, Phương Gia Di và Lê Vi ở bên cạnh đã lạnh run.

Trì Diệp: "Hay là chạy đến cho nhanh?"

Lê Vi liên tục lắc đầu, "Không được không được, đi từ từ thôi, càng chạy càng lạnh ý."

Trì Diệp trầm mặc nửa ngày, dứt khoát tháo khăn cổ đeo quanh cho Lê Vi, lại cởi áo khoác phủ lên người Phương Gia Di mặt trắng bệch.

"Cậu làm gì thế Diệp Tử..."

"Các cậu cứ chậm chậm đi, mình chạy trước đây."

Tiếp đó, cô vẫy tay, xoay người chạy đi.

Phương Gia Di mũi hồng hồng, mắt cũng hơi hồng.

"Diệp Tử tốt quá..."

Tốt đến mức khiến cô ta ghen tỵ.

Lê Vi vỗ vai cô ta, "Chúng ta cũng nhanh chân lên, vào lễ đường có lò sưởi."

"Ừm, được."

Mãi đến khi vào lễ đường, học sinh nữ ba lớp mới cảm thấy được hồi sinh.

Trì Diệp sớm chiếm được vị trí, dành chỗ ngồi tốt cho Phương Gia Di và Lê Vi.

Lễ đường trường Thập Tứ không quá lớn, ngồi hơi phải chen chúc. Nhưng vị trí hậu trường mới thực sự là nhỏ, chỉ đủ chỗ cho MC và giáo viên chỉ đạo. Những học sinh biểu diễn đều ngồi ở ba hàng đầu để tiện lên sân khấu.

Lúc Lê Vi và Phương Gia Di đến, Trì Diệp đang cầm chai coca, ngang ngược phóng đống ngồi đó.

Hai người trả lại áo khoác và khăn cho cô để cô cẩn thận giữ ấm.

Trì Diệp đặt chai coca xuống đất, tiện tay vắt áo khoác lên, "Có thấy bạn học nhỏ Dịch Thuần không?"

Cô cau mày kéo vạt váy hơi tóc lên, "Mình tìm một vòng rồi mà không thấy."

Lê Vi và Phương Gia Di nhìn nhau.

"Dịch Thuần cũng đến xem à? Nhìn cậu ấy không có vẻ hứng thú với buổi diễn nghệ thuật cho lắm."

Dù sao cũng không phải hoạt động mang tính chất bắt buộc, Dịch Thuần lại còn là một người ngại phiền phức, không có mặt cũng không lạ.

Dịch Thuần cười, "Đương nhiên."

"Nếu cậu ấy không đến thì chết chắc với mình."

"Tại s..."

Dịch Thuần đi vào lễ đường hát hơi một cái.

Trương Đại Thác nhìn cậu, cười nhạt không thương tiếc: "Cảm lạnh hả Dịch ca? Cậu như vậy không được rồi! Ngồi cả ngày sẽ giảm sức khỏe đấy ha ha ha ha..."

Dịch Thuần nhìn cậu ta, "Cậu muốn vận động chứ gì?"

Dường như chỉ cần cậu ta đồng ý một tiếng, lập tức bị kéo ra ngoài vận động.

Trương Đại Thác bị cậu nhìn run cả người, nghĩ đến sự tàn nhẫn của Dịch Thuần, lập tức lắc đầu, "Không muốn không muốn! Ôi lạnh vãi cả ngồi trong phòng sưởi thế này thật tốt, ra ngoài vận động gì chứ! Hại sức khỏe lắm!..."

Dịch Thuần mặc kệ cậu ta, tùy tiện tìm một vị trí phía sau để ngồi.

Trương Đại Thác nhún vai, ngồi cạnh cậu, mở forum trường ra.

Có một bài viết về danh sách tiết mục biểu diễn, cậu ta nhìn lướt qua, "Ủầy lớp mình tận số 11, lâu ghê."

Tính toán qua thời gian, phải bốn giờ hơn đến năm giờ kém mới đến lượt bọn họ.

Dịch Thuần cũng cúi đầu nghịch điện thoại, không lên tiếng.

Tri Diệp vừa gửi tin nhắn cho cậu không lâu.

Nhất Diệp: Tới chưa?

Dịch Thuần híp mắt, thả lỏng người dựa vào lưng ghế, gõ từng chữ.

YC.: Cậu ở đâu?

Nhất Diệp: Hàng thứ ba.

Nhất Diệp: Còn cậu?

Nhất Diệp: Bạn học nhỏ Dịch Thuần, đừng có trốn về đây nhé.

YC.: Yên tâm đi, chưa thấy cậu gõ nát keng tam giác thì thôi chưa về đâu.

Nhất Diệp:...

Lễ đường dần đông đủ người.

Phía trước là học sinh mới đầy phần khối, ở giữa phần lớn là học sinh lớp 11 lười nhác, phía cuối chính là học sinh lớp 12. Mỗi người trong tay đều cầm một cuốn sổ, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để chuẩn về.

Cho dù vậy, bầu không khí vẫn rất náo nhiệt.

Sau đoạn diễn thuyết nhằm chán của hiệu trưởng là tiết mục của học sinh, đầu tiên là một bài nhảy sexy dance. Trời rất lạnh, trên sân khấu học sinh nữ mặc váy ngắn, học sinh nam cũng mặc quần cộc.

Còn có những khuôn mặt tươi cười không che giấu được.

Tri Diệp cảm thấy rất thú vị.

Lê Vi ở bên cạnh nhẹ giọng buồn chuyện với cô: "Cái bà chị đứng đầu kia là hoa khôi của trường. Tên là Chân Miêu Miêu tham gia nhóm nhảy lớp 11, trước từng tuyên bố muốn theo đuổi Dịch Thuần đó."

Tri Diệp "Ồ" một tiếng, "Sao cậu biết?"

"Tớ đọc trên forum, thỉnh thoảng lại có người so sánh cậu với chị ta." Giọng điệu Lê Vi có chút tức giận, "Diệp Tử xinh đẹp hơn chị ta là rõ!"

Ra là vậy.

Tri Diệp vui vẻ xoa đầu cô ấy.

"Đừng tức giận, mặc kệ họ so sánh đi."

Từ khi cô rầm rộ bắt đầu theo đuổi Dịch Thuần, vô số lời đồn đại nói nhảm các thứ. Khi ăn cơm ở canteen cũng có thể nghe thấy người lạ sau lưng chỉ trỏ xì xầm.

Tri Diệp cũng không cảm thấy tức giận.

Người khác nói thì có gì ghê gớm? Chỉ những kẻ thất bại mới soi mói bàn tán người khác.

Lại nói, nếu có người dám nói thẳng với cô, kết cục sẽ như mấy bà chị bị cô làm tức chết hồi mới khai giảng mà thôi.

Dịch Thuần còn mua đồ uống cho cô nhé!

Dạy kèm cho cô nữa!

Còn bọn họ chỉ có thể đăng bài trên forum!

Từ góc độ này mà nói, Trì Diệp cảm thấy cô đã thắng rồi!

Sau khi tiết mục hâm nóng kết thúc, hai MC lại lên sân khấu giới thiệu tiết mục tiếp theo.

Lớp 1 và lớp 3 nhận được thông báo sau tiết mục thứ năm là đến lượt bọn họ, bọn họ cần ra sân khấu chuẩn bị.

Một đám người ngồi ba hàng đầu ào đi.

Trương Đại Thác tỉnh mắt, kéo tay áo Dịch Thuần, "Nhìn Trì ca của chúng ta kìa, wow..."

Chân trắng như phát sáng vậy.

Nhưng nhìn về mặt Dịch Thuần, cậu ta không dám nói câu này ra, chỉ thầm cảm thán trong lòng.

Thị lực Dịch Thuần rất tốt, vóc người lại cao, dù một người ở đầu lễ đường, một ở cuối lễ đường, cậu vẫn nhìn thấy cô.

Nhìn Trì Diệp đứng trong một đám học sinh cấp 3 lưng còng, đứng thẳng như hạc trong bầy gà, cậu không kiềm được siết chặt nắm tay.

Cô đã trưởng thành rồi.

Bọn họ đều trưởng thành rồi.

***

Đây không phải lần đầu Trì Diệp lên sân khấu.

Lúc cô học karate từng thi đấu không ít lần. Còn có những trận đấu vô cùng long trọng, có nhiều máy quay máy ảnh, khán giả ngồi chật ních.

So với loại trận đấu kia, buổi diễn văn nghệ trường Thập Tứ không tính là sự kiện gì lớn.

Dù sao cô vẫn đứng ở phía bên ngoài.

Trì Diệp đứng ở vị trí diễn tập, ánh mắt không tự chủ quét dưới sân khấu.

Tìm từng người vẫn chưa thấy Dịch Thuần, cô không từ bỏ ý định, híp mắt nhìn lại lần nữa.

Cuối cùng cũng thấy.

Trì Diệp mím môi cười, cười với Dịch Thuần từ xa. Tế bào toàn thân dường như đang lên tiếng: "Cậu hãy quan sát mình kỹ vào nhé!"

Cô không biết mình đang đứng dưới ánh đèn sân khấu. Đôi chân trắng dài, làn da trắng đến mức phản quang, môi đỏ sẫm, ngũ quan xinh đẹp, mắt hạnh tròn xinh xắn như có một ngôi sao lấp lánh.

"Cô gái cao ráo đứng thứ hai bên trái kìa là ai vậy? Xinh quá!"

"Là cái nữ anh hùng gì đó à? Rất nổi tiếng, đánh sập mặt cái tên lão đại ở bên cạnh ý."

"Cô gái xinh đẹp mà lợi hại thế á? Má ơi, sao tôi lại cảm thấy có chút tương phản vậy!"

"Ông muốn theo đuổi người ta à?"

...

Tiếng nói của mấy nam sinh hàng trên truyền đến không hề che đậy, giọng có chút bỉ ổi.

Dịch Thuần nhúm mày.

Chưa kịp làm gì thì tiết mục của họ đã bắt đầu rồi.

Tiếng đàn violon cất lên du dương.

"Tôi và Tổ quốc tôi, một giây cũng không thể chia cắt..."

Dịch Thuần nhận ra cậu trai kéo đàn violon kìa chính là top 2, ban này còn thân mật với Trì Diệp ở trong lớp học.

...

Không có tiết mục nào chán hơn hợp ca, đặc biệt là bài hát cách mạng nữa. Tuy lớp 1, lớp 3 hát rất ổn nhưng sau khi kết thúc bên dưới chỉ có lác đác tiếng vỗ tay.

Trì Diệp đi cùng các bạn xuống sân khấu.

Hậu trường có nhiều người đang đợi lên sân khấu, lần lượt không chen lấn chờ về chỗ ngồi, khoác áo đeo khăn cổ.

Còn có người trực tiếp cầm cặp chạy, nhưng không nhiều. Lớp 10 vẫn là thời điểm ham vui, mọi người rất hứng thú với hoạt động của trường.

Trì Diệp mặt đỏ bừng, lấy điện thoại ra khỏi túi áo, nhắn tin cho Dịch Thuần.

Nhất Diệp: Trông mình thế nào? Có xinh không? Có kinh ngạc trước vẻ đẹp của mình không?

Nhất Diệp: Trên sách viết là lúc con trai nhìn con gái trên sân khấu sẽ dễ dàng động tâm vì ở khoảng cách xa và độ cao thấp hơn cô ấy.

Nhất Diệp: Rung rinh chưa?

Trì Diệp nhìn chằm chằm mấy dòng chữ này một lúc lâu.

YC.: Sách gì? Sách cậu sáng tác à?

Nhất Diệp: Động lòng hay không thì nói, sao phải nói nhiều thế!

YC.:...

Sau đó là tiết mục đọc thơ diễn cảm còn tẻ nhạt hơn hợp ca, Trương Đại Thác ở bên cạnh tiếp tục lướt forum.

Dịch Thuần chưa nghĩ ra nên trêu chọc Trì Diệp như thế nào thì cậu ta ngạc nhiên "A" một tiếng.

"Dịch ca! Cậu nhìn xem, đây là Trì ca của chúng ta này!"

Trương Đại Thác mở một bức ảnh, giờ điện thoại di động cho Dịch Thuần nhìn.

Trong hình đúng là Trì Diệp, hẳn là bị chụp trộm cạnh sân khấu. Cô cúi đầu đi xuống bậc thang. Áo sơ mi trắng, váy caro, một tay cầm keng tam giác, tay kia như có như không dè vạt váy xuống.

Chỉ chụp được nửa mặt, nhưng cực kỳ thần thái.

Có loại cảm giác thận trọng đáng yêu.

Chủ topic đăng tấm ảnh này lên, kèm theo một câu nói: "Hoa khô của trường sắp đổi chủ được rồi đấy nhì?"

Qua năm, sáu phút ngắn ngủi đã có mấy chục phản hồi.

"Ngất, đây chính là đối tượng trong mơ của tôi! Yêu từ cái nhìn đầu tiên luôn! Có ai biết em gái này không? Xin hãy giới thiệu!"

"Chỉ có trạch nam mới thích con gái như vậy."

"Không phải chúng ta thầm thừa nhận con gái tóc ngắn không thể được bầu chọn làm hoa khô sao? Chủ topic đừng kích chiến tranh!"

"Tôi nói một câu công bằng là không đẹp đến mức độ hoa khô nhưng đúng là rất đáng yêu."

Trương Đại Thác thuận miệng đọc mấy phản hồi lên, thờ dãi nói: "Chắc chắc, Trì ca thật nổi tiếng!"

Dịch Thuần lạnh mặt nhìn chằm chằm bức ảnh này một hồi lâu.

"Ai viết bài này? Bảo cậu ta xóa đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Động lòng à

Edit: Tà trong cơn bão số 3 (○□○)

Trương Đại Thác "Ồi" một tiếng, nhìn Dịch Thuần, "Sao tớ biết được, có khi là đàn chị đã tốt nghiệp thì sao?"

Dịch Thuần hừ lạnh một tiếng, cảm áo khoác đứng lên, "Đi thôi."

Trương Đại Thác tròn to hai mắt: "Đi, đi luôn hả? Còn chưa tới lớp mình đâu..."

Dịch Thuần để lại cho cậu ta một bóng lưng lạnh lùng.

Tri Diệp ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lúc, cuối cùng coi như quá phờ.

Cô cầm điện thoại nửa ngày Dịch Thuần vẫn chưa trả lời, cô không nhìn được nhấn qua một dấu "?".

Tiết mục sau cũng không đặc sắc, Lê Vi ngồi cạnh cũng đang chơi điện thoại.

Cô ấy cũng đọc được bài đăng kia.

Lê Vi: "Ô Diệp Tử, cậu xuất hiện trên forum nè!"

Tri Diệp không ngờ trong trường này còn có người dám chụp trộm cô.

Cô quay đầu lại nhìn mấy lần, không nhấn tin nữa, đăng nhập vào forum trường.

Tìm vài trang cũng không thấy.

"Bài đâu?"

Lê Vi "há" một tiếng, "Vừa ra bây giờ vào lại không thấy nữa, còn ghi là bài viết đã bị gỡ..."

Tri Diệp gật đầu, dửng dưng như không, "Quả nửa là sợ rồi."

Xóa rồi thì thôi.

Cô chỉ cần quyển rũ một mình Dịch Thuần là đủ, những người khác không cần thiết.

...

Dịch Thuần đứng đợi ở cổng trường một lúc, có điện thoại gọi đến, cậu nói với người bên kia điện thoại một tiếng "Cảm ơn".

Thẩm Lăng ở đầu bên kia vui vẻ, "Cậu đây là dùng dao mổ trâu giết gà(1), để bạn anh phải động tay vào cái bài đăng nhạt nhẽo này. Sao cậu không tự báo cáo bài viết mà phải dùng thủ đoạn này?"

(1) Giết gà dùng dao mổ trâu là chỉ một sự huy động nguồn lực không phù hợp, quá mức cần thiết (có thể do vùng thi u vùng thối hoặc chỉ để giải quyết khâu oai).

"..." Dịch Thuần mím môi, "Thẩm Lăng, tôi thấy là anh nhớ nhà rồi. Có muốn tôi gọi hộ cho chú dì không?"

Thẩm Lăng không sợ sự đe dọa của cậu, cười như muốn nuốt cả điện thoại, "Nếu cậu dám gọi thì anh đây cũng lập tức liên hệ với Tiểu Diệp Tử! Ô hô hô, em ấy sẽ biết cậu xóa bài đăng người ta khen em ấy xinh đẹp nha!"

Dịch Thuần không nói gì: "Đồ điên."

...

Tri Diệp đợi thêm ba, bốn tiết mục mà chưa thấy Dịch Thuần trả lời lại.

Cô hơi cuống, cảm áo khoác lên, ra hiệu muốn đi vệ sinh với Lê Vi và Phương Gia Di, chuẩn bị chạy ra phía sau xem.

Lê Vi phát tay nhưng Phương Gia Di lại cùng lúc đứng lên, "Diệp Tử, tớ cũng muốn đi. Tớ đi cùng cậu."

Tình bạn cùng đi vệ sinh là tình bạn bền lâu.

Tri Diệp có nỗi khổ khó nói nhưng lại không tiện biểu hiện quá rõ trước mặt hai bạn, liền gật đầu, khom lưng kéo cô ta chạy ra ngoài.

Lúc cô đi qua mấy hàng ghế cuối thì bước chậm lại.

Quét mắt nhìn một lượt.

Cậu ấy đang làm gì mà không nhắn tin lại chứ!

Kết quả sau khi Trì Diệp tỉ mỉ đi tới cuối lễ đường lại phát hiện vị trí Dịch Thuần vốn ngồi lại là một người lạ. Ngay cả Trương Đại Thác như hình với bóng với cậu cũng không thấy đâu.

Cô dừng chân, đánh giá xung quanh một lượt, xác định người đã đi rồi.

Phương Gia Di: "Sao thế?"

Trì Diệp lắc đầu: "Không có gì, đi thôi."

...

Nhân vật chính không ở đây, Trì Diệp hết hưng phấn. Toàn bộ những điệu nhảy sexy dance khiến toàn trường cổ vũ nhiệt liệt cũng không khiến cô kích động.

Chờ hơn năm giờ, cô cầm cặp lên, chuẩn bị về trước.

"Hai cậu ở lại chơi tiếp nhé, tí còn có dạ hội Giáng Sinh đấy."

Ba lớp họ tổ chức dạ hội Giáng Sinh, chủ yếu do lớp trưởng và lớp phó thấy sắp đến thi cuối kỳ nên muốn liên hoan nhân dịp hội diễn văn nghệ, đi hát karaoke luôn.

Dù sao hôm sau cũng là Chủ nhật, về muộn một chút cũng không sao.

Hai cái đuôi Lê Vi và Phương Gia Di thấy cô đi liền cùng đứng lên định về cùng cô.

Trì Diệp không nhịn được cười, "Các cậu làm gì đấy, mình ra bắt xe về nhà mẹ, các cậu cứ ở lại chơi đi."

Lê Vi: "Cậu không ở lại với bọn tớ à?"

"Không được, mình không biết hát, không muốn bị bọn họ trêu đùa. Xin lỗi lớp trưởng giúp mình nhé."

Cô không hề bịa chuyện, La Huệ đã gọi cho cô từ sớm.

Chủ nhật là sinh nhật La Huệ, cho dù Trì Diệp có không vui đến mấy cũng phải về nhà Mạnh Tạ.

Một mình ra khỏi trường Thập Tứ, Trì Diệp đứng tại chỗ một hồi.

Cô không nói với La Huệ mấy giờ sẽ về, sớm hay muộn cũng là về.

Có nên...

Có nên đến náo loạn chỗ Dịch Thuần không?

Có một loại tâm lý thích khoe khoang trong lòng Trì Diệp từ nhỏ đã có. Bày những món quà được Trì Giới Nghiên mua cho từ nơi khác về, cô rất hào phóng không ngại chia một nửa cho bạn tốt Vệ Chân Chân.

Lúc đó vì có quá nhiều, nếu không chia sẻ thì không còn chỗ để bày nữa.

Nhưng giờ lại có quá ít, càng lo được lo mất.

Ban ngày, Trì Diệp hết sức tự tin, nhưng đêm đến cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy mình chẳng có gì mà xứng với Dịch Thuần.

Từ bé cô đã thiếu thốn tình yêu thương, tính khí lại hay cáu kỉnh, Dịch Thuần hiển nhiên là không như thế.

Thành tích của cô đội sổ, có tí khờ vớ nhưng không quá lợi hại, còn Dịch Thuần lại là thiên tài được toàn bộ giáo viên công nhận.

Ngoài sự nhiệt tình, dường như cô không còn gì có thể tặng cho Dịch Thuần.

Vì chẳng có gì, nên cho dù sự nhiệt tình ấy có vô ích, cô vẫn muốn thể hiện trước cậu, muốn được cậu khích lệ đôi lời.

Chưa đạt được mục đích, Trì Diệp hơi không cam lòng. Do dự nửa ngày, cô lấy điện thoại nhắn tin cho La Huệ, nói mình muốn tham gia liên hoan với các bạn, tối sẽ đi nhờ xe về.

La Huệ ngay lập tức gọi đến.

Bà là người Hải Thành, giọng Hải Thành cực kỳ êm tai, có chút mềm mại: "Cái sao tất lúc thật về loại nha? Mẹ giúp con tổ nhai tiểu. (vậy lúc nào thì có thể trở về đến đây? Mẹ làm bữa ăn khuya cho con.)"

Tri Diệp suy nghĩ một chút, buồn buồn đáp một tiếng.

"Con sẽ về sớm thôi."

Dù sao cũng chỉ là một câu trả lời.

***

Chưa đến sáu giờ, Dịch Thuần đã ngồi trong cửa hàng đọc sách.

Tri Diệp đứng ngoài cửa nhìn một lát, định lên đi vào hù cậu một cái, không ngờ đúng lúc nhìn vào mắt Dịch Thuần.

Cô hơi ngượng ngùng: "Sao không thấy quyển sách mình tặng cậu nhỉ."

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, đáp: "Đọc xong rồi."

Tình yêu đại khái chính là như vậy, chỉ ba chữ đơn giản cũng có thể làm lòng người cảm thấy ngọt ngào.

Trong lòng có một bình đun nước, khi sôi bọt khí sùng sục bốc lên.

Tri Diệp cười: "Mình thì chưa."

Cô cũng mua một quyển, nhưng đợt này bận quá. Đầu tiên là thi cử, sau đó lại tập luyện. Hơn nữa tốc độ đọc của cô rất chậm, khó tập trung sự chú ý, bây giờ chưa đọc hết trang thứ 30.

Dịch Thuần nhú mày, khép lại cuốn sách trong tay để qua một bên, "Sao hả?"

Tri Diệp bước lên hai bước, nhìn cậu chăm chăm, "Cậu vẫn chưa trả lời mình đâu đấy."

"Trả lời gì?"

"Động lòng chưa?"

"..."

Ánh mắt cô quá nóng bỏng, Dịch Thuần dời tầm nhìn đi, "Hỏi cái này?"

"Đúng vậy, chính là nó."

"Cậu muốn nghe đáp án gì?"

Tri Diệp nở nụ cười, trên mặt vẫn còn trang điểm để biểu diễn, đôi chân trắng muốt, vóc người tinh tế, áo khoác dày nặng cũng không ngăn được mị lực của cô.

"Cậu nói xem? Bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình không thích bị người khác từ chối."

Đây là lần thứ hai cô nói câu này.

Dịch Thuần có chút khó có thể nhìn thẳng vào mắt cô, im lặng hồi lâu, vụng về "Ừ" một tiếng.

"Cũng không tệ lắm.. Ý tôi là tiết mục ban này. Chỉ có người trâu bò mới có thể đánh keng tam giác trong dàn hợp xướng bài hát yêu nước."

Cũng mệt là lớp cô nghĩ ra được.

Đáp án này hiển nhiên khó có thể thỏa mãn cô.

Nhưng Tri Diệp không vội vàng, nếu quá dễ dàng thì có vẻ cô không lợi hại chút nào.

"Vậy mình về nhé. Chủ nhật không đến đâu, thứ hai gặp lại trên trường."

Dịch Thuần hơi sùng sốt, thấy cô sắp quay người đi mất, không nhịn được thốt lên, "Đợi chút!"

Tri Diệp quay đầu lại, nhìn anh khó hiểu.

Dịch Thuần luôn cảm thấy không có gì có thể dời đi sự chú ý của cậu, cứ nói chuyện như vậy thì hơi ngu ngốc. Cậu đứng dậy, hai tay lười biếng đút túi, biến thành cục diện mặt đối mặt.

"Đã ôn thi cuối kỳ chưa?"

Tri Diệp "Hả" một tiếng.

Hóa ra là cô muốn đi trốn việc.

Cô kiên nhẫn giải thích cho bạn học nhỏ nghiện làm thầy giáo này: "Không phải, chủ nhật là sinh nhật mẹ mình nên phải về nhà."

"..." Dịch Thuần nghiêng đầu ra chỗ khác, tiện tay lấy máy chơi điện tử ở dưới đáy tủ kính ra, nhẹ giọng nói: "Ai quan tâm chứ."

Tri Diệp không nghe thấy: "Gi cơ?"

"Không có gì. Tạm biệt."

...

Bóng lưng Tri Diệp biến mất ngoài cửa kính, Dịch Thuần đặt máy điện tử xuống.

Hôm nay chơi quá kém, không tập trung nổi chỉ vì cô.

Cậu cũng không biết vì sao sốt ruột... Dường như từ thời khắc Tri Diệp xuất hiện đã khó có thể bình tĩnh lại.

Có chút không giống cậu.

Nhưng Dịch Thuần không cảm thấy có gì xấu.

Hiếm có chuyện khiến cậu hứng thú... Cậu đã nhàm chán đến mức chỉ thích học thật giỏi. Nên dù là chuyện gì đi nữa cũng thật đáng mong đợi.

***

Tri Diệp bắt xe về nhà Mạnh Tạ.

Lúc cô gõ cửa còn chưa qua giờ ăn cơm. La Huệ và Mạnh Tạ đang ngồi ăn cơm, thấy cô về thì La Huệ rất ngạc nhiên.

"Con không đi liên hoan à?"

"Chán lắm, con không đi nữa."

"Ăn tối chưa? Vẫn còn sớm chắc là chưa ăn gì, mẹ đi xới cơm cho con."

Tri Diệp không kịp ngăn cản, La Huệ nhanh chóng xỏ dép đi vào bếp.

Cô mím môi, thấp giọng chào hỏi Mạnh Tạ.

Mạnh Tạ nho nhả cười, nhưng đáng vẻ cũng không vui mừng. "Tiểu Diệp về rồi đấy à."

Nhất thời Tri Diệp hơi luống cuống tay chân.

Lúc còn nhỏ, cô nghĩ chỉ cần có tay có chân, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Mãi khi lớn hơn chút mới phát hiện, nhiều chuyện đều không có biện pháp giải quyết nổi.

Cô không thể ngăn cản La Huệ gả cho Mạnh Tạ, cũng không thể thân thiết hơn với gã hồ ly Mạnh Tạ. Chỉ có thể làm như không xa không gần, đối phó cho qua chuyện, thực sự rất lúng túng.

Khi hai người lúng túng, La Huệ đưa cơm cho Tri Diệp, lại múc một bát canh, đặt ở chỗ trống, thúc giục: "Lên bàn tay lớn thiết cơm. (Đi rửa tay rồi ăn cơm.)"

Tri Diệp đáp một tiếng.

Sau khi cô im lặng ăn xong mới phát hiện La Huệ và Mạnh Tạ đều không rời đi.

Hai người thấy cô đặt đĩa xuống, nhìn nhau một chút.

La Huệ hơi do dự, nhưng vẫn lên tiếng: "Tiểu Diệp, mẹ và chú Mạnh ban nãy đang bàn chuyện của con."

Trì Diệp ra về rửa tai lắng nghe.

"Mẹ thấy thành tích của con qua mấy đợt thi trong Thập Tứ không quá khả quan. Có thể do học trong Thập Tứ khó, nhưng bản thân con cũng không thích học. Mẹ và chú Mạnh đã bàn bạc, muốn cho con đi học về. Sau đó thi trường nghệ thuật, con thấy thế nào?"

La Huệ đã lo lắng cho thành tích của Trì Diệp mấy tháng rồi.

Trình độ của Trì Diệp, bà hiểu rõ hơn ai hết. Có thể đỗ vào Thập Tứ, đúng là tổ tiên phù hộ, gặp được vận may.

Thế nhưng thi tốt nghiệp cấp 3 khó nói còn có thể may mắn như vậy hay không.

Bà chỉ lo Trì Diệp không ham học, sau này ra trường, cô có võ phòng thân nhưng lại là người đơn thuần, nếu bị người xấu lừa thì rất phiền.

La Huệ thương lượng với Mạnh Tạ. Mạnh Tạ liền nói lên suy nghĩ của mình, cho nên mới có đề nghị ngày hôm nay.

Trì Diệp "Hà" một tiếng: "Học mỹ thuật?"

La Huệ: "Đúng, chú Mạnh đã tìm người hỏi qua rồi. Điểm kỹ năng là chính, điểm trên lớp thấp cũng không sao, có thể thoải mái. Mẹ thấy từ bé con đã có chút tế bào nghệ thuật, con xem..."

Trì Diệp muốn từ chối ngay lập tức.

La Huệ vội vàng: "Nhờ không thi đỗ thì sao bây giờ! Đại học không phải muốn vào là được..."

Trì Diệp vốn định nói không học đại học thì có làm sao. Đột nhiên nghĩ đến Dịch Thuần chắc chắn sẽ thi đại học.

Tuy bất tự của cô và Dịch Thuần còn chưa kiểm tra, cũng không biết loại rung động này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng nhờ ra?

Ngộ nhờ kiên trì sau hai năm rưỡi nữa, Dịch Thuần đi học đại học, còn cô thì sao?

Trì Diệp biết rất rõ trọng lượng của mình.

Nhìn lần thi hàng tháng lần này cô tiến bộ vượt bậc, trên thực tế vẫn nhờ Dịch Thuần đoán đề. Hơn nữa cô không giỏi các môn tự nhiên, cho dù cố gắng ba năm, muốn thi đỗ chung trường với top 1, độ khó còn rất cao.

Nghĩ đến đây, cô hơi do dự.

"...Mẹ, con cần suy nghĩ đã."

Mãi đến trước khi đi ngủ, cô vẫn chưa cân nhắc được kết quả.

Tuy chuyện này không vội, nhưng Trì Diệp lại vội, muốn lập tức nghe ý kiến của bạn học nhỏ.

Cô mở WeChat ra.

Nhất Diệp: Bạn học nhỏ Dịch Thuần.

Nhất Diệp: Cậu có muốn học chung trường với mình không?

YC.: Làm sao?

Nhất Diệp: Không có gì, hỏi cậu chút thôi.

YC.:...Hôm nay cậu đi kiểm tra IQ đấy à?

Trì Diệp bực bội: "Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ôm cậu một cái

Edít: Tà lười biếngggg (^ ^)

Cả buổi tối Trì Diệp ngủ không ngon.

Cô không phải người có mục tiêu lớn. Nói về đại học gì đó, có lẽ còn cách cô rất xa, nên chưa từng suy nghĩ qua.

Nhưng La Huệ là người lớn, hiển nhiên là rất lo lắng cho tương lai của con gái. Cô rất ít từ chối thỉnh cầu của La Huệ, dù không thích đi học nhưng vẫn đến trường.

Bây giờ La Huệ muốn cô học đại học, cô nên làm gì đây?

Cô không muốn La Huệ phải bận lòng.

Trước giờ Trì Diệp không nghĩ đến việc thi nghệ thuật. La Huệ là một phụ nữ mềm yếu không để ý chuyện bên ngoài, quá nửa đây là chủ ý của Mạnh Tà.

Lần cuối cô cầm bút vẽ là chuyện của năm 10 tuổi. Lúc đó trường tiểu học (1) có lớp năng khiếu, cô và Vệ Chân Chân cùng nhau đăng ký học lớp mỹ thuật. Lớp năng khiếu kéo dài 40 phút, vừa đúng giờ Trì Giới Nghiên tan làm đi đón bọn họ.

(1): Tiểu học bên Trung Quốc từ 6-12 tuổi, nhiều hơn bên mình 1 năm. THCS ít hơn một năm, THPT thì giống.

Sau khi Vệ Chân Chân theo Trì Giới Nghiên chuyển đi, La Huệ cũng mang cô đi, chuyển trường mới cũng không có lớp năng khiếu nữa.

Sau đó cô liền không vẽ vôi nữa, hơn nửa thời gian đều đánh đàn.

Cho tới khi La Huệ nhắc đến té bào nghệ thuật...

Trì Diệp cũng không dám khẳng định, nhưng La Huệ từng là một bậc thầy thâm thuà. Khi còn nhỏ cô từng thấy La Huệ phác thảo hoa văn, cũng rất nhạy cảm với màu sắc, phối đồ cho cô đi học rất đẹp.

Sau khi Trì Giới Nghiên lạc lối, La Huệ chưa từng cầm kim khâu nữa.

Có thể do nghĩ quá nhiều, Trì Diệp cố gắng nhắm mắt đi ngủ lại gặp ác mộng.

...

"Bố! Bố là người xấu! Con không yêu bố nữa!"

Trì Diệp nhỏ khóc lóc chạy vào phòng.

Màn đêm buông xuống, cô lau khô nước mắt, lặng lẽ lên ra khỏi nhà, bỏ lại tiếng cãi vã của bố mẹ lại sau lưng.

Ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, một mảnh đen thui. Trì Diệp nhỏ có bệnh quáng gà, chỗ không có ánh sáng thì không nhìn thấy đường, đưa tay không thấy nắm ngón.

Cô vừa lạnh vừa sợ, túi thân muốn khóc.

Nhưng cô không thể trở về, một khi trở về, bố mẹ sẽ ly hôn.

Không có chỗ để đi, cô liền lang thang vài nơi xó xỉnh để bố mẹ sốt ruột một lúc, nhằm bày tỏ quyết tâm của mình.

Không chừng vì đau lòng cho bảo bối nhỏ là cô thì họ sẽ không rời đi nữa.

"Bạn nhỏ, muộn như vậy còn đi đâu thế? Khà khà khà..."

"Mấy người là ai? Đừng kéo tôi! A!...A a..."

Trì Diệp nhỏ bị kéo lên xe của người lạ.

Trong xe không bật đèn, cô không nhìn thấy gì, chỉ dựa vào đèn đường nhìn khái quát. Bên cạnh cô cũng có một bạn nhỏ, bị trói tay, bịt miệng giống cô, nhưng không hề nhúc nhích, không ồn ào không náo động, yên tĩnh không giống một đứa trẻ.

Cô sợ muốn chết, giãy giụa ầm ĩ.

"Câm miệng! Còn la hét nữa tao bán chúng mày lên núi!"

Trì Diệp nhỏ bắt đầu run rẩy.

Đúng lúc này, bạn nhỏ bên cạnh hơi xoay người, hai tay bị trói cổ găng lăm mới chạm tới tay Trì Diệp, nắm ngón tay cô thật chặt.

"Tôi sẽ cứu cậu."

Trì Diệp nhỏ không biết cậu nói kiểu gì, rõ ràng là bị bịt miệng.

Nhưng giọng nói kia vang lên rõ ràng bên tai Trì Diệp, có sức mạnh an ủi lòng người.

...

Bỗng giật mình tỉnh lại, trời đã sáng choang, còn nghe thấy mang máng tiếng em trai ồn ào bên ngoài.

Trì Diệp lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ.

Mười một giờ hai mươi ba phút.

Đã muộn như vậy rồi.

Trì Diệp vội vàng sửa sang lại bản thân, chạy ra phòng khách.

La Huệ ôm em trai ngồi trên ghế salong, Mạnh Tạ xắn tay áo làm cơm ở trong bếp, hai người nói chuyện câu được câu chăng.

Khung cảnh cực kỳ ấm áp.

Cô hơi dừng bước chân, không muốn bước vào phá vỡ bầu không khí đó.

Nhưng La Huệ đã nhìn thấy cô, nở nụ cười, "Tiểu Diệp dậy rồi đấy à? Đói chưa con? Hôm qua ngủ muộn nên sáng mẹ không đánh thức con. Sắp ăn trưa rồi, có muốn ăn gì lót dạ trước không? Hay ăn cơm trưa luôn là được?"

Mạnh Tạ nghe thấy cũng quay lại, "Hôm qua mẹ con làm mì vằn thắn, con có muốn ăn một bát trước không Tiểu Diệp?"

Trì Diệp lắc đầu, "Cháu không đói, uống chút nước là được dù sao cũng sắp ăn trưa rồi."

Cô lưỡng lự vài giây, đi rót một cốc nước ấm.

"Con vào làm bài tập chút."

Cô nào có tâm tư học bài chứ.

Trì Diệp mím môi, nhàm chán cứ mở rồi đóng lại mở hết đóng ứng dụng trong điện thoại.

Nếu như nói thứ gì mạnh hơn ký ức, chắc chắn là thời gian.

Cảnh còn người mất, vạn vật xoay vần.

Đối với cô, đó là một nỗi đau cả đời không quên được. Đối với người khác mà nói, có khi chỉ là một cú hých nhẹ.

...

Chủ nhật, Mạnh Tạ đặt trước một phòng riêng ở khách sạn, mang theo hai đứa nhỏ tổ chức sinh nhật cho La Huệ.

Khó có dịp thấy La Huệ ăn diện, lập tức trẻ đẹp hơn rất nhiều, y hệt người mẹ xinh đẹp động lòng người trong trí nhớ của Trì Diệp.

Lúc Mạnh Tạ mang quà tặng La Huệ, trên mặt phảng phất có nét yêu chiều, Trì Diệp khá ngại ngùng.

Trì Diệp nhìn xuống, mang ra khăn lụa đã chuẩn bị kỹ càng.

"Chúc mừng sinh nhật mẹ, mẹ sinh nhật vui vẻ."

La Huệ lập tức cười lên, khăn lụa này chỉ là loại phổ thông, nhưng xem ra bà còn vui hơn nhận được dây chuyền kim cương của Mạnh Tạ.

"Tiểu Diệp của chúng ta ngoan quá. Mẹ yêu con."

"..."

Ăn tối xong đã hơn tám giờ tối, Trì Diệp có ý về phòng thuê.

La Huệ không đồng ý: "Sáng sớm mai chú Mạnh sẽ chở con về, đã muộn rồi, mẹ không yên lòng."

Sắc mặt Trì Diệp hơi khó xử, "Nhưng có một tờ bài thi con quên cầm về mà mai đã phải nộp rồi."

La Huệ cố chấp nhưng để cô không làm bài tập thì cũng không hay. Mạnh Tạ uống rượu không thể lái xe, chỉ có thể để Trì Diệp bắt xe về.

"Về đến nơi gọi ngay cho mẹ đấy nhé!"

Trì Diệp gật đầu.

La Huệ rút 5000 đồng (2) từ ví ra kẹp vào sách trong cặp cô, "Ồ một mình càng phải cẩn thận, không đủ tiền thì nói với mẹ nghe chưa?"

(2) ~16-18 triệu VNĐ

Cô nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng.

Sau giờ cao điểm thì trên đường không còn nhiều xe đi lại, khoảng 30 phút sau đã đến khu vực trường Thập Tứ.

Trì Diệp về nhà trước, lấy tiền ra khỏi sách. Sau đó ngồi trên đất một lúc, cầm một tờ 100, xoay người đi ra ngoài.

Cô đi ra khỏi khu nhà, lại đi thêm hai con đường mới tìm được một tiệm tạp hóa nhỏ.

"Ông chủ ơi, có Thanh Đào không ạ?"

Ông chủ đang xem TV nghe giọng Trì Diệp liền ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, "Đủ tuổi chưa?"

"Cháu mua hộ bố, ở ngay trên lầu."

Ông chủ thấy cô mặc quần áo giản dị, đi dép xỏ ngón, xem ra có vẻ là một cô gái ngoan ngoãn, nên cũng tin, lấy lốc sáu lon cho cô.

Trì Diệp một tay ôm lốc bia, một tay khác móc điện thoại ra khỏi túi.

Tâm trạng cô không ổn định, vốn định tự mình trút hết nhưng lại quen tay mở WeChat ra.

Dịch Thuần ở vị trí đầu tiên.

Đã chín giờ, không biết cậu đã ngủ chưa, học sinh gương mẫu có phải đều ngủ sớm dậy sớm không.

Trì Diệp mân môi, dùng giọng điệu ngọt ngào khiến người khác buồn nôn, ác ý gửi voice chat qua.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, đến tiếp rượu mình không?"

Hai mươi phút sau, Dịch Thuần xuất hiện trong sân trường Thập Tứ.

Cổng trường đã đóng từ lâu, nhưng Thập Tứ có một mặt tường quay về phía nhà dân, dễ dàng trèo qua, lúc trước Trì Diệp cũng nhảy ra từ chỗ này.

Từ xa Trì Diệp đã thấy cậu. Đã muộn, còn vừa leo tường mà cậu vẫn ăn vận chỉnh tề, áo khoác dài tôn lên dáng người cao thẳng lại tuấn tú. Không hề nhìn thấy có vẻ gì bị gọi gấp ra đây.

Cô vui vẻ, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần nghe lời ghê!"

Vậy mà cũng thực sự đến.

Dịch Thuần chau mày, nhìn thấy gò má cô đã bắt đầu ửng hồng, lốc bia bên cạnh đã rỗng một lon.

Cậu đưa tay đoạt đi lon bia cô chuẩn bị mở tiếp.

"Muộn như vậy rồi, cậu muốn chết phải không?"

Trì Diệp gắng gượng cười, cả người xiêu vẹo ngã xuống nằm trên đường chạy (đường chạy màu đỏ bao ngoài sân trường ấy).

"Này, cậu thừa nhận là cậu thích mình đi."

"Lại phát điên cái gì..."

"Nếu không đã muộn rồi cậu còn ra đây làm gì? Bạn học nhỏ Dịch Thuần lười biếng, có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng, có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi. Tối muộn còn thay quần áo ra đây à."

Ban đầu Dịch Thuần nghĩ cô uống say rồi chỉ cần đưa cô về là được. Nào ngờ Trì Diệp không dễ qua mặt như vậy, nằm ăn vạ trên đường chạy không

chịu đi, bị cậu nói hai câu lập tức khóc lóc om sòm.

Cậu bó tay rồi, không thể làm gì khác hơn ngồi cạnh cô, vớt hết mấy lon bia này đến chỗ cô không với tới.

Tri Diệp nằm trên đất không động đậy, nằm im cười khúc khích.

"Dịch Thuần, mình vui lắm, vui cực kỳ."

Dịch Thuần rất cạn lời: "Vui gì mà vui? Vui vì say à?"

Tri Diệp không để ý cậu chế nhạo, thản nhiên nói: "Cuộc đời mình hận nhất khi dùng toàn lực làm một chuyện, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thành công, cảm giác thật thất bại. Mình vốn nghĩ là sự thất bại ấy sẽ tiếp tục ứng nghiệm với cậu, cho thấy cuộc đời mình khổ cực biết bao. Không ngờ lại có tiến triển, như vậy có nghĩa là nỗ lực của mình không vô ích."

"Sau khi bố mẹ mình ly hôn, mẹ đưa mình đi xem bói. Ông thầy bói đó nói cuộc đời mình lận đận vì mình quá mức cố chấp, không khéo léo, sẽ không gặp được hạnh phúc. Lúc đó mình còn nhỏ, căn bản không tin những thứ này. Không ngờ không tới hai năm sau, người mẹ vốn sống nương tựa với mình lại đi bước nữa. Mình cố chấp không muốn chấp nhận hiện thực này, quả nhiên đã nhiều năm rồi vẫn không hạnh phúc."

Dịch Thuần muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra.

Trong giọng Tri Diệp đã có chút nức nở.

"Thật ra mình không hề uống bia, mùi vị này ghê lắm mình không thích, đồ hết xuống cổ rồi. Mình đâu có say, bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu cũng có chuyện sai lầm. Ha ha ha ha ha..."

Buổi tối, trong trường Thập Tứ nguy nga, như một con quái vật khổng lồ sắp nuốt chửng hai người.

Tiếng cười của cô cũng có vẻ hơi thê lương.

Dịch Thuần siết tay rồi lại thả ra, "Không muốn cười thì đừng cười."

Cậu có một nỗi đau lòng không nói ra được, nhưng không phải vì áy náy... Chỉ đơn giản là, đau lòng vì cô gái nhỏ này thôi.

Cô vừa nhiệt tình vừa thiện lương, nhiệt huyết như ánh mặt trời, dường như muốn chiếu sáng tất cả mọi người.

Người như vậy một khi suy sụp càng khiến người khác đau lòng.

Tri Diệp im lặng, giơ hai tay về phía Dịch Thuần.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu ôm mình một cái đi, một cái thôi."

Dịch Thuần đứng lên, kéo tay lôi cô dậy khỏi mặt đất.

Sức lực của cậu quá lớn khiến cô theo quán tính nhào vào người cậu, vừa vịn ngã vào lồng ngực Dịch Thuần.

Thân thể Dịch Thuần hơi cứng đờ, nhưng mau chóng thả lỏng.

Cậu đưa tay ra khẽ ôm hông cô.

"Được, ôm cậu một cái."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Một ngày là thầy cả đời vẫn là thầy

Edit: Tà nóng phát điệnnn (; _ _)

Đêm nay là một đêm rất khác.

Tri Diệp không uống say, thậm chí không uống chỉ một giọt, cô đồ sạch lon bia đã được bật nắp đi rồi.

Gió lạnh thổi qua, cả người cô tỉnh táo lại, lập tức hối hận muốn chết.

Cô không muốn bị người khác thương hại mình, thậm chí cũng không thích oán hận ai cả.

Tri Diệp hi vọng Dịch Thuần chỉ thấy một mặt nhiệt tình như ánh mặt trời của mình. Hấp dẫn cậu bằng dáng vẻ tốt nhất của bạn thân chứ không muốn cậu thương xót mình.

Cô có gì mà phải tội nghiệp chứ, không lo ăn không lo mặc, cuộc sống đơn giản, từ nhỏ đến lớn ít có ai có thể bắt nạt được cô.

...

Đột nhiên phát sinh chuyện này, hai người ăn ý ngầm chọn quên nó đi.

Qua tuần này là kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán dài ngày, bầu không khí trong trường khá là sôi động, đặc biệt là đám học sinh lớp 10 này.

Gần cốt Lục Phóng bắt đầu ngứa ngáy, nghe tin mấy người bạn phải học bù không chơi bóng rổ được liền chuyển ý sang bạn cùng bàn, người mà tuyệt đối không bao giờ học bù.

"Đi đánh cầu lông không Tri ca? Nghe nói lần trước Lê Vi mua vợt rồi, cũng chưa dùng được mấy lần nhì?"

Tri Diệp do dự một chút rồi đồng ý.

Sau Tết Nguyên Đán một tuần là đến kỳ thi cuối kỳ.

Tết năm nay đến sớm, cuộc thi trong trường Thập Tứ cũng sắp xếp thi sớm. Thông lệ của trường Thập Tứ là sau khi thi xong phải học thêm một tuần nữa để phân tích bài thi, thuận tiện giới thiệu qua nội dung học của kỳ sau.

Theo lý mà nói, lúc này Tri Diệp hẳn là đi tìm Dịch Thuần, lấy cớ học thêm, trên thực tế là để rút ngắn khoảng cách.

Thế nhưng chuyện buổi tối chủ nhật đó còn rõ mồn một trước mắt.

Cô hơi lúng túng, trước tiên dứt khoát tách ra, tâm trạng thả lỏng hơn rồi tính tiếp.

Lục Phóng vốn chỉ nghĩ hỏi thử thôi, không ngờ cô trực tiếp đồng ý luôn, nhất thời cười lên, "Đúng là chỉ có Tri ca."

Tri Diệp nhìn cậu ta một chút, không lên tiếng.

"Đề cảm tạ đại ân đại đức của Tri ca, lớp phó học tập đẹp trai của cậu quyết định chép bài hộ cậu một tuần nhá, ok không?" Lục Phóng nhíu mày, đưa tay lên tạo dáng, "Tuần này là tuần ôn tập, cho cậu mượn vở tớ học đấy, đọc xong chữ gì, thi là dễ."

Tri Diệp vui vẻ, "Chưa từng thấy người nào chém gió hơn cậu đấy."

Cùng là học bá, nhưng Dịch Thuần và Lục Phóng là hai kiểu hoàn toàn khác nhau.

Cậu chưa từng khoe khoang thành tích của mình. Cho dù Tri Diệp chúc mừng cậu, cậu cũng dừng dừng. Dường như bản chất của cậu đã là như vậy, không có gì đáng để vui mừng.

Bình thường không biết cậu học ra sao, luôn đọc sách giết thời gian. Khi là truyện trinh thám hồi hộp, lúc lại đọc thơ, trái lại không liên quan gì đến nội dung thi cử. Cũng không thấy cậu chép bài vở, Tri Diệp xem qua sách của cậu, viết rất ngắn gọn. Nhưng lại cực kỳ dễ hiểu, không có một quyển vở ghi chép riêng, giống như chỉ cần một cuốn sách giáo khoa là đủ.

Trong trường Thập Tứ, học sinh như Dịch Thuần là một sinh vật hiếm lạ.

Dường như mặt nào cậu cũng rất bình thường, ngoại trừ vẻ ngoài trường thành anh tuấn, những thứ khác đều dễ hòa lẫn vào trong đám học sinh cấp 3 khác. Nhưng lại như rất khác biệt, cậu chưa bao giờ đi học thêm, tan học liền về cửa hàng đọc sách trinh thám.

Đều thi thử các cuộc thi toàn quốc, đều trèo tường, đều chơi bóng rổ như các chàng trai khác.

Nhưng cậu lại rất đặc biệt.

Tri Diệp cảm thấy điểm nào của cậu cũng tốt. Sự thần bí biến thành sự đặc biệt. Chỉ cần nghĩ tới tên cậu đã cảm thấy được nhịp tim thanh xuân.

...

Lục Phóng để ý về mặt Tri Diệp hơi hồ hững đi, không biết tại sao đột nhiên cô lại không vui.

Cậu suy nghĩ một chút, lấy lon coca trong cặp ra đặt lên bàn cô.

"Chốt như vậy nhé."

Tri Diệp cười.

Có thể Lục Phóng bị cô tha hóa mất rồi. Nguyên bản lúc khai giảng cậu ta nói uống coca có mùi hóa chất, sau đó thấy cô uống thường xuyên, Lục Phóng cũng bắt đầu uống thử.

Cho đến bây giờ, mùa đông tới, cậu cũng bắt đầu mỗi ngày đều mang theo coca trong cặp.

"Thank you!"

Tri Diệp làm một động tác cúi chào thật đẹp với cậu ta. Sau đó sờ soạng lấy ra một cái kẹo để trên bàn cậu đáp lễ.

***

Thứ bảy.

Thẩm Lăng ngủ trưa trong gian phòng nhỏ ở cửa hàng, đi ra mới phát hiện Dịch Thuần ngồi đồ ăn ở ngoài.

Hiếm lắm mới thấy có chuyện khiến Dịch Thuần ngần ngại. Dường như những chuyện gì vào tay Dịch Thuần đều rất dễ giải quyết mà chẳng tốn tế bào não nghĩ nhiều.

Thẩm Lăng ra quán com nhỏ bên ngoài mang hai đĩa mì xào về, kéo cái ghế nhựa ra ngồi đối mặt Dịch Thuần.

"Ăn không?"

Dịch Thuần khựng lại một chút, đôi mắt lấy lại thần thái, "Tôi không đói."

Thẩm Lăng phì cười, "Không đói hay là muốn đợi người khác để ăn cùng?"

Dịch Thuần: "..."

Thẩm Lăng không để ý đến cậu, tự bóc đôi dưa ra, đảo đảo mì. Ăn một miếng thật ngon, nói không rõ: "Sao Tiểu Diệp Tử không tới nữa? Hình như tuần trước cũng vậy, không có ai đấu khẩu với cậu, anh không quen lắm."

Dịch Thuần im lặng.

Cậu chưa nói không quen thì thôi, Thẩm Lăng thì có cái gì mà quen hay không chứ.

Thẩm Lăng mò mẫm lấy điện thoại ra khỏi túi, bấm bấm gửi voice chat: "Tiểu Vi Vi, các em đang chơi đâu đấy? Lâu lắm rồi không được gặp."

Dịch Thuần bị giọng nói của anh làm buồn nôn, "Bớt phát tình đi."

Thẩm Lăng cười, vo khăn giấy ném cậu, "Hai đứa thả thính ngập trời mà còn đòi cấm người khác yêu đương à?"

Dừng một chút, "Anh với Tiểu Vi Vi được không?"

Dịch Thuần hơi kinh ngạc, "Lê Vi?"

Cậu quen biết Thẩm Lăng đã lâu, tất nhiên cũng hiểu rõ anh.

Từ cấp2 đã thả bả lung tung, thay người yêu như thay áo. Cho đến khi bỏ học vẫn chưa dừng, mà kiểu loại càng đa dạng. Nhưng chưa từng nghiêm túc, đều là gặp dịp thì chơi.

Cho nên hai chữ "yêu đương" phát ra từ miệng Thẩm Lăng đúng là cực kỳ khác thường.

Thẩm Lăng lười biếng duỗi eo, gật đầu.

"Không tốt à? Anh thấy con bé rất đáng yêu." Anh cười, "Mà hỏi cậu thả hỏi đầu gối còn hơn. Xừ nam nhỏ Dịch ca của chúng ta còn chưa biết bản thân mình á náy hay rung động với người ta cơ mà."

Ánh mắt Dịch Thuần lạnh đi.

Thẩm Lăng cũng nhận được tin trả lời của Lê Vi.

Trong voice chat, giọng Lê Vi mềm mại, nghe được cả tiếng thở.

"Hôm nay bọn em bận lắm, em với Diệp Tử đi đánh cầu lông với mấy bạn."

"Tích" một tiếng, voice chat lại lặp lại.

Dịch Thuần không nói gì, cầm áo khoác trên lưng ghé xô pha, xoay người ra ngoài.

"Dịch nhi! Dịch nhi!..."

Dịch Thuần không biết nên đi đâu.

Một cơn gió lạnh thổi qua, cậu bị đông lạnh tỉnh táo lại.

Làm gì đây?

Đi tìm ai?

...

Cậu tìm cho bản thân mười nghìn lí do, cuối cùng cũng chọn ra một cái phù hợp nhất.

Một ngày là thầy cả đời là thầy. Mất thầy đã đến thi cuối kỳ, sao cậu có thể để "con trai mình" ham chơi quên học được! Dù sao cũng phải thu phục cô về mới được.

Dịch Thuần đạp xe đi.

Kể ra cũng gần, qua hai con đường là tới nơi.

Cậu khóa xe trước cửa cung thể thao, mím môi đi vào trong.

...

Buổi trưa mùa đông rét buốt, Trì Diệp chỉ mặc một cái áo hoodie, đồ mồ hôi như mưa, ướt nhẹp cả tóc.

Lục Phóng cũng mồ hôi đầy đầu, mở chai nước vitamin khoáng ra ngồi cạnh cô, "Lợi hại thật."

Lần trước do Trì Diệp không tập trung nên chỉ chơi qua loa.

Nhưng bây giờ cô chuyên chú chơi mới phát hiện cô chơi rất giỏi. Thể lực nam nữ cách biệt căn bản không áp dụng với cô. Thậm chí sức của cô còn khỏe hơn, linh hoạt hơn, lực đánh cũng mạnh hơn.

Trì Diệp: "Làm gì có môn nào mình không chơi được. Mình luyện chơi bóng rổ hai ngày thôi thì cậu có mà chạy dài theo sau nhá."

Lục Phóng vui vẻ: "Còn lâu nhá, khác biệt chiều cao đấy."

Trì Diệp lườm cậu ta một cái, "Cậu cũng cao gớm nhỉ?"

"..."

Hai người liên tiếp đấu khẩu thêm vài câu mới nhìn nhau cười rồi dừng lại.

Lê Vi bị mẹ gọi về ăn cơm, một bạn nam khác cũng có hẹn, chỉ còn hai người họ sánh vai ngồi.

Dù đã chàng vạng, trong cung thể thao vẫn náo nhiệt như cũ. Chỉ có phần sân này của họ không có ai, những khu khác đều bị chiếm đầy rồi. Không chỉ là học sinh mà còn có các ông bố đưa con tới chơi.

Hoàn cảnh này thực sự chẳng có gì mờ ám hết.

Lục Phóng thấy tâm trạng Trì Diệp không tệ lắm, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Cậu thích Dịch Thuần à?"

Trì Diệp ngạc nhiên nhìn cậu ta: "Mình tưởng ai cũng biết chuyện này cơ mà? Lớp phó học tập mà chẳng quan tâm bạn cùng bàn gì cả, đồ không có trái tim."

Cô thẳng thắn thừa nhận như vậy khiến Lục Phóng cảm thấy như bị chém một nhát, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Cậu ta thật sự rất giống một bạn nam tri kỉ, như Lê Vi vậy, rất thoải mái, nên Trì Diệp mới có thể vô tư tán gẫu một vài chuyện với cậu.

Trì Diệp: "Nhưng mà mình cũng không biết ý cậu ấy. Trái lại nhé, con trai còn khó hiểu mà hay thay đổi hơn con gái cơ."

Lục Phóng ngửa đầu uống một ngụm nước, khàn giọng trả lời: "Đâu phải tất cả con trai đều hay thay đổi."

"Cũng đúng, chắc là do không thích mình rồi? Hay đơn giản muốn trêu đùa mình?"

Mắt cô rất đẹp, lúc này đôi mắt hạnh có vẻ hiếm kỳ, không hề có chút thiếu tự nhiên nào.

Có vẻ như thật sự muốn nhận được một đáp án từ Lục Phóng.

Lục Phóng quay đầu qua chỗ khác, không nhìn thẳng cô, rầu rĩ nói: "Có phải tớ đâu mà biết được."

Dừng một chút, cậu hơi cong khóe môi, "Nhưng mà Trì Diệp này, cậu cũng quá phóng khoáng, có giống con gái tí nào đâu!"

Trì Diệp vỗ đầu một cái, "Có phải là con gái chủ động sẽ không được quý trọng không?"

Lục Phóng không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với cô. Cậu ta đặt chai nước xuống, đưa tay khẽ gõ lên gáy cô.

"Cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất. Làm hiệp nữa không?"

Trì Diệp "Ừ" một tiếng.

Cô nhặt cái vạt màu đỏ dưới đất lên, quay trên tay, "Lần cuối nhé, xong mình phải về ngủ rồi."

Trì Diệp chưa đi ra giữa sân, đột nhiên dừng bước.

Giống như cô có thần giao cách cảm, quay đầu sang chỗ khác.

Dịch Thuần khoanh tay dựa vào cây cột cách đó không xa, lạnh mặt nhìn cô.

Trì Diệp hơi sững sốt, "Sao cậu lại đến..."

Cô đột nhiên vui mừng lên, đôi mắt sáng lấp lánh chỉ nhìn chăm chăm bóng người thon dài của Dịch Thuần, "Có ý đến tìm mình hả?"

Về mặt Dịch Thuần không đổi, khẽ hé môi mỉm cười: "Ồ đó mà mơ."

Trì Diệp không tức giận, "Thế cậu đến chơi thể thao à? Trùng hợp ha!"

Dịch Thuần đột nhiên hừ lạnh một cái, "Tôi đến tìm con trai tôi. Thằng nhóc nghịch ngợm, suốt ngày không học hành mà chỉ mãi chơi. Chắc chắn là ngựa đòn."

"...?"

Trì Diệp cười gượng, "Cậu kể chuyện cười đấy à?"

"Cậu nói xem."

Cô đứng đối diện Dịch Thuần một phút, cuối cùng lại cười, quay lại giờ vạt về phía Lục Phóng đang đứng xem, "Hôm nay chơi thể thao, hẹn cậu hôm khác nhé."

Lục Phóng hiếm khi không đáp lại mà hết sức nghiêm túc nói: "Trì Diệp, đừng đi."

"Hả?"

"Một ván nữa thôi... Tớ đã nghĩ rồi, vừa nãy cậu nói đúng."

Cuối cùng Dịch Thuần dời mắt khỏi người Trì Diệp, lạnh lùng nhìn Lục Phóng.

"...Nói gì cơ?"

Trì Diệp hơi cau mày suy nghĩ.

Có phải con gái chủ động sẽ không được quý trọng không?

...

Lục Phóng bước nhanh đến nắm cổ tay cô, "Đừng đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cứ thừa nhận đi, cậu động lòng rồi mà

Edit: Tà trốn việc (·"ω·")

Tuy Dịch Thuần không nói gì nhưng vẻ mặt đã đờ đàng sát khí, ánh mắt chặt chẽ khóa vào tay Lục Phóng đang nắm Trì Diệp.

Trì Diệp không biết lí do của cậu ta, cô chỉ không thích người khác can thiệp vào quyết định của mình.

"Buông tay ra."

Lục Phóng mím môi, yên lặng buông lỏng tay ra.

Cậu ta biết nếu bây giờ không buông tay, thì họ không thể nào làm bạn tốt nữa. Có thể Trì Diệp sẽ không bao giờ nói chuyện lại với cậu ta, cũng không còn phóng khoáng vỗ vai cậu ta, cười với cậu ta.

Bây giờ vẫn còn kịp.

Lục Phóng hơi cắn răng, khàn giọng nói: "Xin lỗi, tớ chỉ muốn chơi thêm một chút... Cậu có việc thì có đi đi, thứ hai gặp lại."

Cô nhanh chóng gạt đầu, "Được, gặp lại sau."

Trên thực tế cô đã có lựa chọn rồi.

Lục Phóng đeo cặp xoay người rời đi.

Lúc này Trì Diệp mới xoay cổ lại cười với Dịch Thuần, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu thật ra là đến tìm mình phải không?"

Dịch Thuần nhúm mày, "Không ôn thi à?"

"..."

Trì Diệp ngoan ngoãn đi theo Dịch Thuần về cửa hàng.

Vẫn là ánh đèn quen thuộc, băng ghế nhựa nhỏ quen thuộc, chỉ là một tuần không đến, có loại cảm giác như đang mơ.

Tâm trạng Dịch Thuần có vẻ không được tốt, vào trong rót một cốc nước uống hết một hơi.

"...Sao cậu không đến?"

Trì Diệp: "Cái gì cơ?"

Dịch Thuần không nhìn cô: "Sao không đến ôn thi? Một ngày là thầy cả đời là thầy, cậu..."

Trì Diệp tròn to hai mắt, sợ ý đồ lại một câu, "Cậu lại muốn nói cậu là bố tôi đấy à?"

Dịch Thuần: "..."

Ngoại trừ chuyện lúng túng ngày chủ nhật còn có một nguyên do nữa, đó là Trì Diệp đang suy nghĩ chuyện học trường nghệ thuật.

La Huệ lại gọi điện thoại đến, lần này sau khi bà tìm hiểu thêm, càng nói rõ ràng hơn.

"Điểm mỹ thuật tốt là được, điểm các môn văn hóa thấp chút cũng không sao. Dù sao làm tốt ba bài về là được. Tiểu Diệp, không phải mẹ không tin con, mẹ chỉ không muốn con phải quá vất vả... Từ tiểu học con đã học karate, không chịu ngồi yên..."

Vất vả học hành à?

Đối với Trì Diệp mà nói, đáp án này là chắc chắn.

Cô không phải óc bả đậu, chỉ là bản tính không ham học. Cho dù có Dịch Thuần làm mối cầu, cô vẫn rất học miễn cưỡng như cũ.

Dựa theo tình huống thi cử hiện nay, học sinh như cô, hiển nhiên không thích hợp đi học.

Trước đây Trì Diệp cũng từng cân nhắc học trường thể thao, nhưng sau khi cô sợ ý bị tổn thương nứt cá chân trong lúc luyện tập, La Huệ liền không muốn cho cô luyện nữa.

Ban đầu là để phòng thân, sau khi học còn tự khiến mình bị thương, vậy sao mà được.

Mỹ thuật chính là con đường thứ hai La Huệ tìm vì cô.

Một tuần này, Trì Diệp vẫn đang suy nghĩ chuyện này.

Dịch Thuần thấy cô ngần người thì mím môi, lấy coca trong tủ lạnh đặt trước mặt cô.

Trì Diệp cười: "Cảm ơn nha."

Dùng một chút, cô hít mắt cười như hồ ly nhỏ, "Minh nói mà, không có ý với mình thì sao có thể săn sóc như thế, đúng là không dễ dàng!"

Đây chính là level khó ở mức vạn lý! Hiện tại còn chưa đến được đích nữa!

Dịch Thuần không quan tâm đến cô, lạnh mặt ngồi trên ghế salon.

Căng thẳng một hồi lâu, cậu mới hỏi: "Có chỗ nào không vui à?"

Một tuần này không giống tác phong của Trì Diệp. Ngay cả lần trước bị cậu đá kích, cô cũng không buông tha. Sau khi tự an ủi bản thân, cô lại tiếp tục đến khiến lòng Dịch Thuần vừa áy náy vừa hối hận. Lần đầu tiên ý thức được mình đã làm tổn thương người khác, không dám nói gì một hồi lâu.

Nhưng hôm nay cô có gì đó không đúng, vẫn cười cười như vậy nhưng Dịch Thuần cứ cảm thấy không đúng, tâm tình của cô không vui.

Trì Diệp cười, vốn chỉ muốn đùa một chút, đột nhiên cảm thấy không cười nổi nữa.

Cô gắng gượng ổn định vẻ mặt, cúi đầu, "Nào có..."

Mắt Dịch Thuần như một hồ nước sâu không thấy đáy, "Nói đi."

"..."

Cô thật sự rất mơ hồ.

Trì Diệp là một người rất hiểu đạo lý sống, mỗi cử chỉ hành động hàng ngày của cô đều là vì mục tiêu khả thi. Ví dụ như học karate để bảo vệ mẹ, ví dụ mỗi ngày đến đây để theo đuổi Dịch Thuần.

Hai chữ tương lai vừa to lớn vừa xa xôi, mãi đến năm mười sáu tuổi mới là lần đầu tiên cô suy nghĩ đến.

Dịch Thuần không ngờ đồ ngốc không tim không phổi cũng sẽ suy xét những việc này, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Không ngờ cậu có vẻ mặt này, Trì Diệp hiểu lầm.

Cô nở nụ cười tự giễu: "Đúng phải không? Cậu cũng cảm thấy mình làm gì cũng sai phải không? Thành tích hay tính cách đều không tốt..."

"Không phải!"

Cô chưa dứt lời, Dịch Thuần đã vội vàng ngắt lời cô.

Hai người cùng sững sờ một chút.

Dịch Thuần rời mắt khỏi đôi mắt cô, khẽ ho một cái, "Tôi không cảm thấy thế đâu. Cậu... Cậu rất tốt, đừng tự ti."

"Thật ư? Mình đã bảo chắc chắn là cậu thích mình rồi còn gì..."

Nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của cô, Dịch Thuần nghiêm túc đáp: "Sau này cậu vẫn có thể làm con trai tôi."

"..."

Trì Diệp yên lặng siết chặt nắm đấm.

Uống một ngụm coca, ngăn lại sự kích động trong lòng. Cô kể chuyện thi trường nghệ thuật cho cậu: "Thực ra mình không nên tìm học bá như cậu để thương lượng. Nhưng dù sao bây giờ mình vẫn thích cậu, cảm thấy nên hỏi cậu. Bạn học nhờ Dịch Thuần, sau này cậu muốn thi vào trường nào?"

Dịch Thuần không ngờ cô đã suy nghĩ chuyện này. Cậu dạy thêm Trì Diệp một thời gian, cảm thấy đầu óc cô vốn lanh lợi, không cần thiết phải thi vào trường nghệ thuật.

Nhưng bản thân cô đã quen học kém, ngộ nhờ... Thực ra đây cũng có thể coi là một con đường lùi.

Dịch Thuần suy nghĩ một chút: "Cậu nghĩ thế nào?"

Trì Diệp cười, nghiêng tức nhìn cậu: "Sau này nghĩ gì chưa biết nữa, bây giờ thì chỉ nghĩ... Nếu cậu muốn vào trường top2, vậy mình sẽ cố gắng, bắt đầu chăm chỉ học hành từ kỳ nghỉ đông này. Nếu cậu muốn ở lại thành phố này, mình có thể tùy tiện chọn ba môn."

Dịch Thuần nắm chặt nắm tay.

"...Cậu để tôi suy nghĩ đã."

***

Hôm sau là Tết Nguyên Đán, trường học cho nghỉ ba ngày, không yêu cầu học bù.

Ngoại trừ ngày đầu tiên Trì Diệp bị Dịch Thuần kéo đến cửa hàng tán gẫu một chút, hai ngày sau đều không tới.

Năm mới chắc chắn phải ở nhà. Cô đã sớm đặt vé tàu điện ngầm tới chỗ La Huệ, ngày ngốc hai ngày trong bầu không khí ngọt ngào.

Qua năm mới là đến kỳ thi cuối kỳ căng thẳng.

Tâm tình Trì Diệp không tốt, cả người đều uể oải. Mỗi ngày gục xuống bàn ngủ bù, cũng không hay chạy ra ngoài.

Trong lớp đã có bạn hẹn học bù kỳ nghỉ đông, Phương Gia Di nhất định phải đi, Lê Vi cũng bị người nhà yêu cầu đi học bù, chỉ có mình Trì Diệp không có tin tức gì.

Nghĩ đến tình hình học tập gần đây của Trì Diệp, Lê Vi cẩn thận dò xét nói: "Diệp Tử, cậu muốn đi học bù với bọn tớ không? Ở nhà một mình cũng chán..."

Trì Diệp "Hả" một tiếng, nửa ngày sau mới phục hồi tinh thần, lắc đầu: "Không đi đâu, các cậu cứ đi đi."

Lê Vi còn chưa dứt lời, Phương Gia Di nhỏ giọng hỏi một câu: "Ồm... Cậu muốn học cùng Dịch Thuần hả?"

Trì Diệp khẽ cười, "Không phải, Trì ca của các cậu giống người trọng sắc khinh bạn lắm à?"

Lê Vi lập tức gật đầu: "Chứ còn gì nữa!"

Trì Diệp làm bộ tức giận trừng cô ấy, "Còn lâu nhá!"

...

Ngay cả Thẩm Lăng cũng phát hiện có điều không đúng, "Sao lâu rồi Tiểu Diệp Tử không đến nhỉ? Sắp thi cuối kỳ rồi phải không? Sao không thấy cậu đoán đề giúp con bé?"

Sắc mặt Dịch Thuần không tốt cho lắm, "Sao tôi biết được."

"Ô? Con bé thay lòng rồi à? Cũng phải, cả một học kỳ rồi, đúng là nên đổi người khác..."

"Thẩm Lăng."

"Ok ok ok, anh không nói nữa là được chứ gì."

Lúc sau, Dịch Thuần mới lạnh giọng nói: "Tạm thời tôi có thể giúp cô ấy đoán đề, nhưng thi đại học thì khác."

Cậu có một cảm giác hữu tâm vô lực(1) không nói ra được.

(1) Hữu tâm vô lực: Có lòng nhưng không có sức

Thẩm Lăng suy nghĩ một chút, "Thích rồi chứ gì."

Dịch Thuần: "..."

"Cậu không phải kiểu người sẽ vì một người không quan trọng mà lãng phí thời gian quý báu của bản thân. Hứng thú nhất thời cũng không thể kéo dài lâu như vậy. Dịch nhi, thừa nhận đi, cậu thích con bé rồi."

"..."

"Anh tin cậu chắc chắn không phải vì áy náy. Cậu không nói chân tướng ra vì cậu sợ cô bé ấy sẽ ghét cậu, hận cậu, nếu không cậu đã sớm nói sự thật, quỳ xuống xin lỗi luôn rồi. Được rồi, Tiểu Diệp Tử rất đáng yêu, thích con bé cũng là điều bình thường thôi."

Ánh mắt Dịch Thuần vô cùng đáng sợ.

Một lúc sau, cậu hơi hốt đứng lên, để lại một câu nói "Ra cái về biết tuốt" rồi xoay người rời đi.

Thẩm Lăng vui vẻ: "Cậu dám nghi ngờ anh Lăng hả? Anh đây là người 'vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân'(2)! Xứ nam nhỏ nhà cậu làm sao mà hiểu được hả!..."

(2) "vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân": đi qua vạn bụi hoa không một phiến lá dính thân, vô cùng đào hoa, vô số người tình – ý ám chỉ công tử lăng nhăng đào hoa, chưa từng thực lòng (chịu trách nhiệm) với ai.

Dịch Thuần đã đi xa khỏi cửa hàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hôn mình đi

Edit: Tà bị Pikachu vấy (ノ益凸)ノ彡┐┐

Không có Dịch Thuần giúp đoán đề, Trì Diệp trực tiếp hiện nguyên hình.

Cũng may đột vừa rồi cô cố gắng, ít ra còn có nền tảng, trượt không quá dài, ít nhất cũng suôn sẻ qua năm học này.

Ra khỏi phòng thi, Trì Diệp hít sâu một hơi, chuẩn bị sang bên cạnh tìm Lê Vi.

Đạo này Lê Vi có chút thần bí, đáng vẻ tinh thần không yên, giống như có chuyện gì giấu bọn họ.

Nhưng Trì Diệp cũng không thích nghe chuyện riêng của người khác. Nếu Lê Vi không muốn nói thì cứ để cô ấy xử lý.

Trì Diệp đợi ở cửa phòng bên cạnh một lúc liền nhìn thấy Lê Vi và Phương Gia Di cùng đi ra.

Ngay phía sau bọn họ là Dịch Thuần.

Đột nhiên cả người cô có chút không khỏe, rũ rứt, vẩy tay nhỏ giọng "Hey" một tiếng, sau đó kéo tay Lê Vi, lôi họ đi.

Dịch Thuần: "..."

Đến khi ra cổng trường Thập Tứ, Lê Vi mới cười, "Cậu chạy bão hay trốn thú dữ thế? Sao vậy? Tiến triển không thuận lợi à?"

Hiếm thấy tinh thần Trì Diệp suy sụp, không nhìn thấy chút khí thế nào của Trì ca, "Minh không muốn làm phiền cậu ấy... Cậu ấy vẫn nợ mình câu trả lời một chuyện, để cậu ấy nghĩ xong rồi nói tiếp."

Lê Vi "Ồ" một tiếng, "Mà không đúng, từ trước cậu đã là lạ rồi. Chuyện gì mà cần nghĩ kỹ thế hả?"

"..."

Trì Diệp gãi đầu, hiếm thấy đỏ mặt, "Không phải, trước đây là vì..."

Nhìn ánh mắt hiếu kỳ của hai bạn tốt, cô mím môi, không hề giấu diếm, thẳng thắn nói ra: "Bọn mình ôm nhau."

"Hả!"

Lê Vi còn chưa lên tiếng, Phương Gia Di ở phía sau đã kêu lên một tiếng đầy kinh hãi.

Trì Diệp ngạc nhiên nhìn cô ta.

Cả khuôn mặt Phương Gia Di đỏ bừng, khó khăn mở miệng nói: "Không, không có gì đâu. Tớ chỉ, hơi kinh ngạc..."

Trì Diệp: "Cái này thì có gì mà kinh ngạc, mới ôm có cái chứ đã hôn đâu."

Phương Gia Di chậm chạp không nói nên lời.

Lê Vi ngờ vực một lúc lâu, lúc này mới nhìn Trì Diệp, "Thế thì sao? Cậu ấy ngại à?"

Trì Diệp lắc đầu, "Không phải đâu... Chỉ là mình mất kiểm soát, không cẩn thận lời... Haiz, mình đoán là cậu ấy thương hại mình, nên mình có chút bực bội."

Cô hy vọng Dịch Thuần sẽ thích mình. Tuy rằng trách nhiệm chủ yếu lúc đó thuộc về cô, nhưng khi nghĩ lại cô vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Nếu như vì thương hại cô mà rung động thì đúng là trò hài.

Nếu đối phương động lòng vì khí thế bức người của mình...

Tâm trạng chưa kịp thay đổi nên tạm thời không muốn nhìn thấy cậu.

Có lẽ Dịch Thuần cũng cần yên tĩnh một chút.

...

Dịch Thuần đi sau bọn họ nghe thấy tất cả.

Ba cô gái cho rằng ra khỏi cổng trường là không ai có thể nghe được. Trên thực tế, cả quảng trường này đều là học sinh trường Thập Tứ, mọi người đi tùm nập tùm ba. Dịch Thuần đi cách bọn họ khoảng mười bước chân cũng không bị phát hiện.

Không nhìn ra Trì Diệp còn rất nhạy cảm. Hoặc có lẽ đã nhìn thấu từ lâu, nhưng do vẻ nguy trang "Trì ca" bên ngoài của cô quá xuất sắc, ngay cả cậu cũng quên mất trái tim mềm mại của cô.

Dịch Thuần tự ý thức được bản thân mình như vậy là không tốt.

Nhưng cậu chưa từng yêu ai, cũng chưa từng thích cô gái nào, nên không biết phải làm gì mới đúng.

Đại học bá cũng có chuyện không hiểu thấu.

Không chỉ là không hiểu.

Thậm chí còn mơ hồ, lo được lo mất.

Cậu cũng rất sợ, nếu một ngày Trì Diệp biết chân tướng có thể sẽ ghét cậu hay không?

Sẽ không cảm thấy cậu tiếp cận cô vì chuộc lỗi chứ?

...

Thi cuối kỳ xong được nghỉ bốn ngày, sau đó sẽ học thêm một tuần ở trường.

Sắp xếp của trường Thập Tứ càng nghiêm ngặt hơn các trường học khác nhưng không hề có học sinh nào oán giận. Mọi người đều vào học vì các giáo viên danh tiếng, được các thầy cô danh giá dạy học thêm không mất tiền, có ai không vui chứ?

Có Trì Diệp chứ ai.

Cô nằm nhà hai ngày, mắt thấy lại phải quay về học tiếp, đồng thời sau kỳ nghỉ nữa là đến Tết. Kiểu gì cũng phải về chỗ La Huệ, cả người cô đều cảm thấy khó chịu.

Đến chỗ La Huệ rất khó đến chỗ Dịch Thuần.

Quan trọng nhất là, ngộ nhờ người ta... Người ta cũng phải về nhà thì sao?

Trì Diệp lẩn lộn trên giường nửa ngày, cuối cùng vẫn trở mình bò dậy, thay quần áo, kéo rèm cửa sổ lên, chuẩn bị ra ngoài.

Tuyết rơi rồi.

Hải Thành là thành phố ở phía Nam, đã vài năm rồi không xuất hiện hoa tuyết rõ rệt như vậy. Hai năm trước đều là mưa tuyết, tuyết vừa rơi đã biến thành mưa, không bằng cả mưa đá.

Tâm tình Trì Diệp tốt lên trong nháy mắt.

Khí trời tốt như thế, rất phù hợp để đi gặp người mình thích!

Cô phi nhanh tới ngõ nhỏ.

Vì chưa ăn sáng, đầu tiên Trì Diệp vào quán mì vẫn thần đối diện, ăn hai ba miếng mới chuyển bước vào cửa hàng.

Trong cửa hàng chỉ có Dịch Thuần.

Nhưng lần này cậu không đọc sách, laptop đặt trên đùi, cau mày nhìn màn hình.

Tri Diệp kiểm chế trái tim bay bổng, dùng sức mở cửa ra.

Leng keng.

Chuông gió kêu, Dịch Thuần ngẩng đầu lên.

Tri Diệp cười với cậu, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, đã lâu không gặp."

"..."

Dịch Thuần không biểu cảm, tiện tay bật máy sưởi bên cạnh.

"Sao cậu lại đến... Đóng cửa lại."

Tri Diệp thích màu xanh lá nhất, hơn nửa số áo khoác đều xanh lá, còn cả khăn quàng cổ màu xanh sẫm nữa, nhìn cực kỳ trẻ trung xinh đẹp.

Đóng cửa, cô tới bên Dịch Thuần, "Không muốn gặp mình à?"

Dịch Thuần không lên tiếng.

"Cậu đang xem gì đấy? Bảo tàng hả?"

Dịch Thuần không trả lời câu hỏi của cô, đóng laptop lại, đứng lên, cười như không cười nhìn cô, "Sao cậu không tới ôn tập? Thi thố thế nào?"

Tri Diệp chớp mắt một cái, lóng ngóng đáp lời: "Cũng hòm hòm. Ngày đẹp trời thế này đừng nói chuyện học hành có được không vậy?"

Trong lòng cô có bao nhiêu chuyện dồn nén, nhưng đều không dự định xử lý vào hôm nay.

Cũng không muốn Dịch Thuần nói chuyện với cô bằng giọng điệu thầy giáo này, muốn cái kiểu mập mờ cơ, thế mới hợp với bầu không khí.

Tri Diệp thở dài: "Cậu chưa xem "Vì sao đưa anh đến" (1) à? Hôm nay là ngày tuyết đầu mùa, phải uống bia ăn gà rán với người mình thích ấy, đừng nói những đề tài mất hứng chứ."

(1) "Vì sao đưa anh đến": "My Love From the Star" là một bộ phim truyền hình Hàn Quốc kể về một người ngoài hành tinh tới trái đất trong triều đại Joseon và đem lòng yêu một nữ diễn viên hàng đầu trong thế kỷ 21.

Dịch Thuần: "Cái gì mà "Sao sao"?"

Tri Diệp: "Phim Hàn Quốc "Vì sao đưa anh đến"... Tuy mình cũng chưa xem nhưng Lê Vi nói vậy đó."

Cô đột nhiên kéo tay Dịch Thuần, nở nụ cười, "Đi thôi."

"...Đi đâu?"

"Đến công viên giải trí nhé. Cậu nói gì mặc cậu, cậu làm bố mình cũng được, làm con trai mình cũng được, thích mình cũng được, không thích mình cũng được, tùy chọn một kịch bản nào cũng được. Nói chung đến công viên giải trí với mình nào!"

***

Vốn là một ngày không có kế hoạch, Tri Diệp đột nhiên nổi hứng kéo Dịch Thuần đến công viên giải trí chơi.

Công viên giải trí ở Hải Thành mới xây dựng không lâu, mỗi ngày đều cực kỳ đông người chứ đừng nói đến đã vào kỳ nghỉ đông, có lẽ vào cũng chẳng chơi được mấy trò. Tri Diệp ghét xếp hàng nhất, kéo Dịch Thuần đến tàu lượn siêu tốc.

"Thật ra mình đã chơi tàu lượn siêu tốc nhiều lần rồi, nhưng chưa thử ở đây bao giờ!"

Con mắt cô sáng lấp lánh, lúc ngẩng đầu lên đường nét rất rõ ràng, khiến lòng người khác nhộn nhạo.

Ngón tay Dịch Thuần khẽ động.

Cậu hơi nghĩ ngợi...

Thật ra cậu chẳng suy nghĩ gì hết, thậm chí quên mất cả bảo tàng Orsay (2) đã nghĩ suốt dọc đường.

Trì Diệp thấy cậu không phản ứng cũng không bực bội, kéo tay cậu, "Cậu đừng đi lạc đấy nhé!"

Dịch Thuần không hề phản kháng, đi theo cô xuống tàu điện ngầm (kiểu như cái cổng để mua vé vào các trò mạo hiểm ó).

Mua vé, qua cửa soát vé, Trì Diệp kéo cậu chạy vội lên.

"Nhanh lên nào! Chơi trò roi tự do (3) trước ha? Hay là tàu lượn?"

(3)

Dịch Thuần: "..."

Tuyết vẫn đang rơi.

Công viên giải trí Hải Thành ở vùng ngoại ô, nhiệt độ thấp hơn trung tâm thành phố một ít nên đã có tuyết đọng, trải trên mặt đất một lớp trắng xóa, có vẻ rất phong tình.

Dịch Thuần thấy Trì Diệp kích động sợ cô trượt chân, liền trở tay nắm lấy tay cô.

Trì Diệp không chạy nổi, quay đầu qua nhìn cậu.

"Sao thế?"

Đừng bảo mua vé xong cậu mới nói không thích nhé.

Dịch Thuần mím môi, không nhận được phũ phàng trên vai cô.

"Cẩn thận chút, ngã sắp xuống là ba lo lắm đấy."

Trì Diệp hơi suy nghĩ, xoay người nhào vào lòng cậu, "Bố ơi bố à, công con đi."

"..."

Cả người cậu sùng sốt, hai tay không biết nên đặt ở đâu, ngờ ngác để mặc cô làm ổ trong lồng ngực mình.

Cách lớp áo khoác dày nặng vẫn cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của đối phương.

Cuối cùng Trì Diệp cũng coi như cảm giác được sự thay đổi của Dịch Thuần.

Tim cậu đập rất nhanh.

Cô có thể nghe thấy.

Dưới bầu trời tuyết, hai người lẳng lặng ôm nhau.

Ngay cả hơi thở cũng hòa vào nhau.

"Hôn mình đi."

Trì Diệp thầm nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Công viên giải trí và bé kiểu công chúa

Edit: Tà muốn đi du lịchch ♡(๑_๑)♡

Chỉ là mê loạn trong nháy mắt, cuối cùng Trì Diệp cũng không nói ra.

Cô cảm giác được Dịch Thuần cứng ngắc một lúc, sau đó buông cậu ra, ngẩng đầu lên cười với cậu, "Vừa nhìn là biết chưa yêu đương bao giờ cả!"

Về mặt Dịch Thuần có vẻ nhần nại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Trì Diệp cậu..."

Trì Diệp phát tay, "Không sao, mình hiểu mà. Học bá vui đầu học 24/7 làm gì có thời gian mà tình với chả yêu!... Được con gái ôm mà không biết làm gì, mình cũng phục cậu rồi đây..."

Vừa nghĩ linh linh vừa bước đi.

Người phía sau không đi theo.

Trì Diệp buồn bực quay đầu lại, "Sao cậu không đi?"

Dịch Thuần yên lặng nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên cười lên.

Thực sự là đang cười, để lộ hàm răng chính tề mà lại khiến người khác rợn da gà. Gương mặt không góc chết của cậu càng khiến tim người ta hoàn toàn đập nhanh hơn.

Vẫy tay gọi Trì Diệp, cậu xoay người khẽ ngồi xổm xuống.

"Con trai, qua đây bố công."

"..."

Bị chọc ghẹo quá nhiều rồi, cũng nên phản kích một lần.

Tuy Dịch Thuần không nhìn thấy vẻ mặt của Trì Diệp nhưng có thể tưởng tượng ra.

Tâm tình cậu lập tức chuyển biến tốt lên.

Trì Diệp đứng im một lúc lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ, quyết không theo kịch bản của Dịch Thuần.

Vành tai cô hơi ửng hồng, nhẹ giọng nói, "Đi nào đi nào!"

Trái tim Dịch Thuần có chút ngứa ngáy.

Cậu hơi không nói nên lời, bóp cổ tay. Tại sao Trì Diệp không nhào tới, chẳng giống cô tí nào...

...

Tuyệt rồi, công viên giải trí không đông người lắm, có vài đám học sinh cấp 3 túm tụm lại che ô đi cùng nhau.

Một đôi tổ hợp kỳ quái như Dịch Thuần và Trì Diệp hấp dẫn không ít ánh mắt.

Giá trị nhan sắc đều siêu cao, không che ô.

Trì Diệp không để ý ánh mắt người khác, cô đi phía trước, thi thoảng quay đầu lại trò chuyện cùng Dịch Thuần: "Không cần phải xếp hàng nè, chơi thêm vài lần được nhé? Cậu có sợ độ cao không?"

"Không hề."

"Tốt quá rồi! Chơi roi tự do trước nhé? Nếu tuyệt rồi nhiều hơn thì sẽ không được chơi đâu."

Dịch Thuần lắc đầu, giơ tay chỉ về một phía.

"Đi vòng đu quay trước đi."

Vòng đu quay.

Một vũ khí lợi hại xúc tiến tình cảm nam nữ chính gia tăng không thể thiếu trong tiểu thuyết, phim ngôn tình.

Nội dung trong phim có thể tham khảo gồm có ước nguyện trên đu quay, nụ hôn trên đu quay, lời thổ lộ trên đu quay, vân vân... Nói chung là địa điểm tốt nhất để phá thùng lớp giấy mỏng trên cửa sổ (tạo bước đột phá).

Trong nháy mắt, đầu Trì Diệp lóe lên rất nhiều ví dụ, cuối cùng đều hóa thành một câu nói ngượng ngùng.

"Hả, được."

Dịch Thuần hơi buồn cười, cong khóe môi.

Không nhiều người lắm, cũng không phải xếp ngồi chung với ai, hai người mua vé, khoảng mười phút sau có thể lên.

Thời gian một vòng chỉ có 3 phút, kết quả Trì Diệp và Dịch Thuần mất to trùng mắt nhỏ các thứ, đợi mãi không thấy nội dung vở kịch trong tưởng tượng xuất hiện.

Trì Diệp nhú mày, không thể tin nổi Dịch Thuần chỉ đơn giản muốn chơi đu quay mà thôi.

Vòng đu quay lên đến đỉnh cao nhất.

Cuối cùng Trì Diệp không nhịn được mở miệng: "Theo như kịch bản phim, lúc này cậu nên hôn mình đó bạn học nhỏ Dịch Thuần à."

Dịch Thuần nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, không nhịn được cười lên.

"Nội dung kịch bản của mình là... Ở cổng thông báo một tiếng sau vòng đu quay ngừng hoạt động nên muốn chơi đầu tiên. Chính là nội dung này đó."

Trì Diệp: "..."

Lãng phí tâm tư thiếu nữ của Trì ca vô ích trên người vị bạn học nhỏ này khiến cô cực kỳ không vui, lôi kéo cậu đi tất cả các trò chơi kích thích mạo hiểm một lượt.

Đi xuống khỏi con lắc (4), Trì Diệp kích thích đến mức run cả chân rồi.

(4)

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu có khỏe không?"

Dịch Thuần nhún vai một cái, "Vẫn ổn."

Lúc con lắc lên cao Trì Diệp hơi bị sốc hông, sắc mặt trắng bệch, xem ra thảm hơn Dịch Thuần nhiều.

Dịch Thuần thờ dài, kéo mũ cô, chậm rãi đi đến quầy ăn vặt.

Cậu vào mua một cốc trà sữa, rồi mua hai cái túi sủi nhét vào tay Trì Diệp, "Từ tốn ăn gì đó đi."

Trì Diệp cảm giác được vị cốc trà sữa và hai túi sủi này, tâm tư thiếu nữ lại quay về rồi.

"Cảm ơn cậu."

Hiển nhiên Dịch Thuần chưa từng làm chuyện chăm sóc con gái như vậy, dường như đây là lần đầu, không quen nhìn đôi mắt mang ý cười của Trì Diệp, tránh ra bên ngoài.

Trì Diệp ăn xong, mua thêm một túi sườn gà, hai lon coca, đồng thời nhét vào tay Dịch Thuần.

Dịch Thuần đi trên con đường lạnh giá, về ngoài anh tuần, cầm một đồng hồ ăn vặt lớn cũng không tổn hại đến khí chất của cậu.

Nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Trì Diệp bóc một miếng gà kiên quyết nhét vào miệng Dịch Thuần: "...Chơi gì tiếp đây? Cũng sắp bốn giờ rồi."

Dịch Thuần chỉ khu nhà nhỏ cách đó không xa: "Vào nhà ma đi."

Trì Diệp: "..."

Hồi nhỏ cô có bệnh quáng gà, thêm vào đó từng bị bắt cóc nên rất sợ những chỗ tối, dù có học karate cũng không đỡ hơn.

Tuy những "fan hâm mộ" của Trì Diệp vẫn cảm thấy cô không sợ trời không sợ đất, thực tế Trì Diệp là một cô gái nhỏ, vẫn có những đặc trưng của con gái, như là sợ tối, sợ ma gì đó.

Đương nhiên Trì ca tuyệt đối không thừa nhận.

Cô mạnh miệng, bắt khuất gặt đầu, "Được thôi, đi nào."

Sau đó dẫn đầu đi vào khu nhà nhỏ.

Dịch Thuần đi ngay sau, không nhịn được cười nhẹ một tiếng.

Bộ dáng sợ hờ dầy mình thực sự đáng yêu mà.

...

Nhà ma là hoạt động trong nhà không bị tuyệt ảnh hưởng nên đông người hơn những trò khác.

Hai người mua vé, nhân lúc xếp hàng tiêu diệt nốt đồ ăn vặt trên tay, hai tay trống trơn chuẩn bị vào chiến đấu.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Dịch Thuần, trong lòng Trì Diệp có chút buồn rầu.

Lỡ tí nữa mà nôn ra thì thật lúng túng.

Không đến mức đó chứ?

Sau khi một nhóm người đi ra, Trì Diệp cẩn thận kéo vạt áo khoác của Dịch Thuần, dùng vẻ mặt anh dũng chịu chết theo đám đông bước vào cổng "Bệnh viện kinh dị".

Một nhóm tổng cộng 12 người, Trì Diệp và Dịch Thuần vừa vặn đứng giữa, trước sau đều có người làm cô an tâm không ít.

Chỉ là phần lớn người vào nhà ma đều là các cặp đôi, không thân mật nắm tay thì cũng hai người một cặp, bầu không khí hoàn toàn tương phản với hai người họ.

Trì Diệp yên lặng nắm chặt vạt áo cậu.

Trì Diệp hơi buồn cười, vừa định quay sang nói gì, Trì Diệp bên cạnh đột nhiên hét âm lên: "Á....."

Cô không quan tâm gì hết, hai tay ôm cánh tay Dịch Thuần, cả người đều bám vào tay cậu.

"Cứu mạng!!...."

Một đoàn người bị cô dọa sợ, ảnh hưởng hét lên theo.

"Á!"

"Cái gì thế! Có chuyện gì thế! Xảy ra chuyện gì à?..."

"..."

Dịch Thuần nhíu mày, cúi đầu đánh giá cô một phen.

Ánh sáng trong nhà ma rất u ám nhưng thị lực cậu tốt, nhìn theo tia sáng le lói thấy tình huống vừa rồi.

Bọn họ vừa đi qua nhà xác, có thể Trì Diệp nhắm mắt bước đi nên không chú ý một "thi thể" vươn tay ra nắm cổ chân cô.

Không trách được là hét thê thảm vậy.

Giọng nói Trì Diệp đã run cầm cập, "Đừng, đừng đừng đừng bắt tôi.. Tôi không muốn chết..."

Trong lòng Dịch Thuần ngẩn ra.

Cậu đột nhiên nhớ tới Trì Diệp nhỏ cũng run lập cập như vậy, thận trọng nắm lấy ngón tay cậu gọi "anh ơ", nói mình không muốn chết.

Dịch Thuần thở dài, hối hận vạn phần vì trò đùa dai của mình.

Cậu cẩn thận kéo cô vào trong lòng ngực.

"Không chơi nữa, đi, tôi đưa cậu ra ngoài."

Trì Diệp đã văng cái đạo cụ "tay" kia ra, mặt nằm dí trong áo khoác Dịch Thuần, hai tay còn ôm chặt cánh tay cậu.

Cô lắc đầu, "Không được."

"Sao thế?"

"Vừa xót tiền vừa bẽ mặt lắm.. Đi nhanh cho qua đi."

"..."

Dịch Thuần dờ khóc dờ cười.

Tuy Trì Diệp nói vậy nhưng lại bất động, chỉ chờ Dịch Thuần đưa cô đi.

Chỉ là một cô gái nhỏ khẽ sát trong ngực Dịch Thuần khiến lòng cậu thay đổi. Đặc biệt người này còn cực kỳ không hiểu chuyện cợt cợt lui, cầm cánh tay cậu dùng sức đặt lên ngực cô.

Dịch Thuần mím môi thật chặt, muốn đẩy cô ra nhưng có chút do dự.

Trì Diệp chẳng hề cảm nhận được nội tâm vật lộn của cậu, trái lại càng dùng sức vì cậu bất động, "...Đừng bỏ mình lại mà."

Dịch Thuần dùng trong nháy mắt, lập tức ra quyết định.

Cậu đột nhiên cúi xuống bế Trì Diệp lên!

Cảm giác chói vọt trong không trung, cô suýt nữa hét lên, nhưng lập tức cảm thấy không đúng, dè dặt mở mắt ra.

Hiện tại... Cô đang được Dịch Thuần bế kiểu công chúa...

Cái này còn đáng sợ hơn cả nhà ma nữa.

Trì Diệp: "Cậu..."

Dịch Thuần ôm cô chặt hơn chút, bước nhanh về phía trước.

"Đừng gọi, đội của chúng ta đi hết mất rồi."

Trì Diệp "Hả" một tiếng.

Dịch Thuần thờ dài, "Không sao đâu, cứ nhìn tôi là được."

...

Nhà ma ba mươi phút nhưng mười lăm phút đã ra ngoài rồi.

Có thể tiếng la hét từ lúc bắt đầu của Trì Diệp dọa mọi người sợ hãi nên ai nấy đều nhanh chân, đáng về hận lập tức không thể phi ra ngoài.

Đúng là họ đi ra cuối cùng.

Đến lúc gặp lại ánh mặt trời, Dịch Thuần đặt Trì Diệp xuống.

"Chơi nữa không?"

Trì Diệp không lên tiếng.

Dịch Thuần nhìn cô một cái, "Nghĩ cái gì vậy?"

Rất cực Trì Diệp cũng hồi phục tinh thần, "Hả" một tiếng.

Cô còn lâu mới nói bản thân mình sau khi được cậu bế, lên lún có cảm giác... hồi hận. Sao không tranh thủ lau thêm chút dầu (5) chứ! Nào là ôm eo, sờ soạng, chỉ vì sự nhát gan của mình mà bỏ qua cơ hội tăng tiến tình cảm!

(5) Lau dầu ở đây có nghĩa là ăn đậu hũ, lấy lợi ích từ người khác.

Trì Diệp xoa cổ tay, ham muốn kéo cậu quay lại chơi lần nữa.

Nhưng bị Dịch Thuần nhìn chằm chằm như vậy, cô cũng không thể biểu đạt ra suy nghĩ thật trong lòng, chỉ có thể nhanh trí nói: "Cái đó... Mình đang nghĩ là thể lực cậu tốt như vậy, có muốn suy nghĩ về chuyện đi học võ với mình không?"

Dịch Thuần: "..."

Cậu im lặng nửa ngày, vò tóc cô, xoay người đi.

"Về thôi."

"Ờ... Ờ, được được!"

Trì Diệp lập tức đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Người yêu?

Edit: Tà một ngày 5 chương (// ─ ─ //)

Sắc trời không còn sớm, trên đường không một bóng người. Nhưng đúng lúc đến thời gian cao điểm muộn, phải chen chúc trên tàu điện ngầm quá mức, khá giống hộp cá mòi.

Ngay từ lúc lên đầu điện ngầm, Trì Diệp bắt đầu hỏi hận, hỏi hận tại sao không bắt xe đi về.

So sánh với cô, Dịch Thuần không biểu cảm, chỉ là dáng vẻ cao lãnh (1) yên tĩnh trong khung cảnh tối tẻ này cũng được tính là vui vẻ.

(1) Cao lãnh: Cao ngạo + Lạnh lùng (lãnh đạm).

Trì Diệp luôn cảm thấy cậu bị chen chúc rất khó chịu, trong khoảng thời gian ngắn sinh ra bản năng nồng đậm muốn bảo vệ soái ca.

Cô đẩy Dịch Thuần vào chỗ giữa cửa và tay vịn ghế, một tay nắm tay vịn, một tay khác chống lên cửa, mạnh mẽ chặn trước cậu thành một hình tam giác, khiến người khác không xô được cậu.

Dịch Thuần: "..."

Cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Nhưng Trì Diệp không cảm thấy có gì kỳ quái, vững vàng thay tiểu mỹ nhân của cô chống đỡ dòng người.

Dịch Thuần thở dài, kéo tay cô thả xuống.

"Lại đây."

Trì Diệp chớp mắt khó hiểu, "Sao thế?"

Dịch Thuần: "Không muốn tôi ôm cậu à?"

Trì Diệp: "!!!!"

Dịch Thuần cũng không thực sự ôm cô, mà kéo cô đến trước người mình, ôm như không ôm.

"Động đây loạn là tự đứng sang bên cạnh đấy, biết chưa?"

Trì Diệp gật đầu.

Cầm sụt qua cánh tay cậu.

Cậu rút tay lại, nhưng giám giác tê dại run rẩy trên cánh tay không thuyên giảm.

Dịch Thuần mím môi.

***

Về trường học được hai ngày, La Huệ gọi điện thoại tới.

"Lần này có làm được bài thi không Tiểu Diệp?"

Trì Diệp báo cáo điểm thi và thứ hạng cho bà.

Không đạt được thành tích như lần trước, nhưng đối với trình độ của cô thì vẫn tốt, chỉ ít không đến mức mất mặt.

La Huệ khen ngợi cô vài câu, lại nói về chuyện trường nghệ thuật, "...Tuần sau con mới được nghỉ, bây giờ mà đăng ký lớp đã hơi muộn, đành phải đợi... Diệp Tử này, mẹ hy vọng con sẽ suy nghĩ thật kỹ..."

"...Vâng, con biết rồi."

Cô cúp điện thoại, vùi đầu vào chăn mềm mại.

Không thể nói rõ cảm giác gì. Vội vàng đưa ra lựa chọn cho tương lai dường như đúng là hơi khó khăn với "Trì ca" đánh đầu thắng đó.

Đề nghị của La Huệ cũng không tồi, nói từ một góc độ nào đó thì cô cũng giảm được áp lực học tập.

Sau khi bố mẹ ly hôn vì Trì Giới Nghiên quá phận, Trì Diệp bắt đầu vô cùng ý lại La Huệ, La Huệ cũng đối với cô cực kỳ tốt.

Theo lý mà nói không có gì cản do dự...

Không gọi tên được cảm giác này, có lẽ là mờ mịt.

Giống như đã đến tuổi trưởng thành vậy?

Trì Diệp hơi buồn bực suy nghĩ một lúc.

...

Trước một ngày kết thúc học bù sau nghỉ đông trong trường Thập Tứ, Trì Diệp gọi lại cho La Huệ.

"Con học, lớp luyện thi mỹ thuật cấp tốc đúng không ạ? Con đi. Nhưng cái này rất đắt..."

Giọng La Huệ có vẻ kích động: "Đừng lo, Tiểu Diệp con cứ chuyên chú học là được, chuyện khác đã có mẹ xử lý."

Trì Diệp rầu rĩ "Vâng" một tiếng.

Hơn mười một giờ đêm, cô vẫn không nhận được nhắn tin nói chuyện này cho Dịch Thuần.

Nhất Diệp: Bạn học nhỏ Dịch Thuần!

Nhất Diệp: Mình muốn đi học mỹ thuật, sau đó thi vào trường nghệ thuật. Wow! Võ sư Trì ca sắp biến thành nghệ thuật gia Trì ca chà chà!

Nhất Diệp: Có lẽ nghỉ đông không thường xuyên đến tìm cậu được rồi... À mà, cậu có cảm thấy mình rất phiền nhiễu không?

Nhất Diệp: Chắc là không đâu nhỉ, mình cảm nhận được cậu cũng thích mình chun chút mà, đúng chứ?

...

Tốc độ gõ của cô cực nhanh, liên tục gửi đi, hoàn toàn không cho Dịch Thuần cơ hội phản hồi.

Sau một hồi cô đọc thoại cũng không thấy Dịch Thuần trả lời lại.

Cô hơi nghi ngờ, chẳng lẽ cậu cho mình vào sổ đen rồi?

Nhất Diệp: Cậu ngủ rồi à?

Yc.: Chưa ngủ.

Im lặng một hồi lâu, Dịch Thuần mới gửi đến câu tiếp theo.

Yc.: Tại sao cậu lại muốn đi đường tắt?

Nhất Diệp: Đường tắt gì chứ, mình cũng có biết vẽ vờ gì đâu, ghét là đẳng khác. Nhưng đó là cách duy nhất để mình lên đại học rồi.

Chỉ cần nhắc đến chuyện mỹ thuật chính là nhắc đến ký ức liên quan tới Vệ Chân Chân và Trì Giới Nghiên, trong lòng cô cực kỳ căm ghét chuyện này.

Nhưng cũng hết cách.

Đây là việc La Huệ mong muốn cô làm.

Hơn nữa cô chỉ ghét ký ức đó thôi, bản thân mỹ thuật thì chẳng có gì sai trái.

Yc.: Sao cậu không cố học tập thật giỏi vào?

Trì Diệp đột nhiên nổi giận.

Nhất Diệp: Cậu thì làm sao mà biết được mình có cố gắng hay không?

Nhất Diệp: Cũng đúng, đối với thiên tài như cậu mà nói, học chỉ là chuyện muỗi.

Nhất Diệp: Đầu óc mình bận rộn, làm sao mà so sánh được.

Yc:...

Không hoàn toàn là sự thực, nhưng trong lời nói có sự bất mãn.

Đối với cô mà nói, Dịch Thuần như một vì sao mãi mãi không đuổi kịp. Cho dù chạy thế nào, vẫn là khoảng cách một vạn tám ngàn dặm.

Tri Diệp hay lo sợ, vì tuổi trẻ lại nhạy cảm, cô không vững tin với bản thân, càng thêm Dịch Thuần như gần như xa khó có thể nắm bắt. Đường như khi cậu vui sẽ gần gũi cô một chút, không vui thì lại trở về nơi mà cô không với tới.

Cuối cùng là hờn giận.

Mấy phút sau, Dịch Thuần gọi điện thoại cho cô.

Tri Diệp do dự một lúc, tiếng chuông chưa có ý định ngừng lại, cô mím môi, bắt máy.

"Cậu tức giận à?"

Trong giọng Dịch Thuần hơi có ý cười.

Tri Diệp càng thêm bức bối, bởi vì giọng điệu cợt nhả hững hờ của cậu, "Không tức. Chỉ nói vậy thôi.. Thực ra thì cậu cũng đâu muốn biết."

Dịch Thuần im lặng một hồi lâu, lúc này với lạnh nhạt nói: "Chuyện lúc trước cậu hỏi tôi vẫn chưa trả lời, bây giờ cậu muốn biết đáp án không?"

"Bây giờ không cần nữa."

Tri Diệp cầm điện thoại thật chặt, đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Trái lại chuyện học trường nghệ thuật là chuyện bắt buộc, đầu tiên cho dù trường nguyện vọng Dịch Thuần là gì, tóm lại cô vẫn muốn đi học.

Hơn nữa mấy ngày vừa rồi trên lớp truyền nhau tin tức, nửa học kỳ sau Dịch Thuần sẽ đầu quân cho đội tuyển thi đấu.

Cô không theo kịp bước chân cậu, muốn cố cũng cố không nổi.

Dịch Thuần thở dài, "Tri Diệp..."

Tri Diệp hàm hồ "Ừm" một tiếng.

"Tôi sẽ vào đại học Z. Nếu cậu muốn học cùng tôi, thì đừng đi đường tắt nữa, học tập thật chăm chỉ vào."

Tri Diệp không nói một lời cúp điện thoại.

***

Kỳ nghỉ đông trường Thập Tứ rất ngắn, thêm nữa sắp đến Tết, ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, Tri Diệp đã muốn đi học lớp luyện thi mỹ thuật.

La Huệ rất coi trọng chuyện này, sáng sớm đã để Mạnh Tạ lái xe đưa hai mẹ con đi.

Tâm tình Tri Diệp không tốt, đến cửa lớp học vẫn chưa lấy được tinh thần hăng hái.

La Huệ xoa đầu cô: "Con cứ thử trước đã, nếu thực sự không thích thì không học nữa cũng được."

Cô gật đầu, biếng nhác đeo cặp đi vào.

Trong lớp luyện thi đa phần là học sinh lớp 10 muốn thi vào trường nghệ thuật. Trình độ mọi người không khác nhau mấy, đều là lần đầu tiên cầm bút vẽ.

Cũng may không bắt học phải làm một họa sĩ thực thụ. Tất cả giáo viên đều giảng về yêu cầu dự thi, nói về tĩnh vật để bọn họ vẽ theo.

Vừa nhìn là biết đây là một giáo viên đã dẫn dắt nhiều lớp người, giọng nói đầy tự tin: "Nói vậy, sau ba năm chúng ta học ở đây, chỉ cần qua điểm liệt môn văn hóa, muốn qua môn mỹ thuật chắc chắn không thành vấn đề. Năm ngoái lớp ta có hơn một nửa bạn học đậu Học viện Mỹ thuật Tứ Xuyên và Học viện Mỹ thuật Trung ương. Một nửa khác cũng đỗ các trường có giá..."

...

Trong sự tẩy não của lớp luyện thi, kỳ nghỉ đông cấp 3 đầu tiên của Tri Diệp trôi qua như một làn khói.

Qua năm mới, trường Thập Tứ khai giảng đúng giờ.

Ngày quay lại trường, đầu tiên Thái lão đầu tuyên bố chuyện khai giảng và các kỳ thi.

Tri Diệp lười nghe, gục xuống bàn ngủ gật.

Lục Phóng bên cạnh ném một mẩu giấy sang.

"Cậu làm xong bài tập nghỉ đông chưa?"

Tri Diệp chống cổ, viết một hàng chữ: "Chép xong rồi."

"Lê Vi và Phuong Gia Di giúp cậu à?"

"Có chuyện gì đây?"

Lục Phóng ngẩng đầu nhìn Thái lão đầu một chút, khẽ cười một tiếng, lật mặt khác của mẩu giấy viết tiếp.

"Nghỉ đông cậu làm gì vậy? Hẹn cậu chơi thể thao mà cậu không tới."

Tri Diệp do dự một chút, híp mắt viết: "Vẽ vôi ý mà."

"..." Lục Phóng kinh ngạc, không viết giấy nữa, dứt khoát thì thầm, "Bây giờ cậu học vẽ để thi trường nghệ thuật à?"

Cô gật đầu.

"Ừa, trường Thập Tứ không cho học sinh thi nghệ thuật, lớp 12 cũng không được đi tham quan trường nghệ thuật đâu."

Trong trường Thập Tứ danh gia hàng đầu đều là học sinh tài giỏi bình thường đều không chọn con đường thi trường nghệ thuật. Trường học cũng không cho phép học sinh đi tham quan, ảnh hưởng đến điểm trung bình của các môn văn hóa.

Cho dù là học sinh đội sổ của trường Thập Tứ, qua ba năm học, muốn đỗ hai trường bất kỳ nào cũng được.

Tri Diệp là hình mẫu của lý tưởng không đi theo đường mòn. Dù sao rất ít học sinh trong Thập Tứ từ bỏ ngay từ năm đầu.

Lục Phóng rất lo lắng: "...Ngộ nhớ lớp 12 bị thuyết phục (2) thì sao?"

(2) Thuyết phục ở đây là yêu cầu học sinh bỏ học, nhưng giọng điệu nhẹ hơn, đó là một hình phạt nhẹ hơn so với trục xuất. Hiện tại, một số tỉnh và thành phố đã cấm các trường học sa thải học sinh.

Tri Diệp định nói còn chưa chắc nữa, Thái lão đầu trên bục giảng đã chú ý đến hai người sát tai trò chuyện.

Ông la lớn một tiếng: "Tri Diệp! Em có nghe thấy tôi nói gì không?"

Tri Diệp: "..."

"Nghỉ xong đầu óc để trên mây luôn rồi hả? Ra ngoài đứng mười phút cho tỉnh rồi hẵng vào! Nghĩ kỹ xem học kỳ này nên học hành ra sao nhé!"

Tri Diệp "Hà" một tiếng, không nói gì, tiêu sái đứng lên ra ngoài hành lang đứng.

Sau khi cô ra ngoài, Lục Phóng thở dài, giơ tay lên.

"Thưa thầy, em cũng không nghe thầy nói gì, em cũng ra đứng được không ạ?"

"..."

Tri Diệp và Lục Phóng cùng đứng ngoài hành lang.

Mới là ngày khai giảng, chưa vào học chính thức nên hành lang không yên tĩnh như thường ngày. Mấy học sinh trong lớp cũng lủi rủ, chắc là chủ nhiệm đã nói xong, đang chờ nhận sách.

Tri Diệp thở dài: "Lớp phó học tập này, có phải cậu trốn đi bê sách mới ra đây không vậy?"

Một lúc sau, học sinh nam cả lớp phải sang phòng giáo vụ bên cạnh lấy sách, vừa nặng vừa nhiều, đúng là lao động công ích khổ sai.

Lục Phóng vui vẻ: "Có người đồng cam cộng khổ mà cậu còn không vui à. Tri ca, tớ phát hiện cậu chẳng có tinh thần của lão đại chút nào!"

Tri Diệp nhìn cậu ta một cái: "Mình cũng chẳng muốn nhận một đàn em vai không thể khiêng tay không thể xách đầu."

Bị một cô gái khinh bỉ như vậy, chẳng có chàng trai nào có thể nhịn được.

Lục Phóng xoay người, đối mặt với cô, giơ tay lên, "Có dám vật tay thử không?"

Không có bàn, nhưng vẫn đấu được.

Tri Diệp "Xì" một tiếng, xắn tay áo lên, vẫy cánh tay, "Tới đây."

Hai bàn tay nắm lại một chỗ.

"Cùng đếm 1, 2, 3 nhé?"

"Ok."

"1..."

"2..."

"3..."

Tay hai người đồng thời vận lực, nhúu mảy thật chặt.

Đúng lúc này, loa phát thanh vang lên.

"Xin mời các học sinh khối 10 đến phòng giáo vụ nhận sách giáo khoa. Xin mời các học sinh khối 10 đến phòng giáo vụ nhận sách giáo khoa...."

Một lát sau, một đám học sinh nam ồn ào ra khỏi lớp, đi ra cầu thang.

Trương Đại Thác từ cửa sau ra khỏi lớp trước, rất nhanh ngừng bước chân.

Dịch Thuần ở phía sau nhìn cậu ta, "Gi thế?"

Trương Đại Thác trợn mắt há mồm quay đầu qua chỗ khác chỉ hai người đang nắm tay ở hành lang phía trước hỏi: "Tri ca có người yêu rồi ư?!"

Dịch Thuần: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đồ dành cậu đó

Edit: Tà vừa edit một đoạn văn hí hí ()"卍"()

Hai người đứng cách đó không xa nắm tay, học sinh nam lớp họ cũng lục tục ra ngoài.

Cả hai ăn ý buông lỏng tay, cậu trai kia cũng rời đi cùng mọi người.

Về mặt Tri Diệp có vẻ rất vui, nụ cười có chút chói mắt, rõ ràng là bộ dáng lưu luyến cậu trai kia không rời. Sau khi nhìn chăm chăm bóng lưng cậu ta một lúc lâu mới quay người về lại lớp.

Dịch Thuần đứng một lúc, hai tay cầm túi quần, "Đi được chưa?"

Trương Đại Thác "Ồm" một tiếng, đi xuống tầng cùng cậu.

Thế nhưng lòng hiếu kỳ của cậu ta không tài nào nhịn xuống được, quay người nhìn chăm chăm Dịch Thuần một lúc lâu. Cậu ta do dự muốn cười trên nỗi đau của người khác, hỏi: "Tri ca... Bơ cậu rồi hả? Woa, Dịch ca, giá trị mị lực của cậu sụt giảm từ khi nào vậy?"

Dịch Thuần không chịu được nữa, đá một phát vào bắp chân cậu ta, nói: "Đi không đây?"

"Đi chứ, đi liền!"

Trương Đại Thác vừa đi ra cầu thang vừa quay đầu lại, dường như khó mà tin được.

Dù cậu ta nhìn kiểu gì thì "vật cứng" mới của Trì ca cũng không sánh được với Dịch ca! Không kể bốn mắt, vóc dáng không cao đẹp bằng Dịch Thuần, nhìn qua đã thấy bị Dịch Thuần K.O khỏi phải bàn.

Có câu "Đã đến Bột Hải thì khó vừa lòng nước vùng khác" (1), Trì Diệp từng thích Dịch Thuần, nào có thể coi trọng tên cùi bắp này được.

(1) 曾经沧海难为水: Trích câu thơ 曾经沧海难为水, 除却巫山不是云 (Tạm dịch: Đã đến Bột Hải thì khó vừa lòng nước vùng khác, ngoại trừ mây trên Vu Sơn) của Mạnh Tử nói về sự chung thủy trong tình yêu. Một khi đã đến vịnh/ biển Bột Hải rộng lớn thì nước ở những nơi khác rất khó lọt vào mắt, ngoại trừ mây trên Vu Sơn thì mây những nơi khác đều bị che khuất. Đây là tác phẩm của nhà thơ thương tiếc cái chết của vợ Ngụy Công, ca ngợi tình yêu giữa vợ và chồng, thể hiện sự chung thủy và nỗi nhớ dành cho người vợ.

Cậu ta "chàng chặc" cảm thán một hồi lâu, chỉ thấy Trì Diệp quá không biết nhìn người.

...

Trì Diệp chưa kịp phân thắng bại với Lục Phóng thì đã kết thúc thời gian bị phạt.

Cô quay về lớp, Lục Phóng đi theo lớp trưởng sang phòng bên cạnh lấy sách.

Thái lão đầu dẫn dò chuyện sách giáo khoa một lượt rồi mới về văn phòng.

Trong lớp học lập tức ồn ào lên.

Các học sinh nữ chia làm nhóm nhỏ, tùm vào tám chuyện.

Lê Vi và Phương Gia Di chiếm chỗ ngồi phía trên bàn Lục Phóng và Trì Diệp, bao vây cô lại, "Diệp Từ."

Trì Diệp cười, xoa đầu hai cô nhóc, "Tan học mời các cậu đi ăn nhé."

Mấy hôm trước nhờ có Phương Gia Di và Lê Vi giúp cô chép mới xong được bài tập. Không có cù và rớt Dịch Thuần nên con lừa Trì Diệp cũng không có động lực để chép bài tập.

Cái bình nước này không có ai rót thêm nước, lắc lư một lúc đã bị thùng, chảy hết sạch nước.

Lê Vi nở nụ cười, "Ngon! Trời lạnh thế này, ăn lẩu nhé?"

Trì Diệp gật đầu, "Ok luôn."

Lê Vi tùy tiện lôi điện thoại ra, "Tớ gọi thêm người nữa được không? Kỳ kèo đòi gấp mấy ngày nay rồi. Nếu Diệp Từ không thích thì lúc đó đuổi anh ta đi là được."

Trì Diệp không ngờ tình trường của mình nhấp nhô còn của bạn thân lại đào hoa suôn sẻ.

Cô lười biếng tựa vào lưng ghế, nhíu mày nhìn cô ấy, "Được, phải qua ai của mình đã!"

Lê Vi sừng sốt một chút mới phản ứng được ý của cô, lỗ tai đỏ lên, "Không phải đâu! Không phải là quan hệ đấy! Hãy, thôi không nói với các cậu nữa, lát sau rồi biết!"

...

Phát sách xong, các bạn đều tản đi.

Trì Diệp nhét sách giáo khoa vào ngăn bàn, ôm cặp sách rộng, kéo hai tùy tùng nhỏ đi ăn lẩu.

Hôm nay là ngày khai giảng, trung tâm thương mại ngay bên cạnh đều có bóng dáng học sinh, xem ra khá náo nhiệt.

Lê Vi chọn lẩu mandu, ngồi vào cái bàn bốn người.

"Không cần quan tâm đến anh ta đâu, bọn mình cứ ăn trước đi."

Đội nồi lẩu được mang lên, "người bạn" của Lê Vi mới ung dung đến muộn.

Trì Diệp nhìn người đến, tay đang pha nước chấm dừng một chút, "...Anh Lăng?! Hai người..."

Ánh mắt cô xoay quanh Lê Vi và Thẩm Lăng một vòng, dường như khó mà tin được.

Mặt Lê Vi đỏ đến kỳ lạ, làm bộ muốn đánh cô, "Diệp Từ!"

"Ok ok ok, mình biết mà, biết mà..." Cô cười, "Người quen cả, cùng ăn đi."

Thẩm Lăng nhú mày, bắt chuyện với người phục vụ ở bên cạnh, "Còn thêm người nữa, đổi bàn giúp tôi nhé."

"Còn ai thế..."

Còn chưa dứt lời, Dịch Thuần đã đi ra từ ngã rẽ.

Trì Diệp: "..."

Hai tay đứt túi, cậu vẫn là một bộ dáng lười biếng chưa tỉnh ngủ.

Thế nhưng người đẹp là người có ưu thế, cho dù vậy cũng có cảm giác đẹp lười biếng.

Trì Diệp "Ho" một tiếng, nói một câu "bạn học nhỏ Dịch Thuần", sau đó không biết nói gì nữa đành im bật.

Hình như sau ngày cô giận dỗi cúp điện thoại, hai người chưa nói chuyện lại với nhau... Chỉ có năm mới gửi nhau tin chúc mừng, chưa biết chừng là gửi cả một nhóm người.

Sau đó không có gì nữa.

Giống như là không còn nhiệt tình nữa.

Tuy biểu hiện như vậy, nhưng Trì Diệp biết rõ, cô vẫn thích Dịch Thuần.

Khi nhìn thấy cậu, tim sẽ đập loạn, khi học vẽ sẽ nghĩ cậu đang làm gì. Lúc ăn cơm cũng nghĩ không biết cậu có thích ăn món này không. Ở nhà La Huệ cũng nhớ tới cậu, suy nghĩ có nên tìm cơ hội quay lại trường Thập Tứ gặp cậu hay không?

Thế nhưng những thứ này Trì Diệp chỉ có thể giấu trong lòng không thể nói ra. Trong tim cô có một công chúa nhỏ, công chúa nhỏ có tự tôn của mình. Cô có thể đứng cảm theo đuổi, nhưng cũng không thể hèn mọn van xin.

Bây giờ Dịch Thuần đã tới rồi.

Công chúa nhỏ cũng thức dậy rồi.

Trì Diệp mím môi, "Cậu tới đây làm gì?"

Dịch Thuần không lên tiếng, sau lưng cậu mọc ra thêm một người, "Còn có tớ nè! Đã lâu rồi không gặp Trì ca!"

Là Trương Đại Thác.

"Dép à!..."

Cái bàn lập tức biến thành bàn tròn hội bạn thân, cũng may nồi lẩu này lớn, nếu không đổi sang bàn to cũng không đủ ăn.

Thẩm Lăng nhìn qua thực đơn, cười phóng khoáng.

"Có anh Lăng ở đây, sao có thể để các em của anh mời khách được. Bữa này anh khao, ăn thoải mái đi. Phục vụ, chúng tôi muốn gọi thêm món... Năm đĩa thịt bò, năm đĩa thịt cừu aga, một khay thịt viên..."

Thẩm Lăng thành thạo gọi thêm một đồng đồ ăn, cũng không quên trò chuyện với mọi người, làm bầu không khí náo nhiệt lên.

Trương Đại Thác cũng là một người thích náo nhiệt, Lê Vi và Trì Diệp đã quen, chỉ có Phương Gia Di là người mới, chưa quen biết nên cậu ta bắt chuyện với cô ta.

"Cậu là em của Hứa Kỳ phải không? Cậu ta từng bắt nạt cậu à? E hèm, sau này cậu cứ tìm Dế ca..."

Sau khi mọi người đã quen thuộc với nhau, mỗi người nói về một đề tài.

Trương Đại Thác gấp thịt lên: "À mà tháng ba là bắt đầu đại hội thể thao. Các cậu có phải đăng ký hạng mục nào không?"

Lê Vi và Phương Gia Di không am hiểu các hoạt động thể dục thể thao, chỉ có Trì Diệp là lợi hại nhất cả bàn.

Cô suy nghĩ một chút, "Chắc là chạy 800 mét? Cả lớp chả ai đăng ký cả."

Trương Đại Thác giơ ngón tay cái bội phục cô, "Trì ca đúng là trâu bò."

Con gái đều sợ chạy cự li dài, có mỗi Trì Diệp dám đăng ký chạy.

Khi cô học karate, huấn luyện viên ngoài dạy võ thuật cơ bản, cũng bắt luyện tập thể lực mỗi ngày. Chạy mười vòng quanh võ quán là chuyện thường, 800 mét chỉ là muối.

"Còn các cậu?"

"Tớ định nhảy xa hoặc nhảy cao. Dịch ca của bọn mình thì lười bỏ xừ, cho qua đi."

Dịch Thuần liếc cậu ta, "Chán sống à?"

"..."

Thẩm Lăng cười, "Khỏi bàn, nhưng Dịch nhi là tuyển thủ toàn năng đấy, cái gì chả giỏi."

Trì Diệp không lên tiếng, nhưng trong lòng tán thành với anh.

Người cô thích, đương nhiên là lợi hại rồi.

Dịch Thuần vốn muốn lên tiếng nhưng thấy ánh mắt của Trì Diệp, lập tức vụng về nhận lấy lời khen ngợi này.

Thẩm Lăng gấp một con tôm tron cho Lê Vi, thuận miệng nói: "Mấy đứa chưa từng thấy Dịch nhi chơi tennis đâu. Có cái phim hoạt hình gì ý nhi, Hoàng tử tennis à? Dịch nhi chính là..."

Dịch Thuần ngắt lời anh: "Thẩm Lăng."

"Ok ok ok, anh không nói gì hết."

Nhưng Trì Diệp lại nổi lên lòng hiếu kỳ.

Cô biết trước đây Dịch Thuần thích chơi tennis, nhưng hẹn cậu chơi nhiều lần đều bị từ chối.

Thẩm Lăng đã nói vậy, cô càng phải nhìn một chút.

Muốn tìm một cơ hội.

...

Sau khi ăn lẩu xong, không có chuyện gì làm, Phương Gia Di sợ bố mẹ nên đi về sớm.

Trì Diệp không phát hiện gì, xoa đầu cô ta, "Đi cẩn thận nhé, về nhắn tin cho mình."

Phương Gia Di nhất gan đáp một tiếng, ánh mắt quay một vòng phía sau Trì Diệp, "Tớ/ Em về trước nhé."

"Ok."

Hiếm có cơ hội đi chơi cùng nhau, Trương Đại Thác không muốn về sớm nên đi sau lưng Dịch Thuần thương lượng nửa ngày, cậu ta đề nghị: "Hay là đi chơi boardgame không?"

Trì Diệp không nói gì, bọn họ cùng nhìn về phía Dịch Thuần.

Dịch Thuần dừng dừng "Ừ" một tiếng, hai tay để trong túi, nhìn chằm chằm Trì Diệp, "Đi không?"

Trì Diệp "Hà" một tiếng, "Cũng được."

Dịch Thuần cười, xách mũ Trì Diệp, "Thế thì đi thôi."

Động tác thân mật trong lúc lơ đãng của hai người không giống như không khí lúng túng giữa người theo đuổi và người được theo đuổi.

Trương Đại Thác thờ phào nhẹ nhõm.

Thẩm Lăng cũng nở nụ cười.

Lê Vi hơi khó hiểu, "Mà sao mấy người lại tới vậy?"

Thẩm Lăng khoác vai cô, nửa người dựa lên vai Lê Vi, khẽ kề tai cô ấy nói nhỏ: "Đến giúp đỡ."

"Cái gì..."

"Người bạn này của cậu quá không nỗ lực, chỉ có thể đến lượt bọn tớ giúp."

Nếu Trì Diệp lại khó chịu nháo một trận nữa, Dịch đại thần của bọn họ liền biến-thái mất.

Thẩm Lăng tự vò tóc mình, "Muốn lười biếng ở chỗ boss, chỉ còn cách hi sinh làm Nguyệt lão."

Trì Diệp ở phía trước hoàn toàn không nghe thấy gì.

Tế bào toàn thân cô tụ tập lại một chỗ, giống như một con mèo xù lông cảnh giác.

Bởi vì Dịch Thuần ở sau lưng cô.

Không phải ở một mình, không phải trong nhà ma, không phải dưới tình huống đặc biệt, mà tất cả ở trước mặt bạn bè.

Thân thiết như vậy... Có loại ảo giác dường như hai người họ thật sự có gì đó, muốn công khai quan hệ.

Cô thờ dài, hỏi nhỏ: "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, hôm nay cậu có ý gì đây?"

Lẽ nào thật sự là tình cò đi ăn gấp Thẩm Lăng sao?

Tay Dịch Thuần dừng một chút, sắc mặt lạnh nhạt không nhìn ra vui buồn.

"Nhìn cậu có vẻ còn giận... Nên tôi đến dỗ cậu... Đã qua một kỳ nghỉ đông rồi, Trì ca, người giận chưa?"

Trì Diệp: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đại hội thể thao

Edit: Hà Lợi làm Tà nạnh cá

Có lẽ đây chính là cảm giác thích một người.

Chỉ cần một câu nói là đủ để dỗ dành. Trì Diệp không nhận được nhớ lại, cuối cùng thì lí do bọn họ chiến tranh lạnh là gì?

Hình như cũng không phải chuyện gì lớn.

Không hiểu sao bản thân mình lại nổi giận.

Cô kéo mũ mình khỏi tay Dịch Thuần, bước lên trước nhanh hơn.

"...Vẫn giận à?"

"Hả, bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình không giận, cậu không nên như vậy."

Cô làm gì có tư cách được sủng mà kiêu chứ.

Cớ gì Dịch Thuần phải dỗ cô, họ cũng đâu phải người yêu.

Dịch Thuần nở nụ cười nặng trĩu, "Xem ra là chưa hết giận rồi."

"Đã bảo không phải..." Trì Diệp mím môi, "Chỉ là quá bận thôi."

Bạn bụ nắm tay người con trai khác à?

Trương Đại Thác không quen nhưng Dịch Thuần thì biết, người đó là Lục Phóng thì phải? Lần trước còn đi đánh cầu lông cùng nhau, qua một kỳ nghỉ đông không biết đã tiến triển đến bước nào rồi.

Dịch Thuần không nói suy nghĩ trong lòng ra, chỉ im lặng một lúc.

Lần này đến lượt Trì Diệp sốt ruột.

Cô cẩn thận nghiêng đầu nhìn Dịch Thuần đi phía sau, cố gắng phân tích được gì đó từ vẻ mặt vô cảm của cậu.

Dịch Thuần khẽ "hừ" một tiếng, bước nhanh lên đi song song với cô, "Thế cậu không học thật à? Đại học Z không có khoa mỹ thuật đâu."

Trì Diệp cúi thấp đầu, "Mình làm sao mà vào nổi đại học Z, đỗ được một trường chính quy là tốt lắm rồi."

Dịch Thuần chỉ hận không thể mài sắt thành thép.

Án vào đầu cô, rồi lại không cất lời được.

Trì Diệp không thông minh?

Chắc chắn không đúng.

Dịch Thuần dạy cô hơn nửa học kỳ, biết sức tiếp thu của cô rất tốt, thậm chí còn vượt trội hơn một vài người được gọi là "học bá".

Nhưng cô học karate từ nhỏ, bỏ bê học hành nên mất gốc. Chủ yếu cô không có tính kiên trì, nếu không hình thành thói quen học bài và làm bài. Tuy những đề bài yêu cầu tư duy tính toán có thể làm được, nhưng những đề bài cơ bản lại ko hiểu.

Học sinh như vậy, thật ra không thể đánh giá được là có hợp với việc học hay không. Nhưng Dịch Thuần cũng hiểu phải đánh động nội tâm của cô, để khiến Trì Diệp cũng coi trọng việc học của mình.

Một khi đã hình thành khuôn mẫu tư duy thì rất khó mà cải cách.

Nhưng cô dễ dàng từ bỏ như vậy khiến Dịch Thuần có chút... không cam lòng.

Tại sao không cố gắng hơn nữa để thi vào cùng một trường với cậu?

Không phải cô thích cậu sao?

...

Chưa kịp tìm được lí do thích hợp đã đến KTV (phòng hát karaoke) rồi.

Hôm nay là ngày đi học lại nên không ai mặc đồng phục học sinh, trong thời gian ngắn rất khó phân biệt được đã đủ tuổi thành niên hay chưa.

Trong lòng nhân viên KTV tự biết trong kỳ nghỉ không thể thiếu học sinh đến chơi nên cx không hỏi nhiều mà mở một phòng cho bọn họ.

Trương Đại Thác và Lê Vi đều là mạch bá (1), so với họ thì Trì Diệp không có sở trường này. Sau khi vào phòng thì tìm một góc ngồi xuống ở rìa ghế sofa, chuẩn bị nghe concert âm nhạc.

(1) Mạch bá: nghĩa là rất hay hoặc chiếm micro.

Một lát sau, Dịch Thuần cũng ngồi xuống cạnh cô.

Thẩm Lăng nhú mày, rất biết đều ngồi xuống một phía khác.

Trong lúc nhất thời, căn phòng rộng rãi bỗng trở nên chật hẹp.

Hơi thở của Dịch Thuần tràn ngập trong không gian của cô, làm cô có cảm giác khó thở.

Trì Diệp đưa tay lên che vị trí trái tim.

"Thích —— "

"Thích —— "

Trái tim thiếu nữ như một bông hoa chớm nở.

Cô không muốn làm Trì ca nữa.

Cô muốn làm bạn gái của Dịch Thuần, ít nhất là bây giờ.

Trương Đại Thác ở phía sau đã bắt đầu kêu la thảm thiết.

"Bên ngoài cửa... những chú chim sẻ trên cây cột điện... đang hót lạnh lốt... Em nói câu này" (Thất Lý Hương – Châu Kiệt Luân)

Dịch Thuần cười một tiếng giễu cợt, "Điếc cả tai."

Tri Diệp gật gù rất tán đồng.

"Con mèo cũng ~ muốn hiểu em như ~ hương vị của cá sanma..."

Ánh đèn lóe lên, vẻ mặt Dịch Thuần mơ hồ không rõ.

Cậu kẻ sát bên tai Tri Diệp khẽ hỏi: "Tri Diệp, cậu không muốn học chung trường với tôi à?"

Có muốn cũng không được.

Thế nhưng Tri Diệp không thích lặp lại sự bất lực của mình hết lần này đến lần khác nên từ chối trả lời câu hỏi này.

"Cậu muốn thi trường mỹ thuật cũng được." Dịch Thuần mím môi, "Cạnh đại học Z cũng có một cái, thi vào đi."

...

"...Em luôn xuất hiện trong mỗi vần thơ của anh!"

Hát một khúc ca Thất Lý Hương mà đứt từng khúc ruột của mỗi người ở đây.

Cũng thiệt thòi cho người nghe trong bối cảnh tiếng ồn loạn lạc này ép khả năng nghe của mình để tán gẫu.

Lỗi tai Tri Diệp hơi đỏ, né tránh ánh mắt cậu, đề nét sự vui mừng trong lòng xuống, ra vẻ rụt rè một chút.

"Mình suy nghĩ đã."

Dịch Thuần nhú mày, mắt thấy đã hát được nửa bài "Lông mi cong cong" (ca sĩ Vương Tâm Lăng) rồi, mở miệng trước khi bọn họ gào rú lên: "Cân nhắc cái gì nữa? Không thích đi học cùng bố à?"

"Ai là bố mình?... Vậy cậu đến xem mình thi đấu đi." Lần đầu tiên trong cuộc đời Tri Diệp cảm thấy cả người nóng ran. Xoắn xuýt đầu ngón tay mình, làm bộ tự nhiên nói, "Nếu con muốn đi học cùng bố thì cũng nên bày tỏ một chút chứ."

"Bày tỏ cái gì?"

Cuối cùng Tri Diệp cũng nói ra mục đích của mình: "Kết thúc đại học thể thao thì chúng mình đi đánh tennis đi."

Cô thực sự rất hiếu kỳ tại sao Dịch Thuần không muốn chơi tennis, ngày thường cũng không thấy cậu chơi bóng rổ cùng mấy đứa con trai suốt mãi mỗ hời.

Cứ cảm thấy là nếu biết được nguyên nhân thì sẽ kéo gần khoảng cách hai người một khoảng lớn.

Không còn cảm giác như một cánh bướm nữa, có thể bay đi bất cứ lúc nào/

Cảm giác vừa xa vừa gần rất phiền lòng.

Tri Diệp chưa gì đã quên bém mồi vừa rồi bọn họ còn tranh chấp nguyện vọng thi đại học.

***

Sau kỳ thi hàng tháng của trường, đại hội thể thao quan trọng nhất học kỳ liền bắt đầu oanh liệt.

Số lượng học sinh nữ của cả ba ban báo danh vẫn không đủ, Tri Diệp bắt đắ dĩ bị không trâu bắt chó đi cày, phải đăng ký liên tiếp 3 hạng mục, chạy cự li dài, chạy tiếp sức, và nhảy xa.

Tri Diệp quả thực dở khóc dở cười: "Xưa nay mình đã nhảy xa bao giờ đâu, nhảy lấy đà còn không biết nữa là."

Lớp phó thể dục rất ngạc nhiên: "Không phải cậu học karate à?"

"...Karate liên quan cái mớ gì đến nhảy xa hả?"

Hai người đối mặt mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, vẫn là Lục Phóng và Lý Nhất Soái đứng ra ngăn cản hai người tiếp tục đấu mắt.

"Hey hey, không sao mà, cứ thi bù là xong. Lớp chúng ta chỉ cần thắng bóng rổ thôi, những hạng mục khác không thắng cũng được."

Trận đấu bóng rổ mới là tâm điểm sự chú ý, đây cũng là hạng mục thú vị nhất. Thắng hạng mục gì không biết chứ thắng bóng rổ thì chắc chắn là về vang

mặt mũi.

Lớp phó thể dục rất tán thành câu nói của cậu ta, "Đã đẹp trai lại còn được cái nói đúng. Tri ca, cậu cứ nhảy nhót hai lần lấy điểm là được, chịu khó chút nhé."

"..."

Nói thì dễ thế đấy, nhưng Tri Diệp đã hẹn Dịch Thuần đến xem cô thi đấu, chắc chắn hạng mục nào cũng phải thi thật tốt cơ.

Làm sao có thể mất mặt trước người mình thích được chứ.

Vì tâm tư thiếu nữ vạn vật này, cô không dám lười biếng, tiết thể dục nào cũng xuống sân tập nhảy xa.

Nhảy nhiều lần, cô có chút thiếu kiên nhẫn, một chân đá hồ cát, oán giận với Lê Vi: "Minh phát hiện là động tác lấy đà kiểu gì nhìn cũng rất xấu!"

Tri Diệp vốn là một người không chần chừ, không để ý phối quần áo với kiểu tóc. Mặc thoải mái là được, dù sao cô cũng trắng, mặt lại xinh, mặc vải vóc gì cũng tươi trẻ.

Nhưng vừa nghĩ sắp tới ngày nào cũng gặp Dịch Thuần, khoác đồng phục học sinh bên ngoài, quần áo bên trong thì đêm trước suy nghĩ cũng được. Còn đầu tóc cứ nửa tháng ra tiệm chỉnh sửa kiểu tóc hợp một chút là xong.

Tri ca xinh đẹp như vậy, makeup nhẹ là thành tiên nữ ngay, so ra chẳng kém đàn chị trong câu lạc bộ hip hop ở trường.

Tri Diệp sờ đuôi tóc, trầm nghĩ trong lòng.

Lê Vi cầm đồ đứng cạnh cô, thấy cô đứng lại liền đưa một bình nước cho cô, "Cứ nhảy bừa đi, tớ nghe nói đội nhảy nam còn không biết cách tiếp đất cơ. Mọi người đều hồ đồ cả, chủ yếu tập bóng rổ thôi."

Tri Diệp lắc đầu, "Thành tích sao cũng được nhưng động tác, tư thế phải đẹp cơ! Nếu không thì gây ấn tượng cho nàng sao được?"

Lê Vi: "..."

Đúng là cô có thần kinh vận động tốt, luyện vài tiết học đã tiến bộ không ít.

Sân bóng rổ ở ngay bên cạnh, ngoài lớp bọn họ cũng có nhiều lớp 11 sôi nổi tập bóng rổ. Dù sao áp lực học tập trong Thập Tứ quá lớn, có hoạt động gì cũng phải tranh thủ để thư giãn hết sức. Mọi người hận không thể nắm bắt tất cả cơ hội để hưởng thụ thanh xuân."

Tri Diệp và Lê Vi ngồi trên đường chạy nhựa, nhìn đám con trai luyện tập bóng rổ ở đằng xa.

Gần đó cũng có mấy cô gái ngồi trên bậc thang tán gẫu câu được câu chẳng.

Những tiếng nói không bị kiềm chế, nhẹ bay theo gió qua phía này.

Cũng là chuyện liên quan đến trận đấu bóng rổ.

"Lần này khối 10 và 11 đấu với nhau à?"

"Đúng thế, hình như là hai đội giỏi nhất hai khối thi đấu."

"Chỉ có một ngày thì sao mà các lớp đấu hết được?"

"Thứ sáu tuần này đã bắt đầu đấu rồi mà. Ngày mai bốn trận đầu tiên sẽ loại mấy lớp, thứ hai chơi là đấu chung kết rồi."

...

"Hình như lớp 10 năm nay rất mạnh hả?"

"Sao bà biết?"

"Tôi nghe học trưởng khối 11 nói thế, có cái cậu cô lớp 10.2 truat lăm... Hờ, bọn họ nói là cậu ta hồi trước học cấp 2 đã từng đấu bóng rổ cấp thành phố rồi ý."

(Mọi người có nhớ mình từng chú thích cô là hot boy không?:>)"

...

Tri Diệp nhú mày, "Cô lớp 10.2 là bạn học nhỏ Dịch Thuần đó à?"

Lê Vi gật đầu, "Chứ còn ai vào đây nữa, tớ đọc trên diễn đàn nói là Dịch Thuần có trong bảng xếp hạng cỏ thom đấy."

Quả nhiên mấy cô gái kia đã nói ra tên của cậu trai ấy.

"Đệ nhất đại soái ca siêu cấp Dịch Thuần đúng không! Cái gì mà cỏ thom mới chả cỏ dại, cứ nói tên ra thì ai cũng biết mà!"

Không nhịn được cười.

"Vừa đẹp trai vừa học giỏi, còn biết chơi bóng rổ... Đòe mòe, cậu ấy có người yêu chưa nhỉ? Tôi muốn theo đuổi quá các bà ạ."

"Tém tém lại đi bà. Nghe nói cậu ấy bị cái con bé... thèm nhỏ dãi, hồi trước còn huyền não một đợt còn gì, dạo này mới yên ắng lại... Bà có chịu nổi một đám của người ta không?"

"Cũng đúng, hơn nữa Dịch Thuần lạnh giá bỏ mợ, đến lúc đấy còn mất mặt nữa thì đến là chán."

...

Tri Diệp gần như nghe được toàn bộ.

"Cái con bé kia" là nói cô rồi còn gì. Không ngờ danh tiếng của cô sắp nổi như Voldemort rồi đấy? Mà sao lại thế nhỉ? Tuy là có lúc cô lên con, nhưng học kỳ này cũng rất an phận mà?

Tri Diệp có chút không vui đặt bình nước xuống đất, nhưng trọng điểm không phải người ta bàn chuyện của cô sau lưng.

"Dịch Thuần từng chơi bóng rổ cấp thành phố hả?"

Lê Vi cũng không rõ chuyện này: "Cái này á... Để tớ hỏi Thẩm Lăng xem."

Tri Diệp nhìn cô ấy, lắc đầu, "Thôi khỏi."

Bản thân cô đúng là chưa đủ hiểu về bạn học nhỏ.

Nhưng cô không phải một người bạn tâm quá khứ, chỉ cần là Dịch Thuần hiện tại đã đủ chết mê chết mệt rồi.

"Vậy mình càng phải tranh thủ thi xong còn chạy qua xem thi đấu nữa."

Cô thật lòng muốn theo đuổi cậu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Những câu cổ động

Edit: Tà Thần

Xuân về hoa nở, đại hội thể thao hàng năm của trường Thập Tứ cũng đã đến.

Đây là một trường học hết sức chơi hết mình, tổ chức đại hội tận hai ngày. Buổi sáng, chủ nhiệm lớp đến điểm danh, buổi trưa mở cổng trường. Nếu buổi chiều không thi hạng mục gì thì buổi trưa có thể ra về luôn.

Tri Diệp thi đấu ba hạng mục, buổi sáng ngày đầu tiên nhảy xa, buổi chiều chạy tiếp sức, sáng hôm sau chạy cự li dài, tất cả đều cách nhau.

Nhưng cô không vội về nhà mà còn muốn ở lại xem tranh tài bóng rổ.

Sau khi tiến hành xong nghi thức ra trận, các lớp lần lượt giải tán.

Học sinh không thi đấu cũng có nhiệm vụ cổ vũ, mỗi người phải viết 20 câu cổ vũ đưa đến chỗ đài phát thanh. Vì vậy sau khi tản ra, ai làm việc nấy, người thi đấu thì đi chuẩn bị, người viết cổ vũ thì núp dưới bóng râm của cây viết lách.

Phương Gia Di chính là học sinh không thi đấu đó, Tri Diệp vốn cho rằng cô ta sẽ viết câu cổ động trước, không ngờ cô ta lại đi cùng cô.

Cô cũng không nghĩ nhiều, cùng hai tùy tùng nhỏ đi khắp thế giới tìm Dịch Thuần.

...

Dịch Thuần lẽ ra không có ý định tham gia đấu bóng rổ. Cậu lười vận động, loại thi đấu độ sức này càng không hứng thú.

Nhưng cậu không bì nổi độ nhây nhây nhura của Trương Đại Thác, đành phải đồng ý lên sân, nhưng chỉ chơi trận chung kết hôm sau.

Theo lý mà nói, lúc này Dịch Thuần sẽ tìm một chỗ ngả lưng một chút rồi về nhà.

Thế nhưng..

Dịch Thuần đứng dưới sân do dự một hồi, vẫn lấy điện thoại ra.

YC.: Cậu ở đâu?

Tri Diệp không trả lời, mấu chốt là cô cũng không nói với Dịch Thuần cô tham gia trận mấy hạng mục.

Cậu chỉ biết ngày mai cô mới chạy cự li dài.

Dịch Thuần đứng im tại chỗ một lúc.

Thân người cậu cao dài, nhưng học sinh toàn trường đều ở đây, cho dù có cao đẹp đến đâu cũng không dễ tìm như vậy.

Lại do dự tiếp, cậu đứng trên cầu thang thứ hai chỗ lớp học.

Trên người Tri Diệp như thực sự có radar chuyên dụng "dò tìm Dịch Thuần", chưa tới năm phút sau liền chạy tới.

Cô đứng trước mặt Dịch Thuần, ngẩng đầu lên cười với cậu, "Đi cỗ vũ cho mình không?"

Dịch Thuần kéo tay cô lại.

Tri Diệp quay đầu nhìn cậu, "Sao đó?"

"Cậu thi gì thế?"

"Nhảy xa... À đúng rồi, cậu chơi bóng rổ à? Sáng nay có thi đấu không?"

Dịch Thuần rất ngạc nhiên nhìn cô, dường như không ngờ cô lại biết chuyện này, "Hôm nay thì không."

Trong lúc hai người nói chuyện, giọng Trương Đại Thác từ trong loa phóng thanh truyền ra.

"Chào mọi người, đây là ban phát thanh của trường Thập Tứ... Hạng mục sắp thi đấu là... Nhảy xa nữ... Xin mời những tuyển thủ dự thi mau chóng đến chỗ đăng ký nhận số thứ tự."

Tri Diệp tự đi nhận số báo danh dự thi trước, để "đội cổ động" đi thẳng đến chỗ thi nhảy xa đợi mình.

Bình thường Dịch Thuần không biết cách nói chuyện với con gái, nhưng cũng không phải người chất phác, thậm chí có thể nói là óc hài hước đen tối. Nhưng hai người này thêm vào ba chữ tiền tố "bạn thân của" Tri Diệp, nên toàn bộ tế bào của cậu mất hiệu lực, không biết nên làm gì.

Lê Vi kéo tay Phương Gia Di, nhú mắt nhìn Dịch Thuần, "Cậu có đi không?"

Dịch Thuần hơi nghiêng đầu nhìn hai cô gái đi trước cách mình ba, bốn bước chân, không nhanh không chậm, xem ra cũng không kỳ quái.

Lê Vi nghĩ tới nhiệm vụ của Phương Gia Di, đang chuẩn bị nói với cô ta để cô ta viết mấy câu liên quan đến Tri Diệp còn đọc trên loa phóng thanh.

Vừa quay sang thì thấy da dẻ cả người Phương Gia Di hơi ửng hồng, mái tóc lộ ra vành tai đỏ đến mức nóng lên.

Lê Vi há hốc miệng, "Cậu sao thế? Ồm rồi hả? Sao mặt lại đỏ thế này?"

Dịch Thuần ở phía sau hơi ngừng bước chân, nhú mắt.

Phương Gia Di cúi đầu, muốn vùi cả cổ vào đường chạy nhựa, "Không, không sao đâu..."

"Không sao là không sao thế nào? Để tớ xem nào..." Lê Vi sờ trán cô ta, "Đâu có sốt nhỉ? Có chuyện gì vậy?"

Phương Gia Di sắp khóc lên, không tự chủ nâng giọng nói lên: "Không sao thật mà!"

Dừng một chút, ngữ khí hoãn lại xuống, "Chúng ta đi mau nào, tớ thấy Tiểu Diệp Từ đã ở đấy chờ rồi đó."

Lê Vi cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Nhưng cô ấy bị Phuong Gia Di kéo đi nhanh hơn, không rảnh hỏi thêm gì nữa.

Tri Diệp đã đăng ký tên xong, đứng ở nơi xếp hàng điên cuồng vẩy tay với ba người họ.

Hạng mục nhảy xa không cần thi đấu vòng loại, mỗi lớp cử ra hai người, nhảy kiểu gì cứ càng xa càng tốt, may mắn thì đoạt giải thôi. Nên rất nhiều người đăng ký, ngay cả người vậy xem cũng không ít.

Lê Vi nhón chân lên đếm vị trí của Tri Diệp, lấy giấy bút từ trong cặp ra, cắn bút một hồi lâu mới loạt xoạt viết xuống được vài dòng.

"Tớ đến chỗ loa đưa mẫu giấy cái đã. Không thể thua khí thế được!"

Cô ấy vút cặp cho Phuong Gia Di, "Các cậu đợi tớ một tí nhé. Gia Di, cậu cũng viết lời cổ vũ nhanh lên trước khi Tri Diệp chưa thi."

Sau đó liền chạy vội chạy vàng đi.

Còn lại Dịch Thuần và Phuong Gia Di đứng cách nhau một khoảng không xa cũng không gần, hai nữ sinh đứng ở giữa.

Phuong Gia Di hít sâu một hơi, hơi chen về phía Dịch Thuần.

Cô gái bên cạnh nhìn cô ta, "Chen lấn cái gì đấy?"

Phuong Gia Di hoang mang hoảng loạn nói: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi..."

Nhưng cũng không thử tiếp tục lại gần nữa.

Tri Diệp không phát hiện ra sự khác thường của bạn, cô đứng cách khá xa, tập trung toàn bộ sự chú ý ở người đang nhảy xa phía trước.

Trọng tài là giáo viên thể dục của khối 11, giáo viên đăng ký là người khác. Mỗi người có hai cơ hội, giáo viên thể dục sẽ báo thành tích từng người để giáo viên đăng ký ghi lại, cuối cùng lấy ra kết quả của người tốt nhất.

Trong khung cảnh ồn ào cô nghe thoáng được như vậy.

Mấy nữ sinh phía trước đều same same nhau, nhảy đến khoảng cách cô đạt được khi luyện tập.

Nhưng Tri Diệp cũng không có sức lực nào nữa, dù sao cũng mới luyện tập, ngộ nhớ sơ xuất thì thật lúng túng.

Có khi còn bị người ta chế giễu nữa, ai bảo danh tiếng của cô mạnh mẽ quá cơ.

Đội gần nửa số người đứng trước mình nhảy xong, Lê Vi đã vội vã quay lại.

Đúng lúc tràng cười lớn của Trương Đại Thác vang lên trên loa.

"Bạn học Tri Diệp lớp 10, tư thế mạnh mẽ của bạn giống như một con báo. Bạn nhảy từ trên sân tiếp đất vào trong tim tôi, những bụi bặm bị cuốn lên cũng không che nổi ánh hào quang của bạn. Ở chốn thi nhảy xa này, bạn tỏa sáng lạ thường so với những người bình thường khác. Bạn học Tri Diệp, cố lên nhé!"

Dịch Thuần: "..."

Tri Diệp: "..."

Đứa nào viết cái này thế?

Bạn học trước sau đều cười ngất.

Tri Diệp nghĩ thầm, có vẻ như đại danh của cô lại phải nổi lên một lần nữa rồi.

Lê Vi còn đang đứng cạnh Phuong Gia Di khoe khoang: "Cách hành văn của tớ hay không? Tớ viết tận năm tờ cơ! Mỗi tờ Dếp ca đọc là một điểm khí thế tăng lên."

Dịch Thuần không cẩn thận nghe thấy: "..."

Đúng là trong hội bạn thân nào cũng sẽ có một đứa như thế này.

Giáo viên trọng tài cũng nghe thấy loa phát thanh, nhin cười đọc tên học sinh tiếp theo: "Lớp 10 số 306! Em Tri Diệp!"

"..."

Hình như tiếng bàn luận của học sinh càng lớn hơn một chút, phải chăng tư thế mạnh mẽ như báo đốm của cô đã làm họ mê đắm chẳng

Trì Diệp nhìn Dịch Thuần không biểu cảm đứng trong đám người, hít sâu một hơi.

Lực nhảy của cô tốt hơn con gái bình thường nhiều, trong lúc nhảy lấy đà thì có người kinh ngạc bật thốt thành tiếng.

Động tác rất đẹp, không có quặp giống như động tác nhảy xa của các nữ sinh khác. Toàn thân toát lên khí chất, chân dài nhảy phát là qua.

"Lần nhảy lấy đà thứ nhất, 192!"

Lê Vi hô to một tiếng: "Ủây!"

Thành tích này cũng tính là giỏi rồi.

Trì Diệp khá thỏa mãn, yên tâm bán tim cho Dịch Thuần, lại tiếp tục đi lên chuẩn bị nhảy lượt 2.

Dịch Thuần cũng coi như một nhân vật nổi tiếng, sớm đã có không ít nữ sinh vây quanh lên nhìn cậu, nhìn thấy Trì Diệp trắng trợn như vậy... Thậm chí còn không ngại có giáo viên ở bên nhìn thấy mà làm ra động tác ám muội đó, nhất thời bàn tán sôi nổi.

Dù sao trường Thập Tứ cũng có quy tắc không cho yêu sớm.

Nữ anh hùng quá mức kiêu ngạo rồi.

"Tiểu Diệp Từ cô lên!"

"Lần thứ 2 nhảy lấy đà, 196!"

Lê Vi và Phương Gia Di bắt đầu vỗ tay.

Cuối cùng Trì Diệp cũng coi như hài lòng, đến chỗ giáo viên ký tên dưới thành tích của mình. Sau đó coi như ánh mắt của tất cả mọi người không tồn tại, đi đến chỗ Dịch Thuần.

"Thấy mình lợi hại không?"

Khoé mắt Dịch Thuần đảo qua những người xì xào, mỉm cười.

Cậu cũng không phải người quá kiêu căng, nhưng ánh mắt sáng lấp lánh của Trì Diệp như muốn cảm hóa cậu.

Quá cmn cảm động.

Khiến tim người ta chậm rãi rung động.

Vỗ nhẹ đầu Trì Diệp, giọng nói Trì Diệp có cảm giác thân mật, "Khá bảnh."

...

Chuyện này mau chóng lan truyền đi.

Có thom có bạn gái không phải là chuyện tầm thường, thậm chí còn có người chụp trộm khoảnh khắc Dịch Thuần xoa đầu Trì Diệp, đăng lên diễn đàn trường.

Chứng kiến tại hiện trường không cảm thấy gì, cùng lắm là cảm giác friendzone, nhưng lên ảnh thì lại khác.

Ánh mắt Dịch Thuần thực sự quá dịu dàng, khiến người ta rất khó mà không tham lam.

Đây là bức ảnh thứ hai của Trì Diệp trên diễn đàn, nhưng so với hôm diễn tiết mục, đa số bình luận bên dưới háo sắc thèm thuồng, lần này bình luận dưới bài hơi tàn bạo.

"Hai người này? Mơ cũng không dám nghĩ đến, nam thần phải xứng đôi với nữ thần, coi trọng con nhỏ này làm gì?"

"Ủa tưởng nữ thần câu lạc bộ nhảy khối 11 theo đuổi Dịch Thuần chứ bộ?"

"Nghe nói người mê đắm cậu ấy nhiều người tốt lắm, tại sao lại bị... chiếm được vậy. Trước đây cậu ấy không nhận đồ con gái đưa phải không? Còn vứt cả bữa sáng người ta làm vào thùng rác, cái cô đấy còn khóc cả lóc loạn lên..."

"Lầu trên sao biết cô ta khóc vậy? Bạn nhau à?"

"Có khi nào cậu ấy bị uy hiếp không ơ hơ hơ hơ..."

Nhưng đa số những người tò mò là những học sinh không tham gia thi đấu trong đại hội thể thao, ngồi một chỗ ôm điện thoại chờ tan học. Còn Trì Diệp là người có nhiệm vụ, căn bản không rảnh quẩn có thời gian lướt điện thoại.

Sau khi nhảy xa xong, buổi chiều Trì Diệp còn phải thi chạy tiếp sức, ở lại trường ba, bốn tiếng cũng được.

Lê Vi cũng tham gia một hạng mục đẩy tạ, Trì Diệp và Phương Gia Di đưa cô ấy qua đó.

Dịch Thuần trở về lớp học.

Cậu chớp mắt một lúc trong phòng học không có một bóng người, đưa di động lên xem giờ.

Đến giờ cơm trưa rồi.

Người nào đó vẫn chưa liên lạc với cậu.

Có khi vui chơi quên nhiệm vụ rồi.

Dịch Thuần lười biếng xoay cổ, ngón tay chầm chầm trên màn hình điện thoại mấy lần, lại cất điện thoại vào túi.

Nhàm chán.

...

Nhưng đúng lúc này Trương Đại Thác gọi điện tới: "Cậu ở đâu đấy Dịch ca? Sao không ở cùng với Trì ca vậy? Tớ ở canteen nhìn thấy cô ấy với tên gian phu. Hai cậu lại cãi nhau rồi hả?"

Cậu ta có thể nhận ra Dịch Thuần không phải không có cảm xúc với Trì Diệp. Dưới cái nhìn của cậu ta và Thẩm Lăng, định nghĩa của kỳ nghỉ đông lần này của Dịch Thuần là "không thỏa mãn nhu cầu".

Có khi, người ngoài cuộc lại sáng tỏ hơn người trong cuộc.

Đặc biệt là Trương Đại Thác chơi cùng Dịch Thuần đã nhiều năm, chỉ cần người anh em tốt lạnh mặt là cậu ta có thể đoán ra suy nghĩ.

Dịch Thuần: "..."

Ngón tay hơi dùng sức nắm chặt lại.

"Alo hey hey? Đâu rồi? Nói gì coi?..."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tỏa sáng

Edit: Tà Thần

Dịch Thuần rất vô nhân tính cúp máy.

Không có tâm trạng ăn cơm, cậu trực tiếp đạp xe về cửa hàng. Buổi chiều Trì Diệp còn phải thi đấu, xem cô có nhớ đến mình không...

Thôi rồi.

Trì Diệp đã thực sự quên bồng mất Dịch Thuần rồi.

Trước giờ bọn họ không ăn cơm cùng nhau, canteen cũng không phải không khí lãng mạn. Mọi người đều có bạn nên không cần bắt ép, có khi còn bị người ta chỉ trỏ bàn tán lúng túng ra.

Nào có biết người ta đã giận dỗi bỏ về rồi.

Trì Diệp cũng mới vừa gặp Lục Phóng ở canteen.

Lục Phóng thấy bọn họ, bê khay ăn qua, "Nghe nói Trì ca đạt top 3 à? Khá quá nhờ."

Cậu ta biết Trì Diệp mới chỉ luyện tập nhảy xa nên thành tích này quá lợi hại rồi.

Tiếng trống tùng tùng tùng vang lên.

Trì Diệp không chút khiêm tốn nhận lời khen này, cười hi hi, "Khách sáo quá, chỉ cần là vận động thì thoát sao khỏi sự tài giỏi của Trì ca."

Lục Phóng vui vẻ, "Vậy Trì ca có thu xếp ra sân đấu bóng rổ không?"

Trì Diệp liếc cậu ta: "Xếp cái nếp gì? Mình đưa đội quân đoàn thiếu nữ xuất trận đánh các cậu à?"

Trong trường Thập Tứ không có bóng rổ nữ, nhưng đúng là có đội nữ. Tuy nhiên không phải được định ra để thi đấu mà chỉ cho đủ số lượng.

Nói chung là chẳng có chỗ cho "quân đàn thiếu nữ" lên sân thể hiện.

Lục Phóng cười một hồi lâu, "Cậu xem thường bọn tớ vừa thôi nhé, lớp mình tốt xấu cũng có hai, ba chuyên gia đấy."

Dù sao cũng chưa đến mức bị nữ sinh đê, không bị đánh cho thân tàn ma dại đâu nhỉ?

Trì Diệp nghĩ đến người nào đó, mím môi cười: "Lớp bên cạnh còn có người từng đi thi bóng rổ cấp thành phố đấy nhé."

Sắc mặt Lục Phóng hơi thay đổi, nhưng kính mắt của cậu rất to, che đi 7-8% biểu tình, "Thế thì... Các cậu có muốn đến cổ vũ cho bọn tớ không? Chỉ sợ bị lớp bên ngược thảm quá."

Lê Vi nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nghe xong lời này, nói một câu: "Đội cổ động viên hả?"

Lục Phóng gãi đầu, "Cũng không hẳn, chỉ cần đến cổ vũ kêu cổ lên là được..."

Trì Diệp còn tưởng chuyện gì to tát, đồng ý vội, "Đơn giản, đợi mình chạy tiếp sức xong sẽ đến tìm các cậu."

Dù sao hôm nay Dịch Thuần cũng không ở trường.

Bóng rổ không thi đấu cùng một nơi với những hạng mục khác. Bóng rổ chơi trong sân bóng rổ, các hạng mục khác thì tùy tiện trên sân. Vậy nên nếu muốn tập bóng rổ thì không thể đồng thời xem những hạng mục thi đấu khác.

Nhưng luyện tập bóng rổ cũng không được, vì phải giữ sức.

Bởi vì là thi đấu đại hội thể thao chứ không phải học chính quy nên ngoại trừ trận chung kết, thi đấu vòng loại cùng nghỉ ngơi cùng lắm nửa tiếng là xong.

Ba lớp khối 10 đã thông qua thi vòng loại, chỉ cần chơi thêm hai trận nữa là được vào chung kết. Một trận là chiều nay, một trận là sáng mai.

Lục Phóng nói phải đi rồi, chỉ còn lại 3 người Trì Diệp từ tốn ăn cơm.

Nghĩ đến ngày mai Dịch Thuần cũng ra sân, Trì Diệp đột nhiên vỗ đầu một cái, "Á đúng rồi! Có phải sân bóng rổ không nghe thấy cái gì lòi cổ động mà loa phát thanh nói đâu nhỉ?"

Cũng không chắc chắn lắm, nhưng hẳn là không nghe được.

Lê Vi nghĩ đến nhiệm vụ của Phương Gia Di, hỏi cô ta viết xong chưa.

Phương Gia Di lắc đầu, "Chiều nay còn phải viết vài tờ nữa."

Lê Vi lo lắng cô ta không biết những ai trong lớp đi thi, "Nếu cậu không biết viết ai thì cứ viết lớp 3 khối 10 là được mà."

"Không sao đâu, trong lớp có danh sách mà."

...

Tán gẫu vài câu lè tè, Trì Diệp mới ngẩng đầu lên, nhớ đến phải tìm một vị tiểu soái ca đã biến mất được lúc lâu.

Không thấy trong canteen, không biết có phải là ra ngoài ăn rồi không.

Nhưng cô vừa nhìn thấy Trương Đại Thác cơ mà... Hai người này dính nhau như sam còn gì.

Trì Diệp suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra nhắn tin cho cậu.

Nhất Diệp: Người đâu?

Cửa hàng nhỏ của Dịch Thuần hiếm khi có khách vào. Một đám học sinh trường Thập Tứ, hình như đến mua bóng rổ và bao bảo vệ cổ tay.

Cậu thấy bên trong có mấy người khá quen nên không muốn tiếp chuyện, trực tiếp tránh vào trong phòng nhỏ để Thẩm Lăng ra xử lý.

Ngay lúc này nhận được tin nhắn của Trì Diệp.

Cậu nhìn chằm chằm hai chữ kia một hồi lâu, cứ như muốn chọc hai cái lỗ trên màn hình.

Nửa ngày không muốn đoái hoài đến cô, nhưng lại nghĩ sắp tới cô sẽ chạy tiếp sức, nếu không tập trung..

Lỡ như bị thương thì sao.

Dịch Thuần do dự một hồi, cuối cùng vẫn khẽ thờ dài trong lòng, trả lời lại "Đã về rồi".

Nửa phút sau, Trì Diệp gọi điện thoại tới.

"Sao cậu lại về thế, phải xem mình thi chạy chứ!"

Trong giọng nói của cô có sự ngây thơ, người khác đều cảm thấy cô nói chuyện hung ác nhưng chỉ có Dịch Thuần biết, tất cả dịu dàng của cô đều dành cho mình.

Nhất thời có chút không buông được lời từ chối.

"...Alo?"

Dịch Thuần xoa một bên thái dương, "...Ở cửa hàng có vài khách vào, lát tôi đến."

Trì Diệp cười, "Cuối cùng cũng có mống khách rồi."

"..."

"Vậy cậu tranh thủ đi nhé, nửa tiếng nữa mình phải đăng ký rồi."

Lương lự nửa ngày, cả bình nước đá nhỏ trong tủ lạnh đã tan, cuối cùng Dịch Thuần cũng coi như đã hạ quyết tâm.

Mấy học sinh trường Thập Tứ ở bên ngoài đã mua đồ và rời đi rồi.

Cậu vẫy tay với Thẩm Lăng, đội mũ bóng chày, đạp xe đạp đi.

Bầu không khí buổi chiều rõ ràng là nhiệt liệt hơn một chút.

Bởi vì chiều có thi đấu bóng rổ, điền kinh, nên dòng người đều tách ra không dày đặc như ban sáng.

Nhưng âm thanh cổ vũ sôi nổi hơn buổi sáng là rõ.

Dịch Thuần tính toán thời gian, có lẽ Trì Diệp đang chuẩn bị trên đường chạy.

Chạy tiếp sức thi theo tập thể lớp, chỉ chạy một nửa đường chạy. Các lớp so tài chia làm ba đội, đăng ký thi, sau đó xếp vị trí.

Trương Đại Thác đã đi chuẩn bị cho trận bóng rổ, ban phát thanh thay một cô gái khác. Có lẽ đội trưởng ban phát thanh cũng biết nên đang thông báo các tuyến thủ đến điểm chuẩn bị và đừng quên lấy số báo danh.

Những nam sinh cậu quen biết đều ở trên sân bóng rổ hết rồi.

Dịch Thuần rút hai tay trong túi, đi từ từ đến điểm xuất phát trên đường chạy.

Rất nhanh đã thấy Trì Diệp, cô phát huy hết sức lực, muốn đạt giải nhất chạy.

Dáng Trì Diệp thực sự rất thanh mảnh, đẹp như hạc giữa bầy gà.

Cô đang khởi động, không còn mặc đồng phục học sinh nữa mà thay vào đó là một cái áo cộc tay màu xanh lá càng tôn lên làn da trắng như ngọc.

Số thứ tự dán ở sau lưng lác lác.

Dịch Thuần đứng tại điểm ngừng chân một lúc.

Trì Diệp đã chuẩn bị xong xuôi, quay một vòng nhưng không nhìn thấy cậu nên đến bên Lê Vi cầm điện thoại ra.

Điện thoại Dịch Thuần vang lên.

Cậu nhận cuộc gọi.

Tri Diệp cười khanh khách, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu đâu rồi."

"...Đằng sau cậu."

Tri Diệp cầm điện thoại quay đầu lại.

Cậu đứng cạnh cầu thang dưới bậc phát biểu, dáng vẻ kiên cường mạnh mẽ như ngọc.

Ánh mắt thâm trầm, không nhìn ra hi nộ.

Tri Diệp nở nụ cười.

Cô không nhúc nhích, cũng không cúp điện thoại, nói: "Cậu bước lên trước một chút, đến chỗ vòng đi."

Dịch Thuần: "Hửm? Để làm gì?"

"Chỗ đó gần điểm nhận giấy hơn, cậu đứng đó, mình sẽ có sức chạy càng nhanh hơn."

Giống như là treo gậy buộc cù cả rót trước mặt con lừa vậy, có tác dụng hơn roi quất nhiều.

Hiệu quả cũng giống nhau.

Về mặt Dịch Thuần rất bất đắc dĩ.

Nhưng Tri Diệp nhất quyết không cúp máy, mắt thấy trọng tài sắp thổi còi chuẩn bị mà hai người còn đứng giằng co, đối diện nhau từ xa.

Cậu cúp điện thoại, lặng yên bước về vị trí phía trước bạn học kia.

Tri Diệp hài lòng nở nụ cười.

Cô trả điện thoại lại cho Lê Vi, xoay cổ, đứng vào hàng xuất phát.

Tín hiệu vừa vang lên, cô cảm thấy chạy vút đi như tên rời cung.

Dịch Thuần nhìn cô dần giãn xa khoảng cách, ngày càng tiến gần cậu, không nhận được cong khóe môi cười.

Chỉ có vào lúc này, Tri Diệp mới lộ ra dáng vẻ giống một mặt trời nhỏ. Cả người tỏa ra ánh sáng tự tin, sôi nổi đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Trái lại khi ôm sách vở học bài thì vàng hào quang ấy thu hẹp lại.

...

Tri Diệp kí tên vào phần thành tích, nhảy chân sáo đến bên Dịch Thuần, "Cậu phải về rồi à?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng.

"Đợi tí nhé."

Cô chạy đến chỗ Lê Vi cầm cặp, lấy trong đó ra một chai nước trái cây, đưa cho Dịch Thuần, "Cho cậu nè."

Dịch Thuần vốn không muốn nhận, nhưng Tri Diệp ép buộc nhét vào lòng cậu, vẫy tay vờ cậu, "Mình đi xem kíp mình chơi bóng rổ cái đã, tối đến tìm cậu sau."

Đã lâu rồi cô không ghé cửa hàng của Dịch Thuần, hôm nay nhất định phải đi. Cũng không hẳn là đến ngắm Dịch Thuần, chủ yếu là lần trước cô phát hiện Lê Vi và Thẩm Lăng có JQ. Nhưng Lê Vi một mực chối bay, nói họ chỉ là bạn bè.

Tri Diệp chuẩn bị ra tay từ chỗ Thẩm Lăng, xem rốt cuộc tình hình là thế nào. Nếu thực sự có gì đó, cũng phải đập Thẩm Lăng một chút.

Lê Vi là tiểu cô nương mà cô đã bảo vệ từ thời cấp hai đến giờ. Tuy cô ấy lẩn lộn theo cô đã lâu, nói chuyện ngày càng hào sảng, lá gan cũng lớn ra, nhưng Tri Diệp không thể nào quên được dáng vẻ thiện lương ngây thơ của cô ấy.

Chỉ sợ cô ấy bị Thẩm Lăng bắt nạt.

Dịch Thuần bất động một hồi lâu.

Không làm gì cả.

Cậu do dự mãi, mắt thấy Trì Diệp đi tìm hai bạn thân của mình, cậu liền đuổi theo bắt lấy cánh tay cô.

"Trì Diệp."

Trì Diệp ngạc nhiên quay qua, "Sao thế?"

"...Cậu có muốn đi cùng tôi không?"

"Hử?"

"Ý tôi là..." Ngón tay Dịch Thuần không tự chủ được nắm chặt tay cô hơn, "Tôi đi xem với cậu. Lớp tôi cũng thi đấu mà."

Trì Diệp cười, "Được thôi, cùng đi nào."

Cô đột nhiên nhớ tới cũng chính trên đường chạy này, hai người từng ôm nhau một hồi trong bóng đêm.

Bây giờ cũng là nó, Dịch Thuần giữ cô lại.

Tình cảm thiếu nữ lập tức tràn đầy ra ngoài.

Quả nhiên là cậu ấy thích mình hí hí.

Cô nghĩ thầm trong lòng như vậy, đột nhiên lại bắt đầu hối hận chuyện đi học về.

Nhưng nếu không đi học thì không có cách nào đậu đại học Z. Tuy đại học Z có 3 trường phụ nhưng cách xa trường chính mười vạn tám trăm dặm, chẳng thà học trường mỹ thuật nào đó gần đại học Z còn hơn.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, có thể trong thời gian tới mình sẽ không nói chuyện yêu đương. Nếu vậy thì cậu có thể níu kéo mình không?"

Nếu cậu có thể, mình cũng có thể vì cậu mà cố gắng thi đại học mỹ thuật Z.

Dịch Thuần nhìn cô thật lâu, môi hơi động.

Mắt thấy Lê Vi và Phương Gia Di sắp lại gần, cậu dè dặt giọng nói như có như không trả lời cô.

"...Được."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trận bóng rổ

Edit: Tà Thần

Tiếng hò reo trên sân bóng rổ rất huyền ảo.

Trì Diệp kéo hai bạn thân qua cổ vũ cho lớp mình.

Dịch Thuần ở phía xa đằng sau đi theo họ.

Hôm nay lớp 2 và lớp 3 không trực tiếp đối chiến, mỗi lớp có một đối thủ. Lớp 3 đấu với một lớp khối 11, lớp 2 đấu với một lớp khối 12.

Khi bọn họ qua, lớp 3 còn chưa bắt đầu chơi, lớp 2 thi đấu đang nghỉ giữa giờ trên sân đội hiệp phụ.

Dịch Thuần vừa đi vào sân chưa bao lâu thì có người lớp cậu phát hiện ra.

Ở phía đằng xa mà hô lên: "Dịch ca!"

Mấy cậu con trai đó thấy cậu ngồi chỗ của khán giả thì đều rất kinh ngạc, "Mau xuống đây! Sao cậu lại ngồi trên đó!"

Dịch Thuần quay đầu lại nhìn Trì Diệp một chút.

Trì Diệp cũng để ý thấy có người gọi cậu, liền xua tay, "Cậu cứ đi việc cậu đi ~"

"...Đợi tôi."

Cậu gạt đầu, đút tay vào túi, đi xuống sân bóng rổ.

Bọn Trương Đại Thác ngồi nghỉ trên ghế trò chuyện, đợi bắt đầu trận đấu. Thấy cậu đến, Trương Đại Thác vỗ vai cậu, "Còn một trận phụ nữa... Có muốn thể hiện không?"

Dịch Thuần đã thấy Lục Phóng đang khởi động trên sân, ánh mắt hơi thay đổi.

Trương Đại Thác nhìn theo tầm mắt cậu, "Hử? Đây là gian phu của Trì ca đúng không?"

"...Câm miệng."

Dịch Thuần yên lặng nhìn chằm chằm Lục Phóng một lúc.

Lục Phóng vẫn đang nghịch điện thoại, đột nhiên ngẩng đầu lên vẫy tay với Trì Diệp rồi cười.

Tương tác kiểu dờ hoi.jpg

Dịch Thuần: "..."

Ánh mắt cậu có tia sáng lạnh muốn giết người, siết chặt nắm tay khế kêu lên tiếng răng rắc.

"Tôi có."

Tiếng còi vang lên thông báo hiệp thi đấu phụ giữa lớp 10A2 và 12A5 chính thức bắt đầu.

Trì Diệp nói chuyện với hai người bên cạnh một hồi, đột nhiên nghe thấy Phương Gia Di kêu "O" một tiếng.

"Hả? Sao à?"

Tại Phương Gia Di hơi ửng hồng, lắc đầu rồi lại gạt đầu.

"À... Dịch Thuần ra sân rồi kìa."

Trì Diệp hí hóp nhìn xuống, quả nhiên thấy Dịch Thuần đứng giữa một đám cao to mặc áo bóng rổ ba lỗ.

Thậm chí cậu còn không thay quần áo, chỉ là cởi áo khoác đồng phục ra, bên trong mặc áo len mỏng và quần thể thao, dáng dấp càng thêm xuất chúng.

"Rõ ràng bảo không chơi mà..."

Trì Diệp cũng không suy nghĩ nhiều, chạy bình bịch xuống hàng thứ nhất ngồi, nằm nhài ra lan can nhìn sân bóng rổ.

Thực ra cô không hiểu chơi bóng rổ như thế nào, tuy được xưng là thể dục toàn năng, nhưng cũng cần có thời gian tìm hiểu. Lần đầu tiên ném trúng rổ thì có thể, nhưng hiểu rõ quy tắc thi đấu thì cần ngày một ngày hai.

Dịch Thuần đứng dưới cột rổ của team mình, tiếng còi vừa vang, cậu xoay cổ, bắt đầu chạy.

Tuy Trì Diệp vẫn chưa hiểu cách chơi nhưng có thể nhìn ra quy luật.

Lớp cậu gần như là bao quanh Dịch Thuần, chỉ cần đoạt được bóng sẽ lập tức truyền cho cậu.

Về mặt bạn học nhỏ không nhìn ra cảm xúc gì, thực tế có chút tàn nhẫn. Căn bản không người nào có thể cướp bóng của cậu, nhảy bừa lấy đà ném một cái là bóng vững vàng rơi trúng rổ.

Hiệp phụ đầu tiên tỉ số giữa hai lớp vốn đang hòa nhau, sau khi Dịch Thuần vào sân, điểm số liền bị kéo giãn lên hơn 12 điểm.

Trì Diệp quan sát mà hăng máu, tuy chưa phải trận chung kết, không có quá nhiều khán giả nhưng cô vẫn rất xúc động.

"Dịch ca cố lên!"

"Cố lên!!"

Cô hận không mang theo loa phóng thanh, nên chỉ có thể kêu gào nát cổ họng.

Có vẻ như Dịch Thuần nghe thấy tiếng cổ vũ của cô.

Cậu nhìn thấy Lục Phóng ở khu nghỉ ngơi nhưng ánh mắt lập tức dời đi trong giây lát.

Không sao cả.

Không phải chỉ là một người hạng 2 hay sao.

Dịch Thuần cong khóe môi, giờ ngón cái với Trì Diệp ở đằng xa.

Trì Diệp: Là sao nhỉ?

Vào lúc này, Trương Đại Thác truyền bóng vào tay Dịch Thuần.

Lớp 12 có ba người đến phòng thủ muốn chặn cậu lại.

Đều là những người có vóc dáng cao to, trong đó có hai người còn cao hơn Dịch Thuần, thể trạng cũng lớn hơn cậu rất nhiều.

Trì Diệp hơi sốt ruột siết chặt nắm đấm.

Dịch Thuần dứt khoát nhảy lấy đà ——

"Vút!"

Bóng bay thẳng vào trong rổ +3 điểm (tầm xa)

Trì Diệp hoan hô lên: "Á á á!"

Đẹp trai quá!

Dịch Thuần cmn quá đẹp trai!!!

Phương Gia Di và Lê Vi ở bên cạnh cũng không nhịn được vỗ tay vì đường bóng 3 điểm đẹp mắt này.

Dịch Thuần đứng đó nhìn cô từ xa.

Cậu dùng tay ra hiệu với giáo viên thể dục lớp A3, thôi còi tạm dừng để thay người.

Dịch Thuần thay người khác.

Cậu vốn chỉ muốn ra oai một chút, nếu đã đạt được mục đích thì cũng không cần phải tốn sức tiếp nữa. Không còn lại nhiều thời gian, lớp 10A3 nắm chắc chiến thắng trong tay, không cần phải thể hiện nữa.

Để bạn học khác ra sân cũng được.

Dịch Thuần cảm áo khoác, từ tốn đi tới chỗ khán giả ngồi.

Đôi mắt Trì Diệp sáng lạ thường, nhìn cậu đi từ xa đến, cứ cảm thấy trên người cậu tỏa ra ánh hào quang, càng quyến rũ hơn bình thường.

Quả nhiên nam sinh chơi bóng rổ là đẹp trai nhất.

"Á! Bạn học nhỏ Dịch Thuần! Marry me!"

Dịch Thuần vỗ nhẹ đầu cô một cái, "Nghịch ngợm."

...

***

A2 thuận lợi tiến vào vòng tiếp theo, nhưng đến chung kết lại bị loại vì chênh lệch 1 điểm.

Nhưng thành tích đứng thứ 4 cũng tạm ổn.

Bọn Lục Phóng xem ra cũng không quá thất vọng. Họ đều quan sát đối thủ thi đấu, ba học trưởng trong đội đã rèn luyện được hơn một năm. Họ chơi được tỉ số gần gao gần như hòa coi như là giỏi lắm rồi, chỉ ít cũng có thời khắc vẻ vang.

Sau khi thi đấu xong, cậu ta tìm Trì Diệp ở xung quanh nhưng không thấy bóng dáng, ngay cả hai tùy tùng của cô cũng mất tích.

Rõ ràng vừa còn ở đây.

Lục Phóng lấy điện thoại ra nhìn, ba phút trước Trì Diệp vừa gửi tin nhắn nói cô phải về.

Cậu ta vốn còn muốn mời cô tham gia lễ chúc mừng với mình... Thôi bỏ đi.

Cậu ta yên lặng cất điện thoại đi.

Trì Diệp đi cùng hai cái đuôi và bạn học nhỏ ra đến cổng trường.

Kết thúc trận bóng rổ thời gian vẫn chưa muộn, trên sân còn nhiều người thi đấu, đa số là thi điền kinh, không có gì đặc sắc để hóng nên bọn họ muốn về trước.

Dù sao mai vẫn còn phải thi đấu tiếp.

Lê Vi hơi mệt mỏi, dạo này tâm trạng của cô ấy nặng nề, không nói gì nhiều, tạm biệt mọi người rồi yên lặng về nhà.

Trì Diệp nhìn theo cô ấy rồi đi, quay lại nhìn Phương Gia Di.

Phương Gia Di bị cô nhìn đâm ra sợ hãi, "Diệp, Diệp Tử?"

Trì Diệp hơi buồn cười, "Sợ mình ăn thịt cậu chắc?"

"..."

Phương Gia Di đỏ mặt cúi đầu, không dám đối mặt với cô.

"Sao nào? Cậu đi cùng đến cửa hàng Dịch Thuần không, hay là về trước?"

Phương Gia Di "Hả" một tiếng, do dự nói: "Tớ, tớ chưa muốn về nhà..."

"Mẹ cậu có mắng không đấy?"

"Bà ấy không biết."

"Ok." Trì Diệp vung tay lên khoác vai cô ta, "Đi uống trà sữa nào."

...

Bởi vì có Phương Gia Di đi cùng, Trì Diệp không tiện đi chùa xe đạp cùng Dịch Thuần, cậu chỉ có thể dắt xe đi theo hai người họ.

Dịch Thuần cảm thấy có chút buồn cười, cậu biến thành người được lên kế hoạch hộ từ khi nào thế?

Mấu chốt là cậu còn cảm thấy rất thú vị.

Rõ ràng là rất dễ chán, nhưng khi ở cùng Trì Diệp, cho dù cô không nói lời nào, chỉ cần yên lặng ở bên cô, hoặc nhìn cô nói chuyện với bạn bè, cậu đều cảm thấy thú vị.

Trái tim đập thành thịch nhanh hơn, giống như bị ngập nước vậy.

Thật kỳ quái.

Dịch Thuần còn chưa hiểu được nội tâm mình, Trì Diệp đi đằng trước đột nhiên cười phá lên.

"...Cung à, cảm giác yêu sớm thích lắm."

Dịch Thuần: "..."

Cái người này đúng là, bản thân mình còn chưa bỏ ra khỏi hố được mà còn khuyên bạn thân nhảy theo.

Quá trâu bò đi.

Cậu khẽ cười.

Đến cửa hàng của cậu, tiếng chuông gió kêu lên, Thẩm Lăng không ngẩng đầu, "Chơi xong rồi à?"

Trì Diệp là người đi vào đầu tiên, nghe vậy liền cười, "Ai mà dám so ham chơi hơn anh Lăng đây?"

(Chú thích chút: Chữ "chơi" kia cũng là 浪 "lãng" trong tên của Thẩm Lăng 沈浪 nên Trì Diệp mới chơi chữ như thế.)

"..."

Thẩm Lăng đứng dậy, "Tiểu Diệp Từ đến chơi à?"

"Thì lâu rồi không tới, không muốn chào mừng em à?"

"Anh muốn hay không có trọng lượng không? Không đáng một gram, quan trọng là người nào đó rất muốn..."

Ánh mắt Dịch Thuần hơi hung ác, "Câm miệng."

Thẩm Lăng nhún vai một cái, "Ồ cả em Phương nữa hả? Khách quý, khách quý, bảo sao hôm nay bán được tận hai đơn, hóa ra là vận may được hai em mang tới đây mà."

Trì Diệp liếc qua, "Thôi cho xin đi."

Thẩm Lăng cười, "Có đói không? Sang bên kia ăn mì vẫn thần không?"

"..."

Đoàn người lại di dời trận địa sang quán mì ở đối diện.

Đúng lúc Trì Diệp vốn muốn đến tìm Thẩm Lăng, chỉ sợ anh về mất rồi.

Thế nhưng có vài lời không tiện nói ở trước mặt nhiều người, cô đến vì lo lắng cho Lê Vi.

Sau khi gọi món, Trì Diệp gọi Thẩm Lăng ra trước cửa quán, còn Dịch Thuần và Phương Gia Di ở lại bên trong.

Không cho họ ra nghe trộm.

Dường như Thẩm Lăng đã đoán ra cô muốn hỏi gì, "Em nói đi."

Trì Diệp cũng không khách sáo, "Chuyện của anh và Lê Vi là thế nào?"

"Thế nào là thế nào... Anh theo đuổi em ấy chứ sao."

"Cậu ấy đồng ý chưa?"

"Chưa."

Trì Diệp cười, "Đừng nhìn Vi Vi hay đi cùng em như vậy, thực ra cậu ấy rất... Có chút nhõng nhẽo, nhát gan, anh không được quá cộc cằn, đừng để cậu ấy không vui, đừng bắt nạt cậu ấy."

Thẩm Lăng gãi gãi đầu, hình tượng của anh vốn là một lão đại, chỉ có lúc này mới lộ ra cảm xúc hơi trẻ con giống người cùng lứa tuổi.

"Anh biết chứ, sao anh có thể bắt nạt em ấy được."

"Thế thì tốt, thành tích học của cậu ấy rất tốt, anh đừng có mà làm ảnh hưởng, còn chưa thi đại học xong đâu."

Thẩm Lăng cong môi, "Tiểu Diệp Từ, bây giờ anh mới phát hiện hóa ra em có tiềm chất của một bà mẹ già đấy!"

Anh nói vậy Trì Diệp cũng không tức giận, "Là người em luôn bảo vệ mà, đương nhiên phải nghiêm túc chứ."

"Em yên tâm" Thẩm Lăng nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn Dịch Thuần trong quán, "Thế em theo đuổi Dịch nhi nhà anh có tiến triển chưa?"

Trì Diệp không nói gì: "..."

Đương nhiên là có tiến triển, nhưng cô cũng không dám chắc.

Giống như có một lớp cửa sổ giấy mà mãi không dám thủng được.

Thậm chí bản thân cô còn không biết mối quan hệ như thế nào mới được gọi là yêu đây?

Chẳng biết gì hết.

Thực ra như vậy cũng không tệ.

Thẩm Lăng không nói thêm, "Đi vào thôi."

Dừng một chút, "Mà cái em Phương này, em cũng phải để ý chút."

"Em nhất định sẽ..." (Đoạn này Trì Diệp hiểu lầm Thẩm Lăng nhắc cô cũng nên quan tâm Phương Gia Di như Lê Vi ấy.)

"Hắn là con bé này cũng thích Dịch nhỉ."

Trì Diệp kinh ngạc nhìn Thẩm Lăng, một hồi lâu mới bật cười thành tiếng.

"Gia Di? Không thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cần một vị cứu tinh

Edit: Tà Thần

Trì Diệp chỉ cảm thấy Thẩm Lăng đang đùa.

Tính cách Phương Gia Di nhất gan, lại không thể kháng cự, có chuyện gì đều biểu hiện trên mặt. Hơn nữa cô ta và Dịch Thuần cũng không gặp nhau nhiều, chẳng có đầu mối nào hết.

Không biết vì sao Thẩm Lăng lại đoán như vậy nữa.

Cô có chút suy bụng ta ra bụng người, nếu cô là Phương Gia Di mà thực sự thích Dịch Thuần, nhất định sẽ cách xa bọn cô, cạnh tranh công bằng.

Ở chung nhìn người ta mập mờ lại ám muội đi, quá là khó chịu ý chứ.

Cô còn vừa khuyên Phương Gia Di trải nghiệm cảm giác yêu sớm nữa.

Phương Gia Di nói phải tập trung vào học thật tốt mà.

Thẩm Lăng thấy cô không tin, nhún vai một cái, không nói gì nữa.

"Vào đi thôi, mì ra rồi kia."

Trì Diệp nhìn chằm chằm bóng lưng anh một lúc, lắc đầu, đảo mắt liền bỏ quên chuyện này ra sau đầu.

...

Bốn người ăn cùng nhau không nói gì nhiều, chỉ tùy tiện tán gẫu vài câu về chuyện đại hội thể thao sau đó ai về nhà nấy.

Thẩm Lăng cười hóm hờ quay về đóng cửa hàng, "Em Phương để anh hộ tống nhé, Tiểu Diệp Tử có yên tâm không nào?"

Cả mặt Phương Gia Di đỏ đến kỳ lạ, liếc mạt xua tay nói: "Không cần, không cần đâu..."

Thẩm Lăng xem ra tổn thương rất nặng: "Em gái ghét bỏ anh à?"

"Không phải không phải thế."

"Vậy thì đi! Anh lái xe hơi chờ em. Tiểu Diệp Tử không được hưởng thụ cái đãi ngộ này đâu nhé, chỉ có người trưởng thành có xe mới cung cấp được thời đó ~"

Về mặt Thẩm Lăng dường như rất ngứa đòn, Trì Diệp cười một tiếng, "Thôi khỏi, chỉ sợ anh chưa kịp đạp chân ga đã tới nhà em rồi. Cậu cẩn thận chút nhé Gia Di, đến nhà thì báo mình một tin."

Phương Gia Di lưỡng lự một lúc lâu, ánh mắt nhìn phía sau chút, lúc này mới gật đầu, đi theo Thẩm Lăng.

Còn lại Trì Diệp và Dịch Thuần đứng sau lưng cô.

Trì Diệp nhìn họ đi ra khỏi ngõ, lại nhìn xe đạp dựng bên cạnh Dịch Thuần, nhú mày, "Cậu về trước đi."

"Cậu đi đâu à?"

"Mình đi mua ít bút với màu, thứ bảy hàng tuần phải học vẽ."

Về suốt cả một kỳ nghỉ đông rồi mà Trì Diệp vẫn chưa có tí hứng thú nào với vẽ vời.

Nhưng không thể bỏ giữa chừng được, La Huệ cũng đã đóng tiền học rồi nên cô không muốn uổng phí, mỗi thứ bảy học một lớp.

Dịch Thuần nhìn cô một cái thật sâu, khóa xe đạp lại, "Tôi đi cùng cậu."

"Được được được được."

Cô điên cuồng gật đầu.

***

Bên cạnh trung tâm thương mại có một cửa hàng bán dụng cụ mỹ thuật, Trì Diệp vào chọn vài cái bút chì, mua một hộp màu, xếp ngay ngắn vào trong túi.

Dịch Thuần từ tốn theo sát cô, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào gáy cô, không biết đang nghĩ gì.

Trì Diệp thanh toán xong xuôi, liếc mắt nhìn đồng hồ, quay đầu hỏi: "Ăn tối không mình mời?"

"... Vừa ăn xong cơ mà?"

"Cái bát mì bé tí đấy thì no làm sao được. Con trai các cậu không phải đều ăn nhiều lắm à?"

Trì Diệp cười, lặng lẽ che giấu mưu kế của mình.

Chỉ là muốn ở bên cậu thêm thôi.

Giận đối nhau mười mấy ngày nghỉ đông không gặp, đi học thì khác lớp, phải bù đắp lại chứ.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, đưa tay cầm túi và cặp sách của cô, tiện tay khoác lên vai mình.

Trì Diệp hí hóp mắt, trong lòng hồi hộp, "Ăn món cay Tứ Xuyên nhé?"

"Tùy cậu, ăn gì cũng được."

...

Tuy mặt Trì Diệp tròn tròn nhưng vóc người rất cân đối, cái gì nên có đều có, eo nhỏ thon thon.

Có thể liên quan đến chuyện luyện võ, hơn nữa bình thường cô khá "hoạt bát", tiêu tốn nhiều calo, nên có ăn nhiều cũng không mập.

Nên hai người gọi tận năm, sáu món ăn, mỗi người còn gọi thêm một bát cơm.

Từng người cúi đầu ăn một lúc, Trì Diệp buông đũa xuống trước, ngẩng mặt nhìn Dịch Thuần ngồi đối diện.

Tốc độ nhai của Dịch Thuần chậm lại, "Nhìn cái gì?"

Trì Diệp cười cười, "Mình đang nghĩ là bạn học nhỏ Dịch Thuần đẹp trai thật! Nghe nói khi học cấp 2 cậu từng thi đấu bóng rổ thành phố, lúc đó càng đẹp trai hơn ý nhỉ?"

Dịch Thuần rất ngạc nhiên nhìn cô, lâu sau mới đáp: "Đẹp trai như nhau cả."

Trì Diệp: "..."

"Nhưng tôi khá là khiêm tốn."

Cuối cùng Trì Diệp lại được lĩnh ngộ tâm tình ba chữ "trêu cậu chơi" giống như lần đầu họ gặp mặt.

Dịch Thuần đúng là ngây thơ mà.

Tri Diệp không nói gì chỉ nhìn cậu, mồm liệt đôi đũa tãi, "Mai thi đấu bóng rổ khó lắm phải không?"

Chiều nay là chung kết bóng rổ, hơn nửa tất cả các hạng mục đều kết thúc trước 1 giờ chiều. Chỉ còn lại bóng rổ, nên có thể những bạn học đến xem sẽ có rất nhiều.

Hơn nữa chung kết phải chơi bốn trận, trái lại càng chính quy hơn một chút.

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, "Còn xem tình huống thế nào đã."

Tri Diệp: "Xem tình huống là sao? Thế cậu là dự bị hả?"

"Xem họ có cần một vị cứu tinh không."

"...Được thôi."

Hai người trò chuyện câu được câu không, gắng lắm mới giải quyết được hơn nửa đồ ăn.

Lúc Tri Diệp chạy đi trả tiền thì phát hiện Dịch Thuần đã thanh toán hóa đơn rồi.

"Ồ mình khao cậu cơ mà?"

"..." Dịch Thuần mặc kệ cô, cầm túi của cô lên, hất cầm, "Có đi không nào? Lẽ mề quá."

Tri Diệp hết cách, chỉ có thể yên lặng đuổi theo cậu, "Cậu thanh toán từ bao giờ thế? Mình có thấy cậu ra ngoài đâu?"

"Trên bàn có mã QR."

"..."

Bởi vì mời khách không thành công, Tri Diệp có chút suy sụp.

Suy cho cùng cũng là nhà hàng cao cấp trong trung tâm thương mại chứ không phải quán ăn ven đường. Tính qua bữa này cũng phải đến hai, ba trăm (700~1 triệu VNĐ), dù sao cũng là học sinh cấp 3, cô mà không có trợ cấp của mẹ thì cũng phải bấm bụng mất vài ngày.

Dịch Thuần cứ trả tiền như vậy... Tri Diệp vẫn lo lắng cái cửa hàng của cậu chỉ để cho có. Dịch Thuần là chủ, có lẽ tháng nào cũng lỗ tiền.

Nhờ đâu cạn túi thì sao?

Nhờ đâu phí sinh hoạt của tháng này hết sạch?

Cô không biết gia cảnh nhà Dịch Thuần như thế nào. Nói thật, Tri Diệp rất ít để người khác trả tiền cho, hoặc nói thẳng ra là từ nhỏ mẹ cô đã dạy không được chiếm tiện nghi của ai. Hơn nữa cô ở một mình, cũng tự biết tiết kiệm hơn các bạn khác nên không sợ thiếu tiền.

Ngộ nhớ, ngộ nhớ mà cậu không thể duy trì mở cửa hàng nữa thì sao?

Tri Diệp nghĩ ngợi linh tinh cả nửa ngày, suyết chút nữa va vào lưng Dịch Thuần.

Cũng may là cô phản ứng nhanh, trước khi đụng đến, bàn tay chống vào lưng cậu mượn lực ngăn lại, đẩy cả người mình ra.

Dịch Thuần cảm giác được, dừng chân, xoay người lại, nghiêm túc nhìn cô dạy dỗ: "Lúc đi đường phải để ý vào."

"Hả... Ừm, mình biết rồi."

"Ừa! Tri Diệp?"

Nghe có người gọi tên mình, Tri Diệp hơi sững sốt, bất giác nhìn Tri Diệp ở trước mặt một chút, sau đó mới tìm nơi phát ra âm thanh.

Cách đó mười bước chân, Vệ Chân Chân đã lâu không gặp đang khoác tay một nữ sinh, vẫy tay với cô, "Hi, trùng hợp thật đó!"

Tri Diệp nhún mày: "..."

Trước đó bao nhiêu năm không gặp một lần, lên cấp 3 thì lại đụng mặt hơi nhiều rồi đấy.

Đúng là đen đủi.

Cô thầm phỉ nhổ trong lòng, kéo tay Dịch Thuần định xoay người đi.

Nhưng Vệ Chân Chân không buông tha cho cô, chạy vội qua, "Tri Diệp! Tri Diệp! Đã lâu không gặp!"

Dáng vẻ đầy nhiệt tình, càng khiến Trì Diệp lạnh lùng trông giống như một cô gái bạc bẽo.

Cô ta có thể nguy trang trước mặt người khác rất tốt.

Đã bị quán lấy, Trì Diệp không đi nữa, cười gần với cô ta một tiếng, "Tôi tưởng lần trước đã nói rõ rồi cơ mà."

Vệ Chân Chân chớp mắt, ra vẻ ngây thơ, "Nói cái gì rõ cơ? Tiểu Diệp Tử, chẳng lẽ cậu còn trách tớ..."

Ánh mắt cô ta liếc nhanh nhìn Dịch Thuần đứng sau Trì Diệp, gò má hơi hồng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn, "Xin lỗi, tớ xin lỗi cậu, là do thái độ lần trước của tớ không tốt. Cậu có thể tha thứ cho tớ được không?"

Nói xong liền muốn nắm lấy tay cô.

Trì Diệp lui về phía sau một bước dài, cách rất xa cô ta, "Điện à? Trì Giới Nghiên không có ở đây, muốn diễn thì để lúc khác hẵng diễn không được hả?"

"Diệp Tử..."

"Đừng tưởng tôi không đánh con gái. Cứ thử mò tới tìm tôi lần nữa xem, mẹ cô đợi vớt xác cô dưới sông Hoàng Phố là vừa!"

Trì Diệp hừ lạnh, kéo Dịch Thuần rời đi nhanh chóng.

Chỉ còn Vệ Chân Chân đỏ mắt đứng im tại chỗ.

Bạn học của cô ta đứng xem toàn bộ quá trình có chút khó hiểu, "Chân Chân, cái con thần kinh này là ai vậy? Nói cái gì mà sông Hoàng Phố, đầu óc có vấn đề phải không?"

Giọng nói Vệ Chân Chân như sắp khóc tới nói, "Đừng nói Diệp Tử như vậy... Cô ấy là bạn thân nhất của tớ hồi nhỏ."

"Sao chả giống gì cả? Cứ thái độ với cậu ý!"

"Không phải, là do tớ sai. Học kỳ sau tớ chuyển đến trường Thập Tứ rồi, không biết Diệp Tử có ghét tớ không..."

...

Tâm tình tốt cả một ngày của Trì Diệp không còn nữa.

Cô tức giận kéo Dịch Thuần rời khỏi cửa hàng tạp hóa.

Gió lạnh thổi làm cô bình tĩnh lại.

Bình tĩnh...

Bình tĩnh lại!

Vừa nghĩ tới ban nãy Dịch Thuần nhìn thấy vẻ mặt hung hăng của cô, sao còn bình tĩnh được nữa!

Trì Diệp cẩn thận nhìn Dịch Thuần, "Ồm, cái... Cái con nhỏ... vừa rồi..."

Dịch Thuần nhận ra được cô đang căng thẳng.

Cậu cười, đổi điện thoại qua tay đang xách túi, tay phải trống trơn đưa lên xoa đầu cô.

Trong đêm tối, giọng nói của cậu vô cùng dịu dàng.

"Chắc chắn cô ta chọc cậu chỗ nào phải không."

Giọng nói và ngữ điệu hết sức quen thuộc.

Khiến người ta có cảm giác lệ nóng quanh tròng.

Cuộc đời Trì Diệp ghét nhất những người phân tích những câu nào là "Tôi cảm thấy cậu cũng có lỗi", "Hai người các cậu nhường nhau một bước có phải tốt không", "Cậu như vậy là không được".

Cứ làm như mình là một người qua đường hiểu chuyện lắm, thực ra lại làm tổn thương người khác.

Cô không phải cung thiên bình chính nghĩa, từ nhỏ đã bênh vực những người thân bên cạnh mình mà không cần đạo lý.

Bạn bè cô không cần phải phân tích hợp tình hợp lý, chỉ cần đứng chung chiến tuyến với cô là được.

Bạn trai cũng vậy.

Dịch Thuần hoàn hảo chết mất.

Cậu không hỏi cô nguyên nhân là gì, trái lại hai người quen thuộc nhau, nên cậu khẳng định kẻ khác có lỗi là tốt rồi.

Tri Diệp ra sức gật đầu, "Bạn học nhỏ Dịch Thuần, mình không thể để lỡ mất một người bạn trai như cậu được."

Dịch Thuần: "..."

"Vì vậy mình cũng không ngại nói với cậu, vừa này là con kế của bố mình. Lúc mình 9 tuổi, mẹ cô ta thế chỗ của mẹ mình, còn hại mình suốt nửa thì mất mạng."

Giọng điệu Tri Diệp rất bình thản.

"Thế nên mình rất ghét cô ta, ghét cô ta làm bộ làm tịch, thật ghê tởm."

Dịch Thuần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Tri Diệp ngược lên nhìn cậu, "Mình không cần biết cậu là bạn trai mình, hay chỉ là bạn học chung cấp 3 cũng được. Mặc dù cậu không quen biết cô ta, nhưng cậu có thể ghét cô ta vì mình không?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng, "Đã nhớ kỹ."

Tri Diệp nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Túi giữ nhiệt trong kỳ sinh lý

Edit: Tà Thần

Nhờ có biểu hiện của Dịch Thuần, tâm tình Tri Diệp trong nháy mắt liền xán lạn như ánh mặt trời.

Về nhà ngủ một giấc, tinh thần cô đầy hăng hái sẵn sàng đến trường chạy 800 mét.

Chạy cự li dài vẫn luôn là thế mạnh của cô. Hôm qua chạy tiếp sức dù cô có cố gắng nhưng vì các bạn chạy sau không tốt nên không được thứ hạng nào. Nhưng chạy cự li dài là hạng mục cá nhân, dù sao cô cũng phải thể hiện thật tốt.

Chờ đội trưởng điểm danh xong, Tri Diệp đứng một bên khởi động.

Buổi trưa mới bắt đầu chạy 800 mét nữ, trước đây là chạy 1500 mét nam.

Những nam sinh phải tham gia vì am hiểu chạy cự li dài nên căn bản chẳng muốn chạy chút nào. Chạy xong đào đâu ra sức lực mà chơi nữa, không chừng còn mệt như chó (nguyên văn =))), hình tượng mất sạch trước mặt bao nhiêu nữ sinh vây quanh, không ai muốn cả.

Cho nên tới khi nam sinh xuất phát, đa số khá là hài hước. Đại diện mỗi lớp đều hết sức nổi bật, không phải cậu bạn mập 200 cân (= 100kg) thì cũng là quắt như khi, hay là gầy tong teo. Xem ra không phải đến đây để khiêu chiến lẫn nhau mà là tự khiêu chiến sức chịu đựng của bản thân.

Bên cạnh còn có nữ sinh từng lớp hùng hổ cổ vũ, khung cảnh vô cùng hùng vĩ.

Lục Phóng cũng tham gia lần này.

Tri Diệp xoay cổ, đi tới bên Lê Vi và Phương Gia Di, nhìn qua: "Đã bắt đầu rồi hả?"

Lê Vi gật đầu, thờ dãi nói: "Quả nhiên không thể so sánh người với người. Lớp phó học tập bình thường chỉ làm nền cho Dịch đại thần mà ở giữa bầy người này lại hóa thành một soái ca tiêu chuẩn..."

Tri Diệp: "..."

Tiếng còi xuất phát vang lên.

Lục Phóng phi nhanh như tên rời khỏi cung.

Nhìn một đám bạn học nữ đang reo hò, lớp họ cũng không chịu thua kém.

"Lục Phóng cố lên!"

"Lục Phóng xông lên!!"

Trì Diệp không để ý tình hình bên này, chỉ cảm thấy bụng dạ khó chịu.

Bà đi của cô luôn có lịch trình chính xác, lần này lại đến sớm năm ngày. Trọng điểm chính là, hôm qua cô vừa ăn đồ cay Tứ Xuyên vừa uống coca lạnh!

Lê Vi chú ý sắc mặt cô, "Diệp Tử? Cậu sao vậy? Không thoải mái à?"

Sắc mặt Trì Diệp trắng bệch, hai tay nắm chặt thành quả đấm, ghé qua nhẹ giọng nói với cô ấy.

Lê Vi cũng sùng sốt một chút, "Phải làm sao bây giờ? Tớ cứ dìu cậu về lớp trước nhé? Còn Gia Di giúp cậu hủy đăng ký dự thi."

Cũng không còn cách nào khác.

Trì Diệp đã cảm giác được dòng nước ấm mãnh liệt, còn cả cơn đau âm ỉ dưới bụng. Cô không sợ đau sinh lý nhưng nếu hoạt động mạnh thì còn hơn cả đi tìm chết.

Ai mà biết được bà đi ghé thăm sớm chứ.

Sắc mặt Trì Diệp ngày càng xanh xao, nhưng vẫn cố kiên trì.

Cô khẽ nói: "Cậu lấy giúp mình cái, cái đó..."

Không cần giải thích gì thêm, là con gái đều hiểu rõ.

"Mình đợi cậu ở vệ sinh tầng 1."

Lê Vi gật đầu, xoay người chạy đi thật nhanh.

Phương Gia Di đến chỗ giáo viên đăng ký xin hủy thi đấu, nếu học sinh đã đăng ký mà hủy thi sẽ bị thông báo đến giáo viên thể dục phụ trách, và chịu nhiệm lớp, khá phiền phức.

Một mình Trì Diệp chậm rãi bước từng bước nhỏ đi về lớp.

Đại hội thể dục thể thao yêu cầu mặc đồng phục học sinh nhưng những ai ngày hôm sau không phải thi đấu thì không cần phải nghiêm ngặt như vậy. Hơn nữa có những học sinh phải chạy cự li dài, mặc quần đồng phục không tiện, đa phần đều chỉ khoác áo khoác đồng phục.

Cô chính là một trong số đó, lại còn khéo là hôm nay cô mặc cái quần thể thao Nike màu trắng.

Là màu trắng đó!

Trì Diệp thực sự muốn chết quách đi cho rồi.

Hiện tại cô chỉ có thể buộc hờ áo khoác đồng phục bên hông để che đi.

Ngộ nhớ mà làm bẩn quần... Làm bẩn cả áo khoác đồng phục...

Dù sao cũng không thể mất mặt!

Không được!!!

Ôm niềm tin như vậy, cuối cùng cũng coi như là an toàn chạy vào nhà vệ sinh không có người.

Trì Diệp cúi đầu kiểm tra một chút nhưng không thấy gì.

Nhưng trong chốc lát cảm thấy có gì đó không đúng.

Hôm qua trình độ bức bối đạt level cao nhất, hoặc dạo này tâm trạng quá khó chịu nên lần này đặc biệt đến sớm. Cô đứng trong buồng vệ sinh riêng một lúc, cảm thấy có khi đúng là thế thật.

...

Lê Vi phi như bay một đường về lớp học, tìm băng vệ sinh ở trong cặp rồi nhét vào túi lại chạy ra ngoài.

Kết quả trên cầu thang gặp mặt Dịch Thuần đang định đi lên.

Dịch Thuần nhìn dáng vẻ lúng túng hoảng hốt của cô ấy thì nhú mồm, "Hửm?"

Lê Vi hỏi thăm qua loa rồi định đi qua.

Dịch Thuần vốn là người lạnh nhạt, nào có chủ động chào hỏi con gái bao giờ. Nhưng cậu thấy Lê Vi sốt sắng như vậy, Tri Diệp lại không thấy đâu, cứ cảm thấy có chuyện gì đã xảy ra với cô.

Sắp thi chạy rồi mà cậu không tìm thấy cô trên sân, chỗ khác cũng không.

Cậu nghĩ cô sẽ rất mệt nên còn chuẩn bị sô cô la và nước muốn mang cho cô.

Còn cô mất tích ở đâu rồi?

Trong lòng hơi hoảng loạn, không kiềm chế được tay mình bắt lấy cánh tay Lê Vi.

Lê Vi: "?"

Dịch Thuần lạnh lùng nhìn cô: "Tri Diệp đâu rồi?"

"Ai da, Dịch đại thần, lát nữa nói sau nhé, cậu ấy còn đang đợi mình nữa đó!"

"Chờ cậu ở đâu?"

Lê Vi không nhận được nữa, cuối cùng la lên: "Nhà vệ sinh!"

Trực tiếp khoát tay cậu ra rồi chạy bình bịch xuống lầu.

Còn lại mình Dịch Thuần đứng suy tư trên cầu thang.

Cậu do dự một hồi lâu, sau đó lấy điện thoại ra, xoay người cũng đi xuống.

...

Chờ mãi mới thấy Lê Vi đến đây.

Tri Diệp không thể thay quần, chỉ có thể tiếp tục buộc áo khoác bên hông. Nhưng đáng người cô đẹp nên nhìn cũng không quá lạ, đúng là có cảm giác xinh xắn hoạt bát.

Nếu không phải sắc mặt tái nhợt thì thậm chí có thể đi catwalk rồi.

Bụng ngày càng khó chịu, cho dù là Tri ca thì cũng có chút không chịu đựng nổi, hơn nữa trọng lượng đều dựa trên người Lê Vi.

Lê Vi cũng cực kỳ lo lắng, "Làm sao bây giờ? Hay cậu về thẳng nhà đi?"

Tri Diệp ôm bụng uể oải: "Cửa trường đã mở đâu, muốn ra phải trèo tường phiền lắm."

Lý do là... Thái lão đầu là chủ nhiệm lớp nhưng cô không nói ra.

"Vậy phải làm sao..."

"Mình về lớp nghỉ một lúc, buổi trưa mở cổng trường mình sẽ về thay quần áo."

Lê Vi sừng sốt, "Hả? Thế chiều cậu còn quay lại nữa à? Đã nói là không thi nữa cơ mà?"

"Thì còn trận bóng rổ cơ mà. Bạn học nhỏ Dịch Thuần ra sân, mình muốn xem."

Nhắc đến Dịch Thuần, Lê Vi mới nhớ.

Vừa nãy cô ấy còn hét vào mặt đại thần.

Đậu má.

"Diệp Tử, ban này..."

Cô ấy kể chuyện gặp Dịch Thuần trên cầu thang cho Tri Diệp.

Vì Tri Diệp đau bụng nên đi rất chậm, gần như là lê lét từng bước.

"...Ở đây, vừa rồi gặp ở đây này."

Lê Vi chỉ xuống.

Tri Diệp "À" một tiếng, có chút chờ mong, "Cậu ấy có hỏi gì không?"

"Tớ phải đi vội mà, bỏ qua cậu ấy mà chạy ý chứ..."

Tri Diệp có hơi thất vọng.

Nhưng chuyện mất mặt như thế, vẫn không nên để Dịch Thuần biết thì hơn. Tuy cô lại có chút mong chờ cậu lo lắng cho mình.

Không sao, lần khác lo lắng cũng được.

Hai người đi chậm chạp nửa ngày, thật vất vả mới về đến lớp học.

Tri Diệp trở về chỗ ngồi của mình, đột nhiên dừng một chút.

"Ồ?"

Trên bàn đặt một túi giữ ấm nhỏ và một cốc nước giấy ấm còn đang bốc hơi.

Tri Diệp và Lê Vi đối mắt nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Là ai đặt ở đây?

Là cho cô hả?

Chẳng lẽ đáng về khổ cực của cô bị người khác thấy rồi ư?

...

Tri Diệp ngồi xuống, cẩn thận chọc chọc vào túi giữ nhiệt, lại nhìn cốc nước này, lưỡng lự nói: "Không phải là có người nào ghét mình mà hạ độc đầu nhỉ?"

Lê Vi: "..."

Đúng lúc này, Lục Phóng bước vào.

Cậu ta đã thay quần áo, tóc ướt nhỏ giọt, có vẻ như đã chạy vội tới đây. Giờ đang là mùa xuân, làm gì cũng rất dễ bị cảm lạnh.

Vậy nên cậu ta cầm quần áo đã thay ra tiếp tục xoa tóc.

Nhìn thấy bọn Tri Diệp, Lục Phóng dừng một chút, cười, "Về lớp rồi đấy à, đợi các cậu hơn nửa ngày rồi."

"Hử?"

"Vừa nãy mình gặp Phương Gia Di chỗ giáo viên, cậu ấy nói hai cậu vào lớp, mình tìm mãi mà không thấy..."

Ồ.

Vậy là biết rồi.

Tri Diệp xúc động vì người bạn tri kỷ Lục Phóng, nhưng hình như từ trước đến giờ cậu ta vẫn luôn giúp đỡ kịp thời như thế.

Cô yếu ớt cười với Lục Phóng, "Cảm ơn cậu!"

Lục Phóng: "???"

Nhưng Tri Diệp cũng không nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lục Phóng.

Cô trực tiếp bóc túi giữ nhiệt ra, lắc lắc, chờ nó nóng lên rồi nhét vào bên trong áo khoác ở vùng bụng, lại cầm cốc nước ấm lên.

Cảm giác ấm nóng từ bàn tay lan tỏa ra cả người.

Sắc mặt cũng không còn tái nhợt như vừa nãy nữa.

Giống như vừa được hồi sinh.

Tri Diệp càng bùi ngùi vì sự ấm áp của Lục Phóng, thừa dịp cậu ta ngồi xuống, dùng sức vỗ vai cậu ta, "Cảm ơn lớp phó học tập nha! Hôm nào mời cậu một bữa!"

Lục Phóng căn bản không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Tri Diệp muốn mời cơm, cậu ta thuận thể đồng ý, "Được thôi, đừng quên đấy nhé."

Chỉ là sắc mặt cô vẫn không tốt lắm, Lục Phóng nhìn cô phát hiện ra sự khác thường.

Khẽ xoa đầu cô, "Vẫn không thoải mái à?"

Tri Diệp nở một nụ cười thật tươi với cậu ta, "Cũng đỡ hơn nhiều rồi!"

Trùng hợp lúc này, Lý Nhất Soái ngồi bàn sau cũng về lớp lấy đồ, nhìn thấy tư thế thân mật của hai người, "Úi giời" một tiếng, cười lớn.

"Trời ạ! Để tớ nhìn xem nào! Chà chà! Tớ phát hiện ra cái gì vậy nè? Một đôi nam nữ ở đây yêu đương hả?"

Từ trước tới giờ cậu ta vẫn là một người không ồn ào thì sẽ chết nên Tri Diệp lười tính sổ với cậu ta, ném một cục tẩy lên người cậu ta, "Im đi."

Lý Nhất Soái tránh đi: "Há há! Trượt rồi nhá!"

"..."

Lục Phóng không nhìn nổi, "Bạn học Lý Nhất Soái."

"Được rồi được rồi, tớ đi đây, không làm bóng đèn 1000W là được chứ gì? Tiểu Vi Vi, đi cùng tớ đi. Chúng ta cần mũi bọn họ kia."

"Biến đi, có cậu chướng mắt ý."

Lý Nhất Soái nhún vai một cái, lấy một chai nước trong hộp bàn ra, hát ngâm nga đi ra từ cửa sau.

Nhưng lại đụng phải người khác.

"Ồi —— ai thế?"

Người kia đáng người cao lớn, đứng ở cửa sau lớp họ, ánh mắt bốc hỏa.

Lý Nhất Soái biết cậu, đều là nam sinh, tiết thể dục từng chơi bóng rổ cùng, cũng biết cậu là đại học bá top 1.

"Dịch Thuần à! Cậu đứng ở cửa lớp tớ làm gì thế? Tìm ai à?"

Dịch Thuần không để ý đến cậu ta, nhìn hai người trên đầu, tứ chi tiếp xúc mà nắm chặt nắm đấm tay.

Một lúc sau, cậu xoay người rời đi.

Điện thoại di động còn chưa cúp, giọng nói của Thẩm Lăng mơ hồ: "Alo! Cái thằng này sai khiến người khác xông chạy mất là sao! Cần túi giữ nhiệt gấp như thế làm gì? Cậu lạnh à? Muốn sưởi tay à? Đây? Alo alo ——"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Có ý đồ đen tối nhưng không có gan hành động

Edit: Tà Thần

Lý Nhất Soái hơi khó hiểu quay đầu lại nhìn, trong lớp học có bốn người, ngoại trừ anh ta thì còn Lê Vi và Tri Diệp đang nhỏ giọng bà tám, Lục Phóng thì thoảng góp vào một câu, cũng đã đứng lên chuẩn bị rời đi.

Chắc là định đi ăn trưa.

Cậu ta suy nghĩ một chút, cảm thấy chắc là Dịch Thuần đi nhầm lớp thôi.

Cũng không bận khoản gì nhiều.

Tri Diệp không biết Dịch Thuần đã đến.

Sau khi thân thể ấm hơn chút, cuối cùng phản ứng thần kinh cũng coi như khôi phục lại.

Uống xong cốc nước ấm, cơn đau giảm bớt rất nhiều.

Nhìn đồng hồ đã là 12 giờ rồi.

Tri Diệp thở phào nhẹ nhõm, kéo áo buộc bên hông ra, đứng lên, "Minh về trước đây."

Lê Vi nhìn qua điện thoại di động, "Tớ đi cùng cậu nhé."

"Gia Di đâu?"

"Thái lão đầu gọi cậu ấy đi rồi, Lục Phóng vừa nói đó."

"Ồ ha, mình không để ý."

Tri Diệp gắng gượng cười, "Mình tự về không sao đâu, nhanh thôi mà."

Lê Vi không chịu, nhất quyết muốn đưa cô về.

Tri Diệp không cản được cô ấy, nhắn tin cho Phương Gia Di bảo cô ta ăn cơm trước, bản thân có việc phải về, sau đó bắt xe đi cùng Lê Vi về nhà thuê.

Không thể chạy 800 mét, nhưng buổi chiều đến xem thi đấu bóng rổ thì không thành vấn đề. Tri Diệp thay quần jeans màu đen, mặc áo màu xanh đậm, vứt cái quần vừa thay vào máy giặt.

Sau khi hết đau bụng thì không còn khó chịu nữa, cô có thể nhảy nhót tung bưng.

Lê Vi ngồi trên ghế trong quán ăn, gọi hai bát cháo loãng, rót một cốc nước đậu đỏ cho Tri Diệp. Sau khi ăn xong bữa trưa, hai người quay về nhà thuê dọn dẹp một chút mới đến trường.

Vừa xuống khỏi taxi, Lê Vi tinh mắt nhìn thấy Dịch Thuần.

"Ồ, có phải Dịch đại thần đứng ở cổng trường kia không?"

Tri Diệp trả tiền, híp mắt nhìn qua.

Hình như vậy.

Lê Vi: "Cậu ấy chờ ai thế nhỉ?... Chẳng lẽ là cậu à?!"

Trong lòng Tri Diệp vui vẻ, "Không biết, có thể lắm mà!"

Tuy rằng hy vọng xa vời nhưng cô vẫn vui mừng như cũ chạy tới đứng trước mặt Dịch Thuần.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần."

Dáng vẻ Dịch Thuần lạnh lùng tựa vào cửa trường Thập Tứ, khá có vẻ bướng bỉnh ngổ nghịch.

Ngay cả lông mi cũng vô cùng quyến rũ.

Tri Diệp thấy cậu không phản ứng, nhìn cậu một lúc lâu, đột nhiên đưa tay ra xoa gò má cậu, "Nghĩ gì thế?"

...Chiếm được tiện nghi rồi!

Xúc cảm mềm mại dưới tay khiến lòng Tri Diệp lâng lâng.

Cứ có cảm giác như mình là một ông chú già biến thái.

Dịch Thuần cũng không hề tức giận, dù bạn vẫn ung dung nhìn cô.

Càng nhìn càng khiến Tri Diệp chột dạ, nhưng vẫn cứng cổ cãi lại, "Sao vậy? Chờ mình đứng không?"

Mọc.

Đáng yêu quá đi.

Ngón trở và ngón cái của Dịch Thuần bắt chéo nhau một cái, đột nhiên cong môi, "Cậu đoán xem." (Động tác bắt tim đó UwU)

"..."

Cô không thể tiếp nhận được sự hoạt bát bất thành linh của Dịch Thuần, chỉ có thể cười một tiếng.

Một hồi lâu mới mở miệng chuyển chủ đề: "Trận bóng rổ đã bắt đầu rồi à?"

Dịch Thuần "Ừ" một tiếng.

"Vậy cậu không vào hả?"

Dịch Thuần cúi đầu nhìn cô, sắc mặt không hồng hào như bình thường nhưng cũng coi như ổn, "Cậu ăn chưa?"

"Minh ăn rồi."

"Ừm."

Không khí ngột ngạt này là sao đây.

Dù sao cũng ở công trường nên Tri Diệp không dám làm ra động tác lớn mật nào, sờ mặt cậu một chút cũng sợ chọc giận.

"Cậu không đi chuẩn bị à?"

Dịch Thuần nhìn dáng vẻ ân cần của cô, còn vẻ mặt lên cười nữa, bực tức trong lòng tiêu đi hơn nửa.

"Đi bây giờ đây."

Cậu vẫy tay với Lê Vi đứng ở bên kia đường không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Chờ Lê Vi sang đây, Dịch Thuần mới nhân dịp nói: "Tôi đưa hai cậu vào."

"Đi vào?"

"Ừm."

Ở trong trường, Dịch Thuần cũng được coi là người có tiếng, lại là thời điểm đại hội thể thao, không ít học sinh đi lại dưới sân, thấy tổ hợp thần kỳ ba người này thì nhao nhao nhìn.

Dù gì Tri Diệp cũng là một danh nhân, chiến tích của cô đã được các giáo viên bàn luận 7, 8 lần trong văn phòng.

Hơn nữa chuyện lần trước cô và Dịch Thuần lên diễn đàn trường không khỏi khiến người hoài nghi. Chẳng lẽ đại ma vương chuyển thế này chưa đồ được bông hoa đại học bá lạnh lùng rồi hả?

Dịch Thuần dường như không buồn để ý tới ánh mắt của bất cứ ai.

Cậu đưa hai cô gái vào cung thể thao.

Trận bóng rổ vẫn chưa bắt đầu, trên khán đài không còn nhiều chỗ nữa, hơn một nửa người ngồi lại còn cầm banner cổ vũ.

"C₂H₆O cổ lên!"

"Còn Còn, thuốc thạch lưu kim (1)! Còn Còn, cậu là độc nhất!" (Còn Còn cũng là Dịch Thuần =)))

(1) Thuốc thạch lưu kim (烁石流金): trích bài Phiến minh (扇铭) – Mạc Đình Chi (莫挺之).

Dịch thơ: Chảy vàng tan đá.

Nghĩa đen là nhiệt độ cực cao và có thể làm tan chảy đá.

"..."

Đúng là trường học toàn học bá nổi bật.

Tri Diệp len lén lấy điện thoại lên Baidu tra nghĩa của "thước thạch lưu kim" là gì.

Độ hot của Dịch Thuần cao như vậy, cậu không có phản ứng gì, đưa hai người bên cạnh đến chỗ ghế nghỉ ngơi của người chơi.

"Các cậu ngồi đây."

Không đợi Tri Diệp mở miệng, cậu đã chạy đi chỗ khác.

Hai, ba phút sau, Dịch Thuần quay lại cầm theo hai cốc nước ấm trên tay đưa cho hai người.

Tri Diệp càng đắm chìm sâu hơn!

Bạn học nhỏ Dịch Thuần của cô cũng rất săn sóc! Không hề kém cạnh Lục Phóng! Vừa ân cần vừa đẹp trai, thích cậu chết đi được.

Giọng Dịch Thuần lọt vào tai Tri Diệp giống như người bố đang dặn dò con: "Ngồi đây nhé, kết thúc trận đấu tôi ra tìm cậu."

Cái "cậu" ở đây quả thực không cần nói cũng biết là ai.

Lê Vi hơi rụt người lại, cố gắng hết sức giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình.

Chờ Dịch Thuần đi thay quần áo, Lê Vi mới không nhịn được nói: "Đây là chỗ ngồi chuyên dụng của VIP đó. Diệp Tử à, Dịch đại thần cố ý chọc ghẹo cậu đúng không? Khoảng cách gần như vậy, cậu có thể nhìn thấy mồ hôi trên trán cậu ấy, còn có cơ bắp như ẩn như hiện, khi nháy lấy đà đôi chân dài đuổi thẳng..."

Tri Diệp vỗ lên lưng cô ấy, chặn lại những lời chưa kịp tuôn ra, "Đồ háo sắc. Gia Di đâu rồi?"

Lê Vi nhìn điện thoại di động, "Cậu ấy vẫn ở văn phòng của Thái lão đầu, chắc không đến kịp đâu."

"...Được rồi."

Nhưng tâm nhin ở đây đúng là rất tuyệt, ngồi trên khán đài cao không nhìn rõ tình hình trận đấu, bây giờ hoàn toàn ngược lại.

Tri Diệp chống cổ đợi một lúc.

Dịch Thuần thay đồ xong đi ra ngoài.

Cậu mặc áo bóng rổ ba lỗ và quần đùi. Áo bóng rổ mang số 24, cùng số với chiếc áo trưng trong tủ kính bên ngoài cửa hàng cậu.

Vóc người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, cả người rạng rỡ đến kỳ lạ.

Bên trên có nữ sinh bắt đầu la hét.

Học sinh trong Thập Tứ ngọt ngào đã lâu, hiếm thấy có cơ hội được thả lỏng, không có giáo viên, đều lộ ra bản mặt càn rỡ.

Dịch Thuần nghe thấy tên mình, không hài lòng mà nhú mày.

Cậu tìm vị trí của Tri Diệp theo phản xạ.

Tri Diệp cũng đang ngẩng mặt nhìn cậu đây, một vẻ mặt "mình muốn nhào qua hôn cậu một cái".

Dịch Thuần: "..."

Hy vọng Tri Diệp sẽ ý thức được nguy cơ cái nổi gì chứ, là cậu nghĩ nhiều rồi.

Lần này không chỉ muốn làm màu nữa, Dịch Thuần phát huy kỹ năng thực sự rất chân thật.

Cậu quả thực rất lợi hại, nhưng vào được trận chung kết thì đối thủ cũng không đơn giản, không tính người trong đội bóng của trường thì cũng có người từng đi thi đấu.

Trương Đại Thác muốn chuyển bóng cho Dịch Thuần đều bị bọn họ nghiêm túc liều chết phòng thủ cản lại.

Hai bên chơi hai hiệp phụ sót ruột, điểm số vẫn gần như hòa nhau.

Tiếng còi nghỉ giữa giờ vang lên.

Dịch Thuần nói với Trương Đại Thác mấy câu rồi quay người đi về phía Tri Diệp.

Trì Diệp: "???"

Sắc mặt Dịch Thuần không đổi, cầm khăn mặt trong túi để bên Trì Diệp ra, xoa lau mồ hôi trên đầu, "Sao vậy hả?"

"Không, không sao."

Trì Diệp lập tức khôi phục như bình thường. Dịch Thuần còn không sợ thì cô sợ cái rắm gì. Dù sao cô bị mọi người bàn tán cũng không chỉ ngày một ngày hai. Lại nói danh tiếng trong trường của cô không tốt, còn Dịch Thuần lại là học sinh gương mẫu trong mắt giáo viên và bạn học, phải sợ thì cũng là cậu sợ các lời đồn nhảm mới đúng.

Dịch Thuần nhún vai một cái, tự nhiên cầm cốc nước vừa nãy cậu đưa Trì Diệp đang cầm trên tay, uống nốt chỗ nước còn lại.

"Hết ấm rồi, cậu đổi cốc khác đi."

Cuối cùng Trì Diệp cũng không giữ bình tĩnh được nữa.

Màu hồng lan từ tai ra gò má.

Lê Vi quen biết cô nhiều năm như vậy còn chưa từng bao giờ thấy cô đỏ mặt đến thế.

Giọng nói Trì Diệp còn hơi run lên: "Mình vừa uống cái cốc đó rồi..."

Dịch Thuần nhìn chằm chằm cô một lúc, đột nhiên cười lên.

"Trì Diệp, tôi phát hiện cậu thực sự là người có ý đồ đen tối nhưng không có gan hành động."

"..."

***

Chiến thắng của lớp 10A2 là kết quả trận bóng rổ.

Đại hội thể dục thể thao hàng năm trong Thập Tứ tuyên bố chính thức kết thúc. Vì là quán quân trong cuộc thi đấu bóng rổ, lớp Dịch Thuần cũng được nhận giấy khen giải nhất ưu tú của đại hội thể dục thể thao.

So với bọn họ, thành tích lớp Trì Diệp khá là bình thường, chỉ được nhận giải nhì.

Trì Diệp đăng ký ba hạng mục, chỉ chiến thắng nhảy xa, cũng coi như bỏ chút công sức trong cái giải nhì.

Nhưng Thái lão đầu hoàn toàn không bận tâm đến mấy cái thành tích này, "Đại hội thể dục thể thao là cơ hội cho các em nghỉ ngơi một chút, nếu đã kết thúc rồi thì các em tự kiểm chế lại. Sắp đến kỳ thi, thầy mong các em đều có mục tiêu rõ ràng, sau đó lớp trưởng đăng ký kỳ vọng của các bạn. Sau khi có kết quả thì nhìn lại thành tựu và mục tiêu của mình chênh lệch bao nhiêu..."

Trì Diệp gục xuống bàn thất thần.

Lại thi với cừ.

Cô vẫn cảm giác mình là một học sinh mới nhập học, hóa ra chỉ chớp mắt đã qua hơn nửa học kỳ nhập học rồi.

Thời gian ba năm dường như cũng không dài đến thế.

...

Quan trọng nhất chính là sau đại hội thể thao, nữ sinh hâm mộ Dịch Thuần ngày càng nhiều cũng ngày càng ầm ĩ hơn. Chỉ cần đến tiết mục đọc thư hàng tuần của đài phát thanh, tên của cậu tất nhiên sẽ xuất hiện. Trên đường liên tục có nữ sinh đột nhiên chạy tới gửi thư tình, tặng đồ ăn.

Thùng rác lớp A2 phong phú hơn trước rất nhiều, khiến cậu chẳng muốn ra khỏi lớp một bước.

Trương Đại Thác đỏ mắt nhìn Dịch Thuần, cậu lạnh lùng tiện tay vứt hộp com vô danh được nhét trong ngăn bàn mình vào thùng rác.

Đám người tặng đồ ăn đều rất tốt, có người trực tiếp của người lên lút nhét hộp com. Hộp com xem ra cũng không rẻ, vứt đi thì phí tiền mà không vứt lại không được, khiến Dịch Thuần bực mình muốn chết.

Trương Đại Thác không nhìn được: "Có những người ấy à, thực sự là có phúc mà không biết hưởng ~~~"

Dịch Thuần hừ lạnh một tiếng.

Sau đó lười biếng ngồi xuống.

"..."

Cậu ta run tay chỉ vào Dịch Thuần, "Cậu như vậy không được đâu nhé. Ngộ nhớ có đồ người cậu thích tặng hoặc sau này các cậu có triển vọng thì sao? Nếu biết cậu lạnh lùng như vậy thì sẽ đánh chết cậu đó! Trước đó Trì ca cũng tặng trà sữa cho cậu... bị cậu ném đi..."

Dịch Thuần ngẩng đầu lên lườm cậu ta.

Trương Đại Thác không sợ chết, "Lúc ấy cậu lạnh lùng ném đi, còn hại cậu ấy phải viết bản kiểm điểm nữa! Dịch Thuần, cậu đúng là tội đáng muôn chết! Ha ha ha ha ha ha ha!"

Dịch Thuần không lên tiếng, giật một tờ bài thi trên bàn ra viết.

Sau khi viết bài đầu tiên, cậu ném bút lên bàn.

"...Không được nói với cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ôn tập và gặp gỡ

Edit: Tà Thần

KHẢO SÁT MỘT CHÚT: ĐẾN KHI HAI BẠN NHỎ YÊU NHAU CÁC BẠN MUỐN DỊCH THUẦN XUNG HÔ VỚI TRÌ DIỆP LÀ CẬU - TỐ HAY GIỮ NGUYÊN CẬU - TÔI?:3

Trương Đại Thác chỉ nói cho sướng mồm chứ cũng không dám thực sự đi chỉ điểm.

Nhưng Dịch Thuần quả thực vì chuyện này mà nhớ về chuyện qua đã lâu.

Đây là rào cản mà một ngày nào đó hai người sẽ phải đối mặt, nhưng cậu hy vọng ngày ấy sẽ đến muộn một chút.

Không biết Trì Diệp sẽ còn làm ra chuyện gì nữa.

Kỳ thi đang đến gần từng ngày, gần đến mức tất cả các giáo viên đều muốn cướp lấy tiết thể dục của họ.

"Giáo viên thể dục xin nghỉ, tiết sau chúng ta học tiếng Anh."

Lục Phóng nói xong, Trì Diệp dứt khoát nằm xuống ngủ.

Chán chết.

Lúc đến trường, cô hầu như không nghe giảng, dựa cả vào Dịch Thuần dạy thêm cho mình. Giọng nói Dịch Thuần êm tai, ngoại hình đẹp đẽ, có sức hấp dẫn và kích thích sự ham học hơn nhiều các giáo viên nếp nhăn đầy mặt.

Thế nhưng đã có con đường lui học mỹ thuật, ngay cả Dịch Thuần kèm cô học cũng khiến cô có chút không kiên trì nữa.

Cô thực sự chẳng thích học chút nào.

Trì Diệp tính toán, sau khi thi xong sẽ quay lại đạo quán, tìm mấy sư huynh đệ để luyện gân cốt.

Lục Phóng thấy các bạn cùng lớp oán thán tận trời, nâng kính mắt, an ủi: "Được rồi, được rồi, mọi người cố chịu đựng thêm vài ngày nữa thôi ~"

Trì Diệp: "Lớp phó học tập thật là chuyên nghiệp, bội phục, bội phục."

Chờ cả lớp yên tĩnh lại, Lục Phóng mới ngồi xuống.

Cậu ta lười biếng nhìn Trì Diệp một chút, nhỏ giọng hỏi: "Cậu còn học mỹ thuật không?"

Trì Diệp gật đầu.

"Đã nói với Thái lão đầu chưa?"

"Không nói, bản thân mình còn chưa chắc, để sau khi chia lớp thì nói cũng được."

Lớp 12 trường Thập Tứ mới chia lớp, nhưng lớp 11 bắt đầu tham gia các lớp, các môn bình thường thì không có gì, chỉ có ba môn chính của mỗi khoa mới cần phân lớp.

Tri Diệp còn chưa nghĩ ra muốn chọn khoa nào.

Lục Phóng nhìn cô, thấp giọng nói: "Thật ra cũng không cần thiết, học mỹ thuật mê lắm, ngày ngày vẽ vời cũng khổ cực, muốn học trường tốt cũng phải dựa vào thành tích các môn văn hóa. Tri ca, hay là nếu cậu cảm thấy thành tích không tốt thì... Tớ có thể kèm cậu học, ít nhất là hai môn."

Tri Diệp vui vẻ: "Ài chà, lớp phó học tập cậu đây là tinh thần chí công vô tư nhỉ. Người khác còn sợ không đủ thời gian đi học thêm, vậy mà cậu còn đồng ý dạy kèm cho mình! Tinh yêu đích thực là đây sao?"

"Tri Diệp..."

Tri Diệp phát tay, "Được rồi, cậu yên tâm đi, mình sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Thật ra thì chẳng có gì để cân nhắc cả, đi bước nào hay bước đấy.

...

Thứ sáu trước ngày thi, Dịch Thuần xuất hiện ở cửa sau lớp Tri Diệp.

Tri Diệp đang thu dọn sách vở chuẩn bị đến cửa hàng của cậu, Lê Vi nhắc nhở cô mới nhìn thấy Dịch Thuần đang đứng ngoài.

Cô chẳng buồn dọn dẹp đồ nữa, nhét hết vào trong cặp kéo khóa lại, nhảy nhót chạy ra.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần! Cậu đến làm gì vậy?"

Dịch Thuần nhìn cô, trong mắt có nét cười, "Đang ôn bài à?"

"..." Tri Diệp muốn tròn trắng mắt, "Tối nay bàn sau, lát nữa mình tới cửa hàng tìm cậu nha."

Mất thấy cô sắp quay đầu đi, Dịch Thuần đột nhiên đưa tay nắm lấy cặp sách cô, kéo cả người lẫn cặp trở lại.

"Đến đây, tôi lái xe đèo cậu."

Cả khuôn mặt Tri Diệp đều nhăn thành một đám, có vẻ cực kỳ đáng thương, "Ày da, bạn học nhỏ, cậu đừng tích cực chủ động như vậy mà..."

Nuốt nước bọt, "Hồng hết cả kế hoạch."

Dịch Thuần tức giận cười lên, lườm cô, "Nghiêm túc muốn vào đại học mỹ thuật Z lắm cơ mà?"

"Ừ thì..."

"Cậu định dùng cái điểm số văn hóa đội sổ mà vào à?"

Tiếng chỉ trích của Dịch Thuần đầy máu và nước mắt, Tri Diệp thấy người mình thích quan tâm đến điểm số của mình, lập tức cũng nảy ra lòng hăng hái cao ngút, luôn cảm thấy mình nên đi học bài ngay lập tức.

Thanh Hoa Bắc Đại không phải là mộng!

Tri Diệp bị Dịch Thuần xách đi, không thể làm gì khác ngoài vẫy tay với Lê Vi và Phương Gia Di từ xa, ra hiệu phải đi trước, có chuyện gì thì liên hệ điện thoại.

Lê Vi nhìn bóng lưng hai người, yên lặng vẫy tay, thờ dài nói: "Lúc đó tớ còn nói Tri Diệp vô vọng, nào ngờ cô ấy thực sự bắt được đại thần rồi..."

Dừng một chút, lại tự uốn nắn bản thân, "Cũng đúng, Tiểu Diệp Từ xinh đẹp như vậy, khá là đẹp đôi với đại thần đấy chứ."

Phương Gia Di không nói gì.

Lê Vi cũng không nghĩ nhiều, đeo cặp lên, kéo tay áo cô ta, "Đi mượn sách vở của đại thần để ôn bài với tớ không?"

Phương Gia Di buông quả đấm đang nắm chặt ra, bày ra nụ cười ngượng quen thuộc, "Không được rồi, mẹ tớ tìm gia sư cho tớ rồi."

Lê Vi tắc lưỡi: "Cậu học giỏi thế rồi mà vẫn cần học thêm á? Đúng là liều mạng."

Phuong Gia Di nở nụ cười.

Ngoài học giỏi thì cô ta cũng không còn thể mạnh nào nữa.

Có lẽ ở trong lòng Lê Vi và Trì Diệp, sự tồn tại của cô ta là có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Chỉ là mèo hoang chó hoang được họ thuận tay cuu mang thôi.

...

Xe Dịch Thuần đỗ trong nhà xe của trường, cậu sợ Trì Diệp chạy mất nên kéo cô đi lấy xe cùng luôn.

Trong lòng Trì Diệp có chút đắc ý, luôn cảm thấy sự chủ động hôm nay của Dịch Thuần khiến mình rung động không thôi.

"Bạn học nhỏ Dịch Thuần, cậu có phải rất muốn đi học cùng mình không?"

"Những ngày mình không tới tìm cậu, có phải cậu cảm thấy rất tẻ nhạt không?"

"Cửa hàng của cậu diện tích quá nhỏ, hai chúng ta cũng không ngồi mặt đối mặt được.

"..."

Dịch Thuần mở khóa ra, liếc cô một cái, "Cậu phiền quá đấy."

Trì Diệp: "..."

Thứ sáu vốn được tan học sớm một chút, thời gian ra về mỗi lớp tùy thuộc vào giáo viên chủ nhiệm. Lúc hai người họ đi ra, lớp 11, 12 vẫn chưa có động tĩnh tan học. Đa số vẫn đang bị giáo viên ân cần dặn dò, nhắc nhở độ quan trọng của thi cử.

Bởi vì số học sinh ra về không nhiều, Dịch Thuần và Trì Diệp cũng không bị soi mói nhiều.

Kỹ năng lái xe của Dịch Thuần rất tốt, Trì Diệp ngồi ổn định, chiếc xe đạp vút đi.

Cô kêu một tiếng, đưa tay bám lấy eo Dịch Thuần.

Thân thể Dịch Thuần hơi cứng ngắc, nhưng cũng không rũ tay cô ra.

Trì Diệp nhất thời cười lên.

Tiếng cười hòa tan trong gió chiều.

Dịch Thuần nghĩ thầm, đây chính là cô gái nhỏ được cậu cứu ra khỏi đường cùng.

Bây giờ cô đã tốt đẹp như vậy, thật khiến lòng người lay động.

...

Cuộc thi lần này, Dịch Thuần chủ động đoán đề giúp Trì Diệp.

Nhưng đã là học kỳ sau, nội dung thi cũng liên quan đến kiến thức từ học kỳ trước. Nhiều nội dung hơn, độ khó đoán đề cũng cao hơn, tổng hợp các đề từ sách tham khảo lại, muốn làm cũng mất kha khá thời gian.

Cậu chỉ có một tờ bài thi và một cuốn sách tham khảo nên Trì Diệp và Lê Vi phải nhét chung một chỗ, tự vận dụng cơ sở của mình mà làm bài.

Nhưng thành tích của Lê Vi rất tốt, đại khái nhìn qua là biết điểm trọng tâm, ghi nhớ tất cả lại rồi đi về nhà tự ôn tập.

Để không gian nho nhỏ này lại cho hai người họ, không làm kỳ đà cản mũi nữa.

Trước cửa, Lê Vi gặp Thẩm Lăng đi mua mì xào về.

Thẩm Lăng nhìn cô, lập tức đoán ra tình hình, nhẹ nắm lấy đuôi tóc buộc đuôi ngựa của cô.

"Tiểu Vi Vi, ra ngoài cùng anh đi, đừng ở đây ăn thức ăn cho chó nữa."

Lê Vi quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt cười cong cong của Trì Diệp.

Dịch Thuần thấy cô thất thần, khẽ gõ bút lên đầu cô, "Tập trung nào."

Tri Diệp kinh ngạc thốt lên một tiếng, che đầu vẫn không quên nháy mắt với Lê Vi.

Mặt Lê Vi đỏ lên, "Làm cái gì không biết..."

Thích xem trò vui của người ta nữa chứ.

Thẩm Lăng vui vẻ, híp đôi mắt đào hoa, dứt khoát đưa tay khoác vai cô ấy kéo qua đây, "Đi thôi, đừng ở lại ngửa mặt người ta, để người ta còn lén lút yêu đương. Chúng ta nhìn thấu cũng không được nói toạch ra..."

Nói xong liền kéo Lê Vi chạy đi.

Tri Diệp: "..."

Giọng Thẩm Lăng khá lớn, rõ ràng là cố ý nói cho hai bọn họ nghe thấy.

Cô lén nhìn Dịch Thuần đang ở bên cạnh làm bài thi.

Sắc mặt người ta còn chẳng thay đổi chút nào.

Chỉ có người dân độn như cô ở đây mà tim đập nhanh hơn thôi.

Tri Diệp không nhận được "Hừ" một tiếng.

Một ngày nào đó, phải để cậu ấy chỉ nhìn thấy mình mà đã mặt đỏ tim đập mới được!

***

Nói qua nói lại cũng đã thi xong rồi.

Có khóa huấn luyện khẩn cấp của Dịch Thuần, thêm vào đầu óc Tri Diệp cũng lạnh lợi, mấy môn khoa học tự nhiên của cô có thể thấy sự tiến bộ rõ so với bài thi hàng tháng.

Môn khoa học xã hội thì vẫn vậy, vớt đi gần một nửa, toàn bộ đều làm lung làm tung, nhưng tổ hợp ba môn vẫn chấp nhận được.

Trong lúc Thập Tứ không có hoạt động gì, thời gian đối với Tri Diệp mà nói trôi vừa nhanh vừa chậm.

Mỗi lúc đi học phải chờ mấy tiếng mới đến giờ về, thời gian chậm như rùa bò.

Học xong một học kỳ, cẩn thận ngẫm lại, thời gian vụt qua cũng nhanh như chó chạy ngoài đồng. Chưa kịp làm gì mà đảo mắt đã sắp nghỉ hè rồi.

Sau khi kết thúc kỳ thi, trường Thập Tứ phải học bù một tuần, ngay sau đó là kỳ nghỉ hè đầu tiên chính thức bắt đầu.

Lớp Tri Diệp đã sớm lên kế hoạch tổ chức hoạt động, liên hoan tập thể lớp, sau khi ăn thì đi hát, giao lưu cảm tình.

Lý Nhất Soái ở phía sau vỗ vai Lục Phóng, "Cậu đi không Lục Phóng?"

Lục Phóng gật đầu, "Hừm, đi."

Lý Nhất Soái có dụng ý khác, quay đầu hỏi Tri Diệp tiếp, "Còn Tri Diệp thì sao?"

Tri Diệp suy nghĩ một chút, "Chắc là được."

Nếu như cô không đi thì Lê Vi và Phương Gia Di đều không đi. Thế thì không được, tuy cô không để ý nhưng có thể khẳng định Lê Vi và Phương Gia Di đều muốn hòa vào tập thể.

Tri Diệp tập trung toàn bộ tinh lực cho Dịch Thuần, tất nhiên không quá coi trọng phương diện này.

La Huệ đã sớm hẹn cẩn thận đi du lịch gia đình, Tri Diệp muốn đi cùng gia đình họ lên Bắc Kinh chơi. Nhưng thời gian lớp cô liên hoan cũng sớm nên cô chưa vội về nhà La Huệ.

Lại là trung tâm thương mại, cũng tiện.

Lý Nhất Soái nhận được câu trả lời chắc chắn của cô, "Yeah" một tiếng, "Đi đi, đi đi."

Lần này Tri Diệp thực sự tò mò, "Tại sao cậu lại quan tâm mình có đi không vậy?"

"Bởi vì..." Lý Nhất Soái đúng là tên bà tám miệng rộng, "Bọn họ đánh cược là lớp trưởng sẽ không mời được Tri ca, nhưng tớ cược là cậu sẽ đi. Ha ha

ha ha ha ha ha ha ha, lần này thắng đậm rồi!"

Trì Diệp: "..."

Hóa ra hình tượng của cô ở lớp học là như vậy sao?

"Lần này đi nhất định phải uống rượu! Trì ca! Chuẩn bị xong chưa?" Lý Nhất Soái nháy mắt, "Uống rượu vào sẽ nói lời thật lòng, có một số người có thể nắm bắt cơ hội tốt nha!"

Lục Phóng ở phía sau đập một cái, cả bàn lẫn Lý Nhất Soái đều bị xê dịch một đoạn lớn, "Soái ca, mong cậu có thể lập tức im miệng." (Soái ca là gọi tên chứ không phải trai đẹp nha.)

"Tuân lệnh!"

Nhưng Trì Diệp không chú ý ánh mắt của hai người họ.

Cô sờ sờ cằm, suy nghĩ xa xăm.

Uống rượu hả.

Cô có nên... Bày trò say rượu để Dịch Thuần tới đón không nhỉ?

Có thể ăn chút đậu hũ của cậu? Như là hôn một cái?

...

Trì Diệp nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: "Đi chứ! Bao giờ liên hoan? Mình không thể chờ thêm được nữa rồi!"

Lý Nhất Soái và Lục Phóng ở bên cạnh: "???"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Học Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.